UNDE NE SUNT "TENORII"?

—Horia STAMATU—

"Tenor" ar fi cel care "ține", dela "teneo" ce mai înseamnă și a susține vreo opinie, care eventual să se impună. In această familie a lui "a ține-a susține" intră tenorii pe care-i numim scriitori. De care, slavă Domnului avem berechet și de-o parte și de alta, doar că unii au privilegiul libertății.

Ce țin și susțin "tenorii" cu jutorul Condeelor? In primul rând "memoria", integral implicată în limba în care scriu. De pildă cuvântul "vatră", care include istoria noastră milenară. Origina lui este iliro-tracă. Vatră au avut locuitorii Daciei de vreo patru mii de ani până azi. Cel puțin așa spune Iorga care acordă patru mii de ani Daciei cu băștinașii ei. Acest drept la vatră a existat în Dacia până azi, când s'a hotărit anularea lui și distrugerea vetrelor după ce s'au luat oamenilor pământurile. Nu aflăm unde e "tenorimea" noastră ca să-și aducă aminte ce e cu "vatra" la noi și să "susțină" dreptul oamenilor la vatră. A răgușit condeeria noastră în plină vară, mai caldă ca niciodată?

La mijlocul lunii August, luna în care "plouă cu soare" cum spunea un poet de dincolo de codri, anul 1988, la șaptezeci de ani dela Intregirea României, a căzut decizia ridicării dreptului la vatră al Românilor rămași în granițele de azi, majoritari ori minoritari. Ceea ce n'a făcut nici măcar Stalin. De mii de ani, locuitorii Daciei își au pe pământul lor "larii și penații", cu focul care nu se stinge niciodată, în vetrele în care pâlpâie amintirea moșilor și strămoșilor. Nomazii care-au ocupat Dacia nu mai vor să audă de moși-strămoși și pentruca uitarea să cadă tot mai pe totdeauna peste turmele jefuite de pământ și de cer s'au apucat să distrugă tot ce îndreptățea continuitatea lor stabilă: vetrele, bisericile și cimitirele, pentruca oamenii să nu-și mai aducă aminte nici de morții lor, și să-și piardă orice identitate personală, înnecați în masa "muncitorilor agricoli". Dreptul la vatră este și dreptul de-a fi persoană nu vită de muncă.

Așa se prezintă ultima "cucerire socialistă" împotriva Românilor, din origini sau conlocuitori: cucerirea câtorva coți de pământ într'o țară în care nu lipsește deloc pământul, dar totul a ajuns batjocură și risipă, de oameni și de bunuri de toate felurile.

Urmează ca oamenii să fie strânși în niște blocuri de "colonie penitenciară" în care să fie înghesuiți la un loc sute de oameni, pe câte patru etaje, fără instalații higienice, fără apă curentă și "înzestrați" cu câte o bucătărie comună la fiecare etaj. Camuflat în termenul "bucătărie comună" se ascunde planul unor troace de nutreți în care oamenii după muncă să-și primească gamela de apă chioară, nici măcar cu oase. Pentru "higienă" se vor săpa în mijlocul curții interioare latrine comune, flancate de puțurile care vor da apă pentru bucătăriile comune. Progresul socialist e cert. Când au mai avut țăranii latrine comune pentru sute de oameni? La asemenea perfecție tehnică nu s'a mai ajuns nicăieri, nici chiar în Africa de Sud pentru care plâng toți umaniștii. Atât pentru higienă cât și pentru economia de teren oamenii vor fi constrânși să treacă dela înmormântare la incinerare. Din presa străină aflăm că din 13000 de sate, opt mii vor avea această soartă în curând.

Nu știm nimic de vreun protest al "tenorilor" depe aici ori de dincolo. Chiar aici nu zic nimic, "într'un rost și o gură" cum spunea Miron Costin cu privire la un Sinod. Si doar avem scriitori de frunte care pot oricând, și zi și noapte, să treacă "vămile văzduhului" cu verbul lor. O asemenea acțiune, cu confirmarea scriitorilor liberi, nu ar schimba nimic din urgia abătută peste țară, dar în orice caz se va auzi, iar pentru mâine vă rămâne ceva scris spre aducere aminte.

Foarte mulți din scriitorii liberi s'au născut în România Mare, dela a cărei împlinire sărbătorim azi 70 de ani. Sute de mii de oameni care și-au dat viața pentru această împlinire vor geme în mormintele răscolite de buldozere. Toată țara e plină de oasele celor s'au jertfit o mie de ani ca să se ajungă la o Românie, întâi în parte până la urmă întreagă. O iscălitură pentru un scriitor este o nimica toată. S'aude?

ISSN 0705-8365

Pretul unui abonamet anual 25$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 13 Nr. 149 -SEPTEMBRIE 1988- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI AFRICA ARGENTINA, ANGLIA AUSTRALIA, BRAZILIA BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

ROMÂNUL "MAIMUȚĂ"

Eugen BÂRSAN

Pe lângă altele extrem de tragice, un alt fenomen din România caracteristic epocii comuniste.

Dacă mobilul idealistic al societății românești necomuniste de ieri a fost să creeze un tip de Român cât mai spiritual și mai superior pe fundamentul omeniei, al credinței în Dumnezeu și al libertății, epoca comunistă care a succedat barbaric a făcut praf și pulbere din acest fundament, venind cu conceptul pavlovian al omului condiționat, dresat cu forța, pe care a ținut să înfăptuiască crearea și cultivarea Românului "maimuță".

Acest tip de Român, și de mai sus și de mai jos, care sincer ori nu, se maimuțărește pentru partid în toate chipurile, se vede peste tot atât de mult încât cei nemaimuțăriți nu mai au loc de el. Cu toate acestea partidul nu vorbește de maimuțoi, ci de tovarăși. Sună mai bine... Dar iată că vine un moment când șeful se exprimă nu vopsit, ci direct. Despre acest lucru găsim în cartea lui Pacepa următoarea referință:

Ceaușescu, privind la un călugăr-român făcut episcop, dar angajat și cu călugăria și cu episcopatul în serviciul regimului, spune contemplativ: "Tipul arată bine ca maimuță!" In fapt atât de bine căci vine de îndată cu îndrumarea, că el trebue neapărat recompensat cu un grad mai mare în structura ierarhică a agenților acoperiți.

Celor care ar obiecta că referirea de mai sus ar privi doar pe un episcop văzut în veșminte, le replicăm: ea trebue luată în complexul ei figurativ care înglobează pe toți maimuțoii creați de partid, fiindcă numai asemenea tipuri se pot bucura de contemplarea și atenția recompensatoare a partidului după gradul de avansare în maimuțăreală al fiecăruia. Atenția partidului nu cunoaște altă categorie de Români, căci ce rămâne pe dinafară de restructurarea în maimuță nu-i nici Român și nici

Continuare in pag. 3

"MEMORIA" UNOR MISTIFICĂRI

—Al. BERCEANU—

Când un ziar, a cărui direcție cere să fie luat în serios, scrie în 1988 că în anul 1941 au fost masacrați "mii de oameni în timpul unei debandade care-a durat 24 de ore, urcată la rangul de "războì civil" într'o publicație românească din exil, începem să știm tot mai puțin pe ce lume trăim.

Mistificarea cu "masacrele" din Ianuarie 1941 a început cu acțiunea împotriva Arhiepiscopului român Valerian, spre sfârșitul anilor 1970, acuzat că ar fi răspunzător de aceste pretinse "masacre de mii de oameni", în număr rotund 12.000 mii. Ulterior autorul dosarului cu aceste acuzații, funcționarul de securitate fugit la Americani, a publicat o carte în care mărturisește că tot "dosarul Trifa" a fost făcut pe bază de minciuni și fototrucaje.

Aici este vorba de o propagandă prin care fără îndoială se urmărește ceva. Arhiepiscopul Valerian a fost victima unui asasinat moral care i-a scurtat viața fizică. Susținătorii publici ai acestui asasinat, pentru care nimeni nu va da socoteală până la judecata de apoi, fac incontestabil parte dintr'un sistem internațional de organizare a mistificării istoriei Românilor, oarecum contrapartea "intelectuală" a terorismului internațional de fapt.

Intervenția ziarului amintit are loc concomitent cu acțiunea de ultimă degradare a ființei umane întreprinsă în România de comuniști: distrugerea miilor de sate, începând cu bisericile și cimitirele din jurul lor pentru a se ridica "nivelul producției agricole" îngrămădirea oamenilor în cazărmi de mai multe etaje, cu privată comună jos în curte și bucătării comune pe etaj, iar înmormântatarea urmează să fie înlocuită cu incinerarea ca la Auschwitz și în toate lagărele Eurasiei, care pentru cei din afară de lagăre mai tolerează cimitirele.

Acesta este răspunsul pe care presa liberă îl dă la cuvântul de ordine "să nu se uite". Da, adevărul istoric nu trebue să fie uitat, dar în cazul Românilor avem de-a face cu NEUITAREA MINCIUNII.

Ce se vrea prin perpetuarea unei falsificări a istoriei care corespunde perfect celei operate de patruzeci de ani de comuniști? De altfel exemplul este luat dela conducerea sovietică, al cărei cinsim este îndelung verificat: darea masacrului dela Katyn pe seama altora. In cazul României însă se merge mult mai departe, adică se inventează un fel de Katyn care n'a avut loc niciodată în România.

Imediat după absurdele dezordini din Ianuarie 1941, în care un protest a fost ușor răs-funcționat prin intervențiile plebei din mahalale, "Crucea Roșie Internațională" a trimis o comisie de anchetă alcătuită din neutri și cetățeni ai țărilor care nu erau în războì cu România (deci în Ianuarie-Februarie 1941), pentru a înregistra ravagiile "războiului civil" de 24 de ore. Din comisie au făcut parte și Români, numiți de guvernul Generalului Antonescu, rămas conducător absolut al țării. Rezultatele cercetării au fost că nu s'au putut stabili nici un fel de "masacre". Cum ar fi putut să dispară imediat din București miile de cadavre care ar fi făcut un adevărat munte, e un mister pe care mistificatorii nu l-au explicat în nici un fel.

Așa de ce tot o țin gaiamațu tot una și bună: masacrele din Ianuarie 1941! De ce se izolează un fapt absolut minor, pentru a se pune România pe același plan de criminalitate cu regimurile totalitare ale lui Stalin și Hitler? Nu avem decât un răspuns: să se ceară Românilor o plată când se va trece la alt regim decât cel de azi. Dar ce fac oamenii din România decât să tot "plătească" pe peste 40 de ani pentrucă au îndrăznit să creadă în dreptul la integritatea țării lor, într'o societate liberă și cu un stat de sine stătător?

Toată istoria României din aproape o jumătate de secol este victima răzbunării din pilda lui Cain și Abel și este pedepsit pentru ce n'a făcut de cei mai neaveniți judecători care

Continuare in pag. 3

editorial

LEGITIMITATEA NOASTRĂ

Printr'o evoluție naturală a timpului istoric, poziția ziarului nostru, precum și a altor formațiuni românești din lumea liberă, s'a dovedit legitimă și a fost validată prin verificări și evidențe pe care astăzi nu le mai contestă nimeni. Ne referim la atitudinea noastră față de regimul comunist din țară, care a fost răsfățat în ultimele două decade, de presa occidentală, cu cele mai sunătoare etichete politice ca "independentă", "opoziție față de politica sovietică", față de pactul dela Varșovia, etc.

Adevărul este că toate pozițiile și interpretările presei occidentale, în privința României comuniste, au fost orchestrate de guvernul dela București, tocmai cu obiectivul de a-și camufla intențiile și legăturile trainice pe care le-a menținut cu Moscova. Partidul comunist român a fost instrumental, selectat de Moscova, cu care trebuia să fie înșelat Occidentul. Alegerea Moscovei s'a făcut pe temeiul simplu al faptului că partidul comunist român era obedient și nu înțelegea să-și asume răspunderi de "independență" sau "opoziție" față de Moscova. Nu înțelegea să facă acest lucru, dintr'o cauză obiectivă:structura conducerii partidului comunist român, care nu avea absolut nici o aderență la realitățile românești și nu reprezenta aspirațiile poporului român. Apoi, partidul comunist român nu putea să ridice fruntea, chiar în ipoteza că ar fi dorit să facă experiență. Condițiile geo-politice nu i-ar fi permis o astfel de atitudine.

Astăzi, România comunistă, și conducătorii ei nu mai sunt "răsfățații" presei din Occident. Asta, pentrucă între timp, s'a verificat că totul a fost o mascaradă politică, o desinformare permanentă și intensă, dirijată de Moscova, prin partidul comunist român. Presa occidentală de azi se întrece în cele mai incisive atacuri la adresa României comuniste, pentrucă a ajuns să cunoască o parte din adevăr și privește cu un realism relativ situația din România.

In felul acesta, în urma unor unor revelații asupra adevărului, România comunistă a devenit izolată. Ea și-a pierdut platforma de unde profesa falsificările pe care dorea să le împrăștie în cele patru colțuri ale lumii. Astăzi, regimul comunist dela București nu mai are credit politic pe piața mondială. Si, astăzi, acei ce au avut suspiciuni asupra comentariilor și interpretărilor din ziarul nostru, au început să vadă și ei adevărul, deci legitimitatea așezării noastre.

Ceea ce este mai grav, astăzi, este intensificarea și continuarea acțiunilor de distrugere a tot ceea ce reprezintă creație românească și poartă amprenta specificului național, în limbă, artă, gândire, obiceiuri, literatură și tradiții spirituale. Ultimele decizii guvernamentale vizează, pur și simplu, radierea satelor românești de pe suprafața pământului românesc. Aici, se vede din plin, și fără nici o rezervă sau îndoială, intenția anti-românească a partidului comunist român, de a proletariza țara și de a o scoate din făgașurile ei istorice, pe care le-au format generații seculare de strămoși, pentru a întocmi și clădi o cetate românească.

Partidul comunist român vrea să șteargă orice urmă de cetate românească și să închidă poporul român în blocurile cu celule, după modelul sovietic, ca să se internaționalizeze viața românească, ca să se piardă orice urmă de naționalitate, de specific etnic și de chiag românesc. Partidul comunist român vrea să fie groparul românității și al românismului; aceasta este misiunea la care s'a angajat și pe care și-o îndeplinește metodic și sistematic.

Ziarul nostru va continua să fie parte din procesul de întărire a conștiinței naționale a Românilor din lumea liberă, căci numai o conștiință națională este luminată de idealuri și deschizătoare de perspective de viitor, căci ea izvorăște din bogăția spirituală a trecutului și în interiorul ei dospesc aspirațiile permanente ale neamului românesc.

George BĂLAȘU

PROBLEMA NAȚIONALITĂȚILOR DIN IMPERIUL RUS ÎN TIMPUL LUI GLASNOST ȘI PERESTROIKA

—George BĂLTEAN—

Recent a fost analizată problema naționalităților din imperiul rus, într'o ședința în München, la care au fost prezenți: Ucrainieni, Ruși, Estoni, Letoni, Lituanieni, Georgieni (care aparțin acestor naționalități), ca și: Români, Germani, Cehi, Slovaci, Unguri, Bulgari, și Polonezi, (care aparțin țărilor ocupate de trupele rusești în 1944-45).

Cu această ocazie profesorul Sokoluk dela Universitatea liberă ucrainiană din München a prezentat un referat, după care au urmat discuții bogate în conținut.

P Pe noi ne interesează situația naționalităților din URSS în cel mai înalt grad și trebue să o urmărim cu atenție căci lupta noastră se împletește cu a lor, iar viitorul nostru depinde în mare măsură de bunele noastre relații cu aceste naționalități.

Comunismul nu a rezolvat problema națională așa cum se läuda Lenin.Din contră, a ascuțit-o, iar în timpul încercărilor de reforme cunoscute sub numele de "glasnost" și "perestroika", naționalitățile din imperiul rus au început să se miște. Ele demonstrează pentru dreptul la independență și autodeterminare.

Uniunea Sovietică înseamnă imperiul colonial rus plus regimul comunist, care desfășoară un acerb proces de rusificare a popoarelor neruse.

In timp ce la Moscova există preocupări privitoare la trecut (stalinism, stagnare, adevărul istoric, reabilitări etc) cursul la nivelul republicilor este cu totul altul. Acesta cu atât mai mult cu cât Gorbaciov continuă, ca și predecesorii săi, să favorizeze națiunea rusă în detrimentul naționalităților neruse.

Intre Moscova și naționalități nu există nici un fel de consens. Gorbaciov cere sprijin din partea popoarelor pentru realizarea reformelor sale, dar popoarele îl ajută doar dacă văd vreun avantaj în favoarea lor. Acest avantaj nu se vede, în special la nivelul popoarelor neruse.

Incercarea de a continua asuprirea și știrbirea dreptului naționalităților neruse conduce la mișcări pentru libertate. Astfel au fost mișcări în Alma-Ata, Armenia (care continuă) și Azerbaidjan, demonstrații în Lituania, Letonia și Estonia, ca și ale Tătarilor care cer aprobarea întoacerii lor în Crimeea de unde au fost deportați de Stalin în Siberia. Evreii cer dreptul la emigrare, disidenții sunt tot mai mult angajați pentru democrație și eliberarea deținuților politici din închisori și clinicile psihiatrice, iar credincioșii își manifestă tot mai deschis credința lor în Dumnezeu. In 11-12 Iunie a avut loc conferința delegaților din Ucraina, Tările Baltice și Georgia (în plus adeziunea Armenilor) în care s'au stabilit jaloanele luptei comune pentru libertate.

Tabuurile au căzut. Se vorbește deschis (până la înfricoșarea celor care intreaga viață au fost tiranizați) despre crimele lui Stalin contra naționalităților neruse, de catastrofa foamei impusă de Stalin contra Ucrainienilor în 1932-33 când au murit 7 milioane de Ucrainieni ca și de uciderea miilor de ofițeri polonezi la Katyn.

Limba este mijlocul principal de rusificare. In numele "educației internaționaliste", ca și a necesității unei "limbi comune de comunicație", procesul de rusificare începe dela grădinițele de copii.

Religia este un sprijin moral al popoarelor, și un stâlp de menținere al națiunii. Sovieticii au teamă de credință, mai ales de creșterea islamului, care acum cuprinde peste 50 de milioane, iar numărul ia avânt. In timp ce numărul naționalităților neruse sporește, numărul Rușilor se reduce. Acesta este unul din marile pericole ale Moscovei, care își bazează imperiul pe Ruși.

In Asia se ridică încet dar amenințător populația Chinei, care a depășit miliardul și se îndreaptă spre 1.5 miliarde în următorii 50 de ani. Se presupune că perspectiva pericolului galben să-l determine (între altele) pe Gorbaciov să prefere o apropiere cu Europenii. El încearcă această apropiere însă într'un mod viclean, care i-ar putea reduce șansele de reușită.

Intre naționalitățile din imperiul rusesc se găsesc și milioanele de Români din Basarabia și Nordul Bucovinei, ocupate de URSS, dintre care mulți se găsesc deportați în Asia.

Mișcarea naționalităților din URSS, are multe asemănări cu mișcarea popoarelor din Europa de Est. Astfel au loc mișcări în același timp între Berlinul de Est și Alma-Ata, via Varșovia și București.

Ar fi bine ca Vestul să se ocupe nu numai de drepturile omului, ci, în primul rând de dreptul popoarelor. Nu pot exista drepturile omului acolo unde nu există drepturile popoarelor.

CĂTRE REDACȚIE

*WINDSOR, CANADA - Vă scriu ca prieten și admirator. Sunt mai nou în Canada, însă dela început am avut norocul să dau peste ziarul Dvs. și l-am citit cu sete. Imi place felul hotărît, logic și curat în care sunt scrise marea majoritate a articolelor. Imi place editorialul dlui George Bălașu, "Mercenarii infiltrațiilor comuniste" - și cred că toți Românii din exil ar avea nevoie să citească și să aibă curajul să aleagă odată "cu cine votează". Din păcate sunt mulți lași, mulți comozi și îmi pare rău dar sunt mulți care nu nici cele mai elementare sentimente de patriotism. Pe lângă aceștia se mai adaugă și "mișeii"! ("Unde ești tu, Tepeș Vodă, ca punând mâna pe ei, / Să-i împarți în două cete, în smintiți și în mișei... ...Să dai foc la pușcărie și la casa de nebuni..."). Aici cred că s'au adunat mulți mișei și domnesc peste oraș, așa se face că o comunitate de 3-4.000 de Români nu are un centru cultural. Nu are o echipă de dansuri și nici o orchestră. Si cred că toate cele trei biserici românești sunt afiliate la București, împreună cu pastorii lor și comitetele lor bisericești.

Românii adevărați și de bună credință sunt desorientați. Ei sunt îndepărtați de orice acțiune culturală sau națională, sunt descurajați de multele intrigi și ironii. In biserici fie că s'a instaurat o atmosferă serabădă și distantă, ostilă, fie că există o fervoare exagerată religioasă, neglijându-se complet sentimentul național, limba română și comportamentul echilibrat, prietenesc, care este tipic Românilor. Cei mai buni s'au închis în familiile lor și un cerc foarte restrâns de prieteni. Unii au început să "uite" intenționat limba română și să se confunde cu alte tipuri de naționalități și culturi, fără a reuși însă . Ce este de făcut? Pentru noii veniți nu sunt informații despre posibilitățile reale de aici; lipsește ajutorul.

Aș fi bucuros să ținem legătura, bineînțeles dacă acceptați, pentrucă aș avea multe de învățat dela Dvs. Poate aș vedea mai clar viitorul meu aici; deocamdată este nebulos.

In semn de solidaritate cu ziarul Dvs., vă trimit și eu punctul meu de vedere, exprimare modestă și timidă.

Vă rog să credeți în sentimentele mele sincere de prietenie și stimă, al Dvs., Horia BUNDESCU

*BUDAPESTA, UNGARIA - Mă numescu Duduleanu Serban și sunt din România, orașul București. Am 32 de ani și sunt de profesie inginer de construcții hidrotehnice. Sunt căsătorit și am două fetițe de 2 și 3 ani, pe care le iubesc mai mult decât îmi iubesc viața. Pe 27 Mai 1988 am venit cu un pașaport turistic în Ungaria cu gândul de a nu mă mai întoarce în România. Pentru mine, luarea acestei hotărîri a fost foarte grea, întrucât eu sunt Român până în măduva oaselor și îmi iubesc tare mult țara mea frumoasă; acolo am eu rădăcinile, acolo este mormântul mamei mele și al strămoșilor mei, acolo e marea mea cea dragă și munții mei iubiți, acolo sunt prietenii mei, acolo este însăși ființa mea. Dar tot acolo este o cruntă sărăcie, o mare calamitate care s'a abătut asupra patriei noastre, o teroare de nedescris pe care însăși Hitler și Stalin ar fi invidioși. Este greu de imaginat pentru cineva din lumea liberă, chiar și pentru Românii de acolo, că așa ceva este posibil să se întâmple într'o țară din Europa, țară până mai ieri, a veseliei, a bogăției. Când îmi văd fetițele flămânde, tatăl bolnav, atunci simt că toți așteapta ceva dela mine, ca eu să-i salvez din ghiarele mizeriei și deznădejdii. Punând în cumpănă dragostea pentru pământul natal și dragostea pentru familia mea, am hotărît să părăsesc țara și să încerc să găsesc un loc în lumea liberă. De aceea am hotărît să ne căutăm norocul în altă parte...Planul meu era să ajung în Austria la lagărul Națiunilor Unite de lângă Viena și să cer azil politic (tatăl meu a fost deținut la Canal și eu am suferit din acest motiv), însă la frontieră, grănicerii mi-au spus că viza mea nu era valabilă pentru Austria. Atunci m'am întors la Budapesta și am cerut prelungirea vizei. Am obținut un permis de sedere temporară pe 6 luni, cu condiția să am unde sta și să găsesc de lucru. Locuiesc la niște prieteni maghiari și lucrez ca desenator tehnic la un institut de proiectări, considerând că nu cunosc limba ungară. Soția mea a fost în Bucuresti la Pașapoarte și a cerut să vină la mine. I s'a spus, nici să nu pronunțe cuvântul Ungaria, că-i supără rău. De aceea gândurile mele se îndraeptă spre Canada, Australia sau Noua Zeelandă. La ambasada canadiană din Budapesta mi s'a spus că am șanse mici de obținere a rezidenței Nu știu nici ce se întâmplă în eventualitatea că primesc rezidența canadiană pentrucă nu știu dacă autoritățile ungare îmi dau voie dă plec. Nu pot întreba acum, căci nu vreau să-i supăr și să mă trimită înapoi în România. Oficial au declarat că nu permit ca Ungaria să fie trambulină pentru Români. In cazul că nici o țară nu mă primește, rămâne varianta de a merge înapoi accasă, ceea ce pentru noi toți ar fi sfârșitul. Vă dau adresa la care puteți să-mi scrieți: Kovacs Laszlo, BUDAPEST II, 1025 Kavics ut 8 b, Ungaria.

Serban DUDULEANU

NOUL SEMINAR

—George BRANA—

Acesta e titlul unui puternic roman de Leon Donici, autorul primei cărţi româneşti unde se descrie haosul revoluţiei bolşevice, la care el a fost martor, "Colosul cu picioarele de lut". In "Noul seminar", Leon Donici dă pe faţă cele mai desgustătoare aspecte ale vieţii bisericeşti din regimul ţarist, care de altfel avea în slujba "Ohranei", serviciul secret, 100.000, una sută mii, de preoţi pravoslavnici. Astăzi se pregăteşte reluarea acestui "sistem", însă nu în slujba Tarului, ci a "socialismului".

Dela farsa lui Stalin, cu "libertatea religioasă", când Roosevelt s'a făcut a crede, a trecut mult timp, cam o generaţie şi jumătate, dar oamenii au luat-o în Rusia din ce în ce mai serios, şi întoarcerea la credinţă a început să provoace grave îngrijorări în cercurile dela conducerea sovietică. La peste patruzeci de ani dela ipocrizia rooseveltiană, începe ipocrizia luării în serios a "perestrocraţiei".

Când a izbucnit revoluţia sovietică, ţăranii spuneau: "acum avem revoluţie, ce ne mai trebue este un ţar bun". Se pare că în sfârşit îl au cu Gorbaciov I.

Preocupaţi de recrudescenţele religioase legate şi de probleme naţionale, ca la Ucrainieni, naţiunile baltice, ţările satelite şi coloniile islamice din Asia, guvernanţii sovietici au căutat şi au găsit o soluţie. Revista rusească disidentă dela Paris "La Pensée Rusee" reproduce raportul unui ministru din guvernul sovietic, pe nume "Constantin Ceartciov, în care se pot citi lucruri de exemplară claritate:

"Actualmente religiozitatea nu are tendinţa de -a scădea. Noi, cei din partid, am căzut într'o capcană prin politica noastră antireligioasă cu limitări şi interdicţii. Am reusit să izolăm popii de credincioşi, dar ca rezultat credincioşii nu mai au nici o încredere în ierarhie. Trebue să educăm un nou tip de preot. ALEGEREA SI DESEMNAREA PREOTILOR ESTE O AFACERE CARE PRIVESTE PARTIDUL".

Avem mai întâi să râdem de o importantă gazetă occidentală care foarte recent lăuda "anti-leninismul din "glasnostperestroika". Deoarece tocmai Lenin avea principiul celor două culturi: a conducătorilor şi a supuşilor. Dacă poporul, deci supuşii, vor religie să le-o dăm, dar pe aceasta numai noi o dăm. Rămâne deci miezul partidului care decide tot cu "lumina socialismului ştiinţific", iar pe cei snopiţi la munci silnice îi lasă cu "superstiţiile" lor ca să se mai consoleze şi să nu treacă la proteste, dacă nu chiar răscoală.

Soluţia lui Ceartciov este ca orice soluţie bolşevică foarte simplă: "Ori vrem, ori nu vrem, religia este în curs de-a pătrunde socialismul şi chiar să intre în propria lui linie generală. Dar întrucât puterea este în întregime în mâinile noastre noi putem trasa şinele în funcţie de interesele noastre". Ceea ce înseamnă aceeaşi "libertate religioasă" ca democraţia lui Gorbaciov care nu se arată a fi altceva decât o regenerare şi o readucere a partidului la ordinea "centralismului democratic". Intre altele vorbitorul guvernului consideră imposibilă autorizarea activităţilor caritative ale Bisericilor pentrucă acestea ar trage beneficiul propagandei.

Aşa că lucrurile rămân cum le ştim: "In numele Tatălui Marx, al fiului Lenin şi al Sfântului Duh Stalin. Amin.

ROMÂNUL "MAIMUŢĂ"

Urmare din pag. 1

măcar fiinţă omenească în sensul unui minimal respect datorat acesteia, ci doar ceva abject ce ţine umbră pământului comunist, ca: reacţionar, bandit, fascist, criminal... şi de aceea trebue extirpat.

In viaţa unui popor se întâmplă şi la ce nu te poţi aştepta. Aşa şi la Români. Românul în decursul *istoriei lui a trecut prin multe.* Dar ca să ajungă la un timp în care să fie condiţionat sau redus la o comportare de maimuţă, este ceva ce nici fantezia n'a putut cuprinde. Acest timp, de necuprins cu mintea, e timpul epocii comuniste al cărei obiectiv primar e strivirea totală a Românului care ţine să facă din demnitate şi credinţele lui o problemă de viaţă. Un mare exemplu de o asemenea strivire sunt represaliile aplicate Românilor demni care au demonstrat la Braşov. Vreo 60 dintre ei au fost condamnaţi la pedepse grele de închisoare iar o mare parte dintre ceilalţi au fost duşi la minele de cărbuni. Măsuri destinate restructurării acestor bravi fii ai ţării la tipul de Român "maimuţă". Dar indiferent de ce se întâmplă cu ei, spiritul lor de demnitate şi eliberator de robie rămâne viu.

Intr'un regim comunist de măsuri pavloviene, exercitate de un organ securist teribil, Românul "maimuţă", făcut talpă a regimului, e tragismul cutremurător al unui frate de-al nostru care, nu în toate cazurile dar în cele mai multe, împotriva voii lui a fost slăbit şi încovoiat de măsurile forţei terorizante până la punctul în care, deşi cu scârbă, poartă pe umerii lui regimul comunist cu extra lui "epocă de aur" a ceauşului-Neron al României.

Dacă Ceauşescu nu poate fi - precum ar vrea - mândru de toţi, el poate fi cel puţin de unii care în fapt sunt destul de mulţi. Acestia sunt descompuşi până la punctul în care în chip real nu-şi mai dau seama ce fac. Ei sunt vârful Românului-comunist "maimuţă", păzitorul şi armătura "epocii de aur" ceauşiste. Totodată, ei mai sunt şi ruşinea ţării. Oameni bolnavi de impostură, de bestialitate şi de manipulare perversă. O manipulare care s'a transmis ca o otravă şi în exil, otrăvind tot ceea ce poate cu scopul de a elimina voinţa de rezistenţă naţională. Saltimbancii ei de sub diferite măşti, uneori culturale, se uită la noi ca la niste duşmani ireversibili ai cetăţii comuniste pe care ei o păzesc ca pe singurul bun al lor.

Odată maimuţăreala şcoalei comuniste şi standardul privilegiilor clasei conducătoare (vilă, etc.) intrate în fier şi obişnuinţă, ele nu par a fi abandonabile nici în situaţiile pierderii favoritismelor ceauşiste. Astfel înşişi tovarăşi de toartă şi de scris cu cultura poetului flaşnetar al familiei ceauşiste, Adrian Păunescu, se erijează în exil în factori culturali de ordin primordial. Intre primordiali au fost în comunism şi primordiali ţin să fie şi în exil. Altcum nu se poate, căci de!... culturalii exilului sunt lipsiţi de şcoala comunistă.

Ar fi mai multe de spus despre Românul "maimuţă", dar cine nu înţelege din puţin nu va vrea să înţeleagă nici din mai mult. Inchei cu elucidarea faptului că de problema comunism şi ceauşism ţine în chip foarte serios şi cea a Românului "maimuţă".

Eugen BÂRSAN

Ce se ascunde sub:

PLĂMĂDELILE P.S. PLĂMĂDEALĂ ?

Cu ocazia sărbătoririi mileniului de când Ivan îşi face semnul crucii, RSR-ul a trimis la Moscova pe Mitropolitul Ardealului, P.S. Antonie Plămădeală.

P.S. se bucură de succesiunea patriotică a şi cea ecumenică a Sovrom-Patriarhiei! El este de două ori bine trimis...

Totuşi, ca măsură de siguranţă--de când cu Pacepa nimeni nu mai are încredere în nimeni--Prea Cuviosul Călător, înainte de a i se imprima ştampila "Ieşit", a fost supus unui tratament medical.

I s'a făcut o injecţie ca să nu se molipsească de tifos exantematic şi glasnost, apoi doctorii i-au redus la minimum circulaţia sângelui din obraji.

O operaţie minoră, dar necesară, ca să nu-i plesnească faţa de ruşine când face declaraţii presei internaţionale.

După terminarea festivităţilor P.S. Antonie a stat de vorbă cu reprezentantul Agenţiei Reuter, parfumând apele în care se scaldă la Neptun stăpânul Nicolae.

La întrebarea dacă s'au dărâmat biserici în Bucureşti, răspunsul a fost:

"Nu s'a dărâmat nici o biserică!"

Un răspuns clar, precis şi fără echivocuri, mai ales dacă ţinem seama de ce-a publicat "Foaia religioasă Telegraful român":

"Din motive edilitare, unele biserici au fost mutate!

Deci bisericile bănuite de a fi distruse... n'au fost distruse. Ele s'au rătăcit cu ocazia mutatului aşa cum se rătăceşte o carte poştală ilustrată.

La întrebarea despre "sistematizarea satelor", plan glorificat dimineaţa, la prânz şi seara de mass-media şi realizat în jurul capitalei şi în unele regiuni, răspunsul a fost de asemenea clar, precis şi fără să-i plesnească obrajii:

"Nu ştim nimic despre aceasta!"

Am putea face o excepţie admiţând că P.S. spune şi adevărul.

Ce se întâmplă în ţară, în ultimele decenii: persecutarea credincioşilor, închiderea şi schingiuirea preoţilor, nerespectarea sărbătorilor religioase şi a datinilor creştine, a tradiţiei care ne-a ţinut neamul încheget de două milenii, etc. n'au nimic în comun cu activitatea Sovrom-Patriarhiei şi a Statului ei Major compus din coloneii dela Securitate.

Troica: Ceauşescu-Securitate-Patriarhie, sub masca: "Punte de înţelegere cu Biserica Mamă", lucrează la un plan cincinal de a adăuga la averea statului socialist proprietatea Episcopiei dela Vatra.

E un plan bine calculat şi lucrat cu răbdare. Comuniştii şi-au infiltrat agenţii prin biserici, prin organizaţii culturale, şi sociale ale Românilor.

Odată stăpâni pe microfon ori pe condei, ei ne sfătuiesc să nu facem politică atacând guvernul din Bucureşti, să rămânem neutri şi să ne manifestăm dragostea de ţară cu cârnaţi de Crăciun, iar la banchetele cu mititei şi ţuică să strigăm că iubim democraţia.

Scopul Patriarho-Securităţii este să înăbuşe cuvântul exilului care luptă pentru credinţă şi libertate.

Ceauşescu ştie că protestele noastre l-au silit să renunţe la dărâmarea palatului Patriarhiei din Bucureşti;

Ceauşescu ştie că datorită protestelor noastre el a pierdut Statutul de Naţiune Favorizată.

Azi, mai mult ca oricând, trebue să protestăm contra planuluui de a se distruge mii de sate, mii de biserici şi mii de cimitire unde ne dorm strămoşii.

Stroe MOLDOVANU

"MEMORIA" UNOR MISTIFICĂRI

Urmare din pag. 1

seamănă cu lupul din fabula lui La Fontaine, care îi spune mielului după ce acesta arătase că n'a făcut nimic din ce îl tot acuză lupul: "Dacă nu eşti de vină tu, e de vină fratele tău". Iar după ce mielul îi spune că nu are frate ,lupul răspunde că în orice caz este de vină unul de-ai lui, păstori, câini, de unde trage concluzia irevocabilă: "Aşa mi s'a spus, deci trebue să mă răzbun".

De aproape cincizeci de ani Românii sunt pedepsiţi printr'un fel de răzbunare fără limite pentru ce n'au făcut. Dar mistificatorii istoriei, cu memoria minciunii, spun ca lupul din fabulă: dacă n'aţi făcut voi au făcut alţii, deci trebue să vă pedepsesc pentrucă dacă au făcut alţii înseamnă că aţi fi făcut şi voi.

Pentru ce-ar fi fost să fie "dacă s'ar fi făcut ceva ce nu s'a făcut", se trage pe socoteala României o poliţă grea asupra viitorului când s'ar veni după pedeapsa ocupaţiei comuniste cu pedeapsa liberării. Si Românii ar trebui să plătească fie pentru ce n'au făcut, fie pentru ce-au făcut alţii ca foşti ocupanţi ai Transilvaniei de Nord în timpul războiului.

Obligaţia de-a nu uita adevărul istoric este sacră, dar tot sacră este şi obligaţia de-a uita minciuna şi de-a nu o transforma în locţiitoare a istoriei.

In principiu s'a căzut pe bună dreptate de acord în lumea civilizată să nu fie uitate niciodată crimele împotriva umanităţii, genocidul, ceea ce este foarte drept pentrucă nu trebue să se repete niciodată. Dar sunt părţi din lume care le-au uitat şi le practică, aşa cum se întâmplă şi în România de azi.

Tot în prinicpiu minciunile istorice trebuesc uitate, pentrucă altfel se trece dela teroarea totalitară la abuzul nelimitat libertar. De aceea şi minciunile crase ca a "războiului civil" şi "masacrele din 1941", după cum şi echivocurile trase de păr ale vreunui "profet al trecutului", ca în cazul confundării României din timpul războiului cu Ungaria, trebuesc scoase din uz şi revizuite "clar şi distinct". Acestea ca să se ştie că ştie tot târgul dela un cap la altul de ce este vorba.

Al. BERCEANU

FILOSOFIA POLITICĂ

—Constantin MACRI—

Sub titlul de mai sus cunoscutul om de știință politolog de renume internațional, Ovidiu Trăsnea publică la Editura "Politică" în colecția "Idei contemporane", un substanțial volum menit să concluzioneze asupra unui concept de acută actualitate și de mondial interes.

Există o filosofie politică? Autorul răspunde fără ezitare afirmativ și vom vedea mai jos care sunt, în viziunea sa, trăsăturile definitorii. Evident vom face o prezentare critică, expunându-ne și propriul nostru punct de vedere ca și "limitele" orizontului epistemologic blocat (nu se poate altfel) de dogmatismul marxist.

Nu se poate altfel, când un om activând în câmpul științelor sociale în țările căzute în robia ideologică monopartinică trebue la fiecare investigație, la fiecare analiză de fapte sau autori, să tragă la sfârșit o acoladă și să pună inevitabilul "dar"... "dar Marx și Engels" ne-au arătat clar că, etc. etc.

Se potrivește, nu se potrivește, are vreo valoare persuasivă, e în sensul demonstrației științifice, ține de consecvența logică a ideilor sau de demonstrația încăpățânată a faptelor, totul n'are nici o importanță, obligatoriu este ca în concluzia finală să se demonstreze "superioritatea" ideologiei marxist-leniniste.

Istoria va înregistra această tragedie unică a creatorului din țările captive, obligat să facă piruete prostituante, din punct de vedere intelectual, puterii, pentru a putea supraviețui.

Cartea recenzată, ne reține în mod deosebit atenția și pentrucă încă o dovadă, frecventă în istorie, că înțeleptul poate păcăli pe tiran atunci când crede sincer în ideile sale și e robit unui ideal de frumusețe și mai ales de adevăr. E și cazul lui Ovidiu Trăsnea.

România antebelică a avut o școală sociologică, practicând o "Sociologie Militans" de renume, cel puțin european, condusă de marele și onestul Dimitrie Gusti și mai târziu de elevul său Traian Herseni.

Activa școală politologică dela București, al cărui promotor este în bună parte autorul, face reale servicii culturii românești publicând studii, monografii, eseuri, etc., pentrucă citând din belșug din autorii străini, cititorul român află astfel de existența lor, de stadiul și sensul dezbaterilor, chiar dacă, așa cum spuneam, după ce pe 9 pagini (de exemplu) se prezintă punctul de vedere, să spunem, al lui Wright Mills, iar pe o pagină se indică neconcordanța lui cu vederile lui Marx sau Engels. Si aceasta de obicei foarte neutral. Cititorul român are alte surse informative, decât pe acestea, indirecte, fragmentate (adeseori tendențios), dar totuși rămâne o sursă informativă de infinit spectru virtual pe aspectul stimulului ideativ, și ține de fecunditatea proprie să valorifice fie chiar numai pentru "sertar" aceste orizonturi demachiate de pudra broșurilor de partid.

Dacă asculți, într'o ședință, vorbind un activist care nu citește decât "Scînteia" sau "Era Socialistă" sau "Munca de Partid" simți că-ți umblă furnici pe creier, agasat de atâta platitudine, de vorbe goale, fără nici o acoperire în realitatea nemijlocită, cotidiană.

Cărțile din seria "Idei Contemporane" îți mai aseptizează puțin atmosfera, îți ridică demnitatea de a gândi și mai ales de a spera. Fiindcă "Filosofia Politică" a luiO. Trăsnea e o carte optimistă deși se vrea pur și simplu conformistă. Realitățile forțează și îndrumă pana. Sacerdoțiul științific e totuși un sacerdoțiu, chiar când te manifești eretic și faci un pact cu diavolul ca să treci puntea, în speță să faci cartea publicabilă.

A face politică, a conduce sau a încerca să conduci grupuri umane în vederea desfășurării unei activități ordonate, justițiare, pentru realizarea binelui obștesc în care fiecare om să-și găsească securitatea și pacea, simțindu-se egal cu oricare dintre semenii săi și liber în forul conștiinței sale, cam aceștia ar fi parametrii minimali necesari potrivit mentalității colective ale perioadei istorice avută în vedere.

A filosofa asupra acestor parametri și alții este posibil și necesar, după cum vom încerca să demonstrăm mai jos.

A filosofa înseamnă a extrage niște esențe și a practica niște generalizări pe care istoria și știința (în globalitatea ei) să le confirme.

Este dificil să surprinzi într'o cronică bogăția de idei și fastuoasa revistă de citate din cei mai cunoscuți politologi contemporani, pe care le cuprinde cartea Profesorului Trăsnea. Scopul nostru e mult mai modest și anume de a învedera necesitatea politologiei ca știință socială autonomă, cu o bază principală și funcțională impusă de societatea modernă, în continua dezvoltare și perfecționare care-i potențează la maximum interdisciplinaritatea mai cu seamă cu economia politică, cu antropologia, cu etica și cu dreptul public.

A trecut de mult timpul când omul politic se improviza prin demagogie electorală și era tehnocratică facilitează prin măiestrie și pacea și gândul transcendent.

Cuantificarea duce inevitabil la fiorul metafizic și lozinca dogmatică devine vizibilă în fața tragicei experiențe istorice a secolului XX.

A conduce politic înseamnă a optimiza serviciile sociale printr'o progresivă eliberare umană de servituți și alienare, a filosofa înseamnă deopotrivă a interpreta și a anticipa.

A anticipa înseamnă a mări continuu gradul de securitate a condiției umane. Această securitate se referă - în viziunea noastră - atât la starea naturală a omului cât și la condiția lui spirituală, la psihologia lui, la orizontul lui metafizic care-i dă specificitate în cosmos. Specificitate și unicitate, de specie și de individ. Căci așa cum bine spune și autorul "numai omul instituie sensul lumii".

Fiecare om constituie, din punct de vedere politologic, un univers aparte, unic și nerepetabil iar demersul societal dela această premiză majoră trebue să plece.

Chiar dacă gândul pare, fie și parțial, utopic, utopia nu trebue respinsă ci descifrată și apropiată prin umanizarea ei treptată. Această umanizare nu poate s'o facă decât omul de vocație etică și științifică în domeniul extrem de divers al științelor sociale dela organizarea sanitară la știința penitenciară. Aceasta e valabil pe plan național și internațional.

Războiul și pacea sunt prioritar probleme psihologice care grefează comportamentul politic al liderilor naționali.

Bazele politologice au fost puse de Platon (Republica) și Aristotel (Politica). Aceste baze, tipice culturii și civilizației occidentale, sunt valabile și azi, cu amendările pe care, inevitabil, dezvoltarea istorică și mai ales convulsiile ei le-au adus.

Toate contribuțiile în sprijinul îmbunătățirii guvernământului, începând cu Dante Alighieri, Jean Bodin (de care autorul nostru nu vorbește de loc), filosofii iluminiști și mai ales Jean Jaques Rousseau, Tacqueville, la noi Dimitrie Cantemir, Miron Costin, Eminescu, Titu Maiorescu, toți sunt Europeni în spirit și idei, toți dau sensul de bază care este axiologic, al activității politice.

Corneliu Zelea Codreanu și legionarismul făurit, din păcate, în schema sa de bază rămasă nefinisată, de el și colaboratorii lui, toți uciși în închisori, constituie o contribuție importantă pe aceeași linie europeană, a dezvoltării politologiei adică a științei de a conduce societățile umane, în conformitate cu o scară de valori, din care legionarismul punea pe locul întâi perfecționarea morală a omului, capacitatea de autodepășire printr'un dialog abisal cu Dumnezeirea din om și din natură, dialog care pe plan social pleca și se întâlnea inevitabil și permanent, în toate stările conflictuale, în dragostea creștină și în credința militantă și nelimitată în Invierea lui Hrisots.

Practica socială în viziunea legionară, este esențialmente o practică evanghelică. Cu toate consecințele ce se impun în organizarea statală, pe plan economic, educațional, cultural și al relațiilor internaționale.

Evident, autorul nu pomenește nimic de această mișcare politică, tipic românească, cu mare rezonanță în România anilor 1930-1940. Autorul face, în schimb, inestimabile servicii lectorului român și prin aceasta culturii românești în acești ani teribili, plasând citate și formulând, uneori, într'un mod care-l cinstește.

Blamarea și provocarea prin afirmații care taie până la os impostura politică din România contemporană este vizibilă.

De aici interesul enorm al cărții, de aici interesul enorm al filosofiei politice, care oricând și oriunde va condamna minciuna, tirania, arbitrarul, incompetența și corupția. Nu există filosofie politică care să nu denunțe neadevărul, ipocriziile și minciunile convenționale, care să nu disprețuiască nepotismul, abuzul de putere, monoideologia și intoleranța politică.

Politica este esențialmente dialog și opțiune. Filosofia politică are fundamental un orizont social. "Zoon politikon" după expresia lui Aristotel, omul nu se realizează ca om decât în societate. Măsura realizării sale sociale este măsura realizării sale ca om.

Vorbeam mai sus de "politica citatelor" pe care o practică autorii, azi,în țară, mai ales cei care lucrează în domeniul științelor sociale. Iată unul din Platon:

"Totul depinde de natura conducătorului, dacă îndrumată fiind (cetatea) cum trebue pe calea cea bună a cârmuirii, ea cerând un sfat în plus cu privire la ce are de întreprins socotesc că ar fi dovadă de înțelepciune să i se dea sfaturi; în schimb, celor care ies din matca dreptei cârmuiri și nu înțeleg de fel să meargă pe făgașul ei, ei fac cunoscut sfetnicului lor să lase cârmuirea cum este și să n'o clintească, ei plătind cu viața dacă o clatină, ba chiar ar cere sfetnicilor să se facă slujitorii dorințelor și năzuințelor lor, dând idei în ce fel s'ar putea îndeplini mai lesne și mai repede aceasta - a se supune unor astfel de oameni și a le da povețe nu se pare a fi o faptă nevrednică, iar doar pe cel ce nu s'ar putea supune l-aș socoti om adevărat" (pg. 83-84).

Nu se potrivește ca o mănușă stărilor politice existente în România de azi? Aici, constatăm nemijlocit geniul lui Platon. In capacitatea lui premonițială, în durata milenară a adevărurilor sale pentru prima oară în istoria omenirii "Politica se măsoară în raport cu ideea însăși de justiție, care nu e altceva decât adevărul și binele aplicat la comportamentul social".

Iată și un citat din Aristotel: "Foloasele ce le aduce puterea și administrarea intereselor generale, insuflă tuturor oamenilor dorința de a se perpetua în funcțiune; și, ca și cum toți ar fi bolnavi și numai posesiunea puterii le-ar putea da sănătate, într'atât de morțiș țind să păstreze autoritatea odată ce o stăpânesc" (pag. 97). Se poate ceva mai caracteristic pentru regimul actual din resere?

Citându-l pe Herodot și apoi pe Lord Acton, precum că: "puterea corupe, iar puterea absolută corupe în mod absolut, adică în chip nebunesc", autorul face gestul celui care ar trage pânza pusă pe chipul unei statui care în speță poate fi a conducătorului politic din România de azi.

A guverna și a te lăsa guvernat, reciprocitatea în egalitate și alternanța la putere este de esența conceptului politic, "cel mai groaznic lucru fiind nedreptatea înzestrată cu arme" (pag. 98).

Citându-l pe Dante Alighieri autorul subliniază la pagina 115 că "uzurparea nu crează dreptul", ceea ce ne duce cu gândul la 6 Martie 1945, la "alegerile" din Noembrie 1946, la impunerea abdicării regale din 30 Decembrie 1947, etc.

Acestea sunt "izvoarele puterii" regimului actual din România. Si în 40 de ani de existență nu s'a făcut nici o dovadă reală și cinstită a adeziunii maselor, prin vot secret și alegeri libere între mai multe alternative posibile. Alternative de persoane, de partide, de regimuri și instituții.

Totul, vorba Anei Blandiana, totul este o înșiruire obsedantă de lozinci și de realități înconjurătoare, într'o continuă degradare, de peste patru decenii în același unic sens.

"Nimic nu-i poate compensa unui om pierderea libertății, pentrucă nu numai că este un instrument al conservării ci și unul din elementele constitutive ale ființei sale; nimeni nu se poate deposeda de propria libertate fără a renunța la calitatea sa de om" (pag.76), citează autorul din J.J. Rousseau.

Si tot acest mare geniu, specific francez, anticipează "le mal terrible de la corruption" și cere ca chiar conducătorii desemnați prin votul popular, să nu fie aleși de mai multe ori. "Un popor liber se supune dar nu slujește; are șefi dar nu stăpâni; se supune legilor, dar nu se supune decât legilor; și prin forța legilor el nu se supune oamenilor", spune același nemuritor Jean-Jacques, făcându-ne, odată în plus, să sesizăm frumusețea filosofiei politice.

Egalitatea este baza libertății. Puterea guvernanților izvorăște din consimțământul celor guvernați. Cei guvernați au dreptul la revoluție ori de câte ori guvernământul nu se mai bucură de încrederea și acordul lor.

Criteriul principal care testează și apreciază o doctrină politică este conformitatea ei cu adevărul, influența ei concretă și cotidiană, asupra practicii social-politice.

Filosofia politică ne orientează să practicăm logica ideilor și nu cea a pasiunilor, ea trebue să ne obișnuiască în viață socială să apreciem, după cum spunea Tocqueville, "gustul finului, al delicatului, al ingeniosului, al originalului și să nu ne conducem după vulgarele locuri comune" (pag.215). Fără o justiție liberă și independentă asistăm, inevitabil, la ruina libertății.

Problemele centrale ale filosofiei politice, sunt problema legitimității și corelativ problema obligației politice.

Toată istoria universală abundă de uzurpatori, de tirani, de despoți. Incă și în prezent problematica numărul unu a istoriei mondiale contemporane, este problema legitimității dela cele două mari puteri - U.R.S.S. și China.

Numai dictaturile declarate sau camuflate genuinează război. In momentul istoric actual, războiul nuclear, chimic sau bacteorologic. Numai legitimitatea dă credibilitatea guvernelor. Numai un guvernământ legitim, bazat pe consimțământul real al celor guvernați, poate asuma obligații politice cinstite și realizabile.

Beția și sadismul puterii, după cum spune O. Trăsnea, face ca valorile politice de bază (libertatre, egalitate, dreptate, binele public) să devină nonvalori, să se transforme în contrariul lor (pag. 264), pentrucă în fața tiranului toți supușii sunt egali, pentrucă sunt egali cu zero (Rousseau).

Putem susține, fără a greși prea mult, că aproape întreaga filosofie politică este ocupată de cercetarea legitimității și a izvoarelor puterii.

Formularea cea mai magistrală, din cuprinsul cărții, țâșnită parcă din tragicul actual al României, este următoarea "Devine cert că un stat sau un regim politic neputincios, adică incapabil să facă față multiplelor solicitări ale societăților contemporane, nu poate aspira la legitimitate: de aici tendința frecventă de a "suplini" eficiența (apreciată tot mai mult prin rezultatele ei sociale) prin exacerbarea forței sau a persuasiunii disuasive, ori de mascare a ineficienței și prin intensificarea și multiplicarea discursului ideologic (pag. 314).

Se poate spune ceva mai sintetic, mai fidel și mai ilustrativ, pentru stările sociale dramatice din România de azi?

Parafrazând, putem spune și noi, evocând pe cronicar: "Nasc și în România, cărți bune".

EXILUL INTELECTUAL

— Pr. Marin MIHALACHE —

Scoasă la început pe linia moartă și decimată la propriu și la figurat de către pretinșii "reprezentanți" ai clasei muncitoare, "aristocrația" intelectuală românească de după cel de-al doilea război mondial a primit apoi un consolator "loc trei", după "alianța dintre clasa muncitoare și țărănime", în triajul social al "democrației populare".

Nemulțumiți de soarta lor și de ingratitudinea "oficială", mulți intelectuali români și-au găsit, când le-a fost cu putință, un loc în lumea largă a exilului și refugiului. Astfel, un flux de inteligență românească de toate categoriile a fost făcut "cadou" Vestului prosper, care după ce a trecut pe nefericiții exilați prin purgatoriul nesiguranței "începutului", a răsplătit apoi pe mulți dintre ei cu o remunerație materială satisfăcătoare, o viață "liberă" și un viitor de tip "occidental" pentru odrasle.

Si chiar dacă emigrația românească nu a dat prea multe "genii" lumii "libere", totuși aportul intelectualității românești din Vest în mai toate ramurile de activitate, de gândire și creație, este mai mult decât onorabil. Românii au dovedit mai peste tot că au talent și capacitate intelectuală suficientă spre a schimba situația de marasm din țară, dacă vreodată vor fi lăsați liberi să gândească și să creeze la ei acasă. Dar dacă în "afară" s'au afirmat la înălțimea așteptărilor nu aceeași este însă situația în ceea ce privește contribuția unei mari părți a intelectualității românești la ceea ce se numește viața exilului național. Cu handicapul "limbii" și al standardelor "morale" și materiale de viață din Occident în față, mulți dintre intelectualii noștri au intrat în competiția bunăstării, a independenței financiare, la adăpostul cărora au început treptat "divorțul" față de neam și de alte preocupări "idealiste", "nerealiste" ori mai puțin "rentabile".

Exilul românesc ca și neamul s'au văzut astfel treptat văduvite de aportul substanțial pe care dotata noastră intelectualitate ar fi putut și încă ar putea să-l aducă la polarizarea risipitelor energii românești, la formarea unei "diaspore" capabile să reziste procesului de alienare și de desintegrare a culturii noastre, la conducerea și întărirea spiritului de reprezentare și consacrare națională.

Dar fuga de responsabilitățile politice și civice nu este un fenomen care caracterizează numai o bună parte a intelectualilor români din exil. Dimpotrivă, "exilul intelectual" ca parte a exilului este și un fenomen general și global modern, un fenomen contemporan nu fără de urmări radicale la toate nivelele vieții sociale, culturale, politice și chiar religioase. Astfel dacă la un moment dat intelectualitatea, în genere, "a trădat" cauza și interesul "pur speculativ", dedicându-se "pasiunilor" politice ori cunoștințelor sociale, economice și naționale, astăzi intelectualitatea se orientează tot mai vădit spre aspectele "practice" ale gândirii, spre aplicațiile tehnologice ale științelor, slujind cu devotament zeul orb al progresului internațional.

In lumea simbolurilor abstracte, ori în cea a magiei electronice, orice misticism și mai ales cel al filiației naționale dispare atât în mintea savantului cât și în preocupările armatei intelectuale a noii dictaturi tehnocratice. Omul slujește mașina iar între el și semeni nu mai există decât rutina monotonă a zilei începute și sfârșite sub cupola obsesivă de seră a orașului computerizat.

In războiul electronic și al undelor cad stâlpii de "întuneric" ai culturilor, instaurându-se subversiv dictatura psihologiei aquariene, a doctrinelor pragmatiste și a "moralei" care se potrivește "circumstanțelor". Rolul rezervat intelectualului în această prometeică luptă pentru putere și control este acela de a exalta particularul și excentricul în detrimentul universalului și al bunului simț, de a ridica tot ceea ce pare "practic" deasupra a tot ceea ce a mai rămas spiritual în lume și în om.

Astfel în locul umanismului, care este tot un concept clasic intelectual, se substituie "sentimentalismului umanitarist".

Pe plan politic, în loc de a conduce masele, intelectualii trebuesc nu numai să urmeze masele, ci să le și "binecuvânteze" științific și apologetic marșul revoluționar.

"Realismul" intelectual universalist exclude din preocupările sale "pasiunile și virtuțile romantice", după care fiecare dintre noi s'ar cuveni să ne slujim neamul și credința.

Există desigur un sentiment de mândrie națională în fiecare, dar din nefericire pentru mulți acest sentiment, în exil se măsoară tot după criteriile materiale meschine, interese pe care națiunea "vândută" altor interese, nu ni le mai poate satisface, nici nega dacă ni le-am găsit cumva "împlinite" în altă parte.

Din nefericire pentru noi și pentru neamul românesc, dictonul latin "Ubi bene, ibi patria" (patria este acolo unde este bine) este o realitate care ni se potrivește multora și se știe bine că oamenii care învață să câștige numai bunuri materiale nu au nevoie nici de justiție, nici de dreptate, nici de iubire. Ei practic cred în "religia" materială și de aceea pentru mulți dintre intelectualii noștri care trăiesc în Vest, deși teoretic se neagă aberațiile teoriilor marxiste și ateiste, în fapt între ateismul profesat aici și cel instalat cu forța acasă nu este o incompatibilitate de principii, nu numai de nuanță.

De aceea, această lume a intelectualilor noștri nici nu poate intra în conflict cu ateismul militant și se justifică astfel nevoia de "coexistență pașnică", de schimburi "culturale" incolore și fără "substanță".

Astfel se ajunge la faptul că mulți intelectuali dezamăgiți de mersul lucrurilor se retrag în bârlogul comod al indiferenței, iar alții, o pătură mai subțire a intelectualității noastre din exil se trudește să ridice steagul abandonat al speranțelor noastre, dar lipsiți de posibilitățile materiale necesare unei astfel de lupte cu "morile de vânt", ei rămân tot izolați, practic strigând în deșert, scriind pentru sertar, or așteptând posteritatea recunoscătoare să le descopere cel puțin intenția de a face bine.

Astfel că fără de aportul celei mai mari părți a intelectualilor, exilului național îi lipsește unitatea, coerența, omogenitatea, continuitatea, interesul sau idealul mai înalt, cu alte cuvinte nu avem coloana vertebrală din care să se ridice geniul creator și conducător autentic al neamului.

Aspirațiile individuale sunt în general de ordin profesional și material, iar fără acel sentiment mistic, aproape religios, al apartenenței la idealurile naționale, fără acea mândrie culturală (nu aroganță deșartă), este imposibilă însăși comunicarea noastră, indiferent dacă se întâmplă să mai vorbim "românește" sau nu.

Si apoi în multe cazuri nici nu mai există prea mult inters pentru un doctor, avocat, artist, scriitor, ori om de afacere român în exil să mai fie identificați cu originea și cultura maternă, ori să facă parte dintr'un grup românesc sau altul, mai ales că prin astfel de afilieri s'ar chiar putea stânjeni prestigiul profesional or. intelectual, or am putea supăra cumva pe "stăpânii "noștri.

Oricât ar părea de exagerat, dar dacă toți și-ar nega valorile naționale, familiare, etice și spirituale, așa cum ni se sugerează, lumea n'ar mai putea fi altfel organizată decât poate după "legile terestre" ale destinului "de turmă".

"Dumnezeul unei astfel de comunități omenești n'ar fi decât un zeu al puterilor finite, un anticrist altruist poate cu turma oarbă, dar care ne-ar cere o totală supunere și dare de slavă.

Preoții unui astfel de "spirit" anti-teist ar fi desigur intelectualii cei mai esoterici, intelectuali care desigur vor descoperi "legi" mult mai "divine" decât iubirea și porunci mult mai obscure decât bunul simț.

Dar împotriva unor astfel de erezii ale intelectului, împotriva acestor aberații și boli spirituale ar trebui să se ridice preoțimea duhovnicească și chemată să reprezinte conștiința autentică națională și tradițională. Numai că și clerul nostru, o parte din acesta, stă ascuns în umbra mistică a "imunității" față de treburile "lumești" ale cetății, invocând scuza "sacră", dar ipocrit fariseică a fugii de "pasiunile" așa zis "politice".

Realitatea este că și în acest caz suntem dominați mai mult de cultul "pragmatic" și al eficienței, decât de cultul adevărului și al dreptății, că suntem determinați de ceea ce ne este nouă mai folositor și "just" după circumstanțe, decât de fundamentale convingeri metafizice. Apoi și ideea că intelectualul, prin profilul și preocupările sale n'ar aparține nici unui neam, că fiind "intelectual" el ar deveni astfel o persoană "moral-liberă" de orice afiliere națională, nu este o idee nouă, iar istoria și viața ne demonstrează că nu este nimic "imoral" dacă un intelectual își iubește și își slujește și neamul său, mai ales când și intelectualitatea altor neamuri face efectiv același lucru, fără a-și diminua astfel dreptul la recunoașterea internațională, atunci însă când într'adevăr este cazul.

Apoi dacă intelectualitatea "tehnocrată" își găsește locul mai ușor în lumea unilaterală și standardizată a economicului și industrializării materialistice, intelectualitatea "spirituală" prinde greu rădăcini în solul altor culturi, iar atunci când convertirea cosmopolită se chiar produce, persistă încă nostalgia și culpa autonegării, un dureros sentiment al despărțirii de sacrul ancestral, al "trădării" idealurilor naționale.

Procesul separării spiritului național de "materia" în care duhul își găsește forma este o operație dificilă și de multe ori fatală pentru integritatea unei conștiințe adevărate.

Dar ar fi însă nedrept să judeci și să acuzi de "trădare" spirituală pe cea mai mare parte din intelectualitatea noastră autentică, dat fiind circumstanțele în care ne-a fost dat să trăim ca neam și exil în ultimele decenii ale acestui întunecat secol al XX-lea.

Dar dacă într'adevăr intelectualității românești nu i s'a dat șansa de a fi o "miliție spirituală" a lumii materiale, ci dimpotrivă, geniul național a fost silit să intre în slujba materiei, ori să coboare la nivelul utilului și "compromisului ideologic" pentru a supraviețui, totuși în oricare condiții ne-ar fi dat să trăim, nu trebue să uităm că de acum cel puțin "moralitatea" noastră se cuvine a rămâne în primul rând românească, mai ales când "gloria metafizică" este astăzi atât de pragmatic și internaționalist orientată. Cu alte cuvinte, dacă astăzi casa neamului este în primejdie, să nu trăim cu iluzia că în hanurile cosmopolite am putea trăi atât de liniștiți și de fericiți!

ÎN APĂRAREA ȚĂRANULUI ROMÂN

Scrisori de disperare peste Atlantic vin
Vestind că'n România se'ntâmplă-o tragedie:
E-atâta jale'n oameni și'n sate-atâta chin
Că duhul rău ucide tradiții vechi pe glie.

Se-aud scrâșnind cătunele cum pier
Si sate'ntregi dispar ca în țărână
Si turle de biserici alunecă sub cer
De se revoltă sfinții pe era cea păgână.

Mii de țărani cuprinși de-acest fior
Se țin de stâlpii casei și înjură;
Ei nu pot fi urniți usor din bătătură
Si duși în bloc, ca vita la obor.

Desmoșteniți și tristi prin cimitire cară
Scheletele străbunilor și speră
La un loc demn de dulcea lor povară
Nu în balcon, pe-un raft de etajeră.

Secerători de spirit, stăpânii ateisti
Distrug fără crutare valorile din țară,
Că te întreb, poete, mai existi?
Si ce mai cânți, că țara-i de ocară.

A fi în apărarea țăranului român
In clipa de răscruce, când se decide soarta,
E tot ce poți tu face, poetule, acum.
Nu'nchide'n tine glasul, deschide-i largă poarta!

George BĂJENARU

Boston, Martie 1988

“EPOCA DE SCRUM”

—Mihaela RAICU-TRANDAFIR—

In prima fază a domniei sale , tiranul Ceaușescu a dat dispoziții de construire de fabrici și uzine, continuând și chiar depășind “indicațiile” Moscovei de industrializare a unei țări eminamente agricolă, a unei țări până atunci de basm, a unui rai pe pământ.

Investind milioane de dolari pentru import de tehnologie avansată la vremea respectivă (învechită acum), a construit în demență industrie grea, auto, chimică, petrolieră, a cumpărat instalații de automatizare moderne pentru orice, le-a plimbat pe harta țării, a mutat secții si instalații dintr’o parte a țării în alta, ca și când ar fi fost pe roate.

După ce a văzut beculețele aprinse pe harta țării, unul lângă altul, reprezentând noi centre industriale, a gândit că a cheltuit destul din banii poporului; și adăugând la acestea si cheltuielile personale ale lui și ale familiei apropiate, a ajuns la punctul la care a gândit că e cazul să înceapă să scoată ceva bani din investițiile făcute. Așa că a tras de manetă și cu personalul pe care l-a avut la dispoziție, a pornit la atacul producției.

Cum a început panica datoriilor ce trebue plătite,a început exploatarea la maximum a unor instalații , scumpe și sensibile, cu un personal neinstruit - din economii la școlarizare.

Mi-amintesc prin anii ’70 la fabrica nouă de acid sulfuric dela Copșa Mică, instalațiile automate dela apele de răcire erau sub controlul unui personal total neinstruit din zona agrară a Mediașului; la foarte scurt timp, s’a trecut la măsurarea pH-ului cu hârtie de turnesol, citirea datelor rămânând la aprecierea “ochiometrică”.

Dar cifrele de plan raportate s’au umflat, tot succesul planului de industrializare forțată a unei țări foste agricole, a devenit un balon care crestea în fiecare plan cincinal.

Tiranul Ceaușescu a fost fericit, de realizările lui și familiei, mulțumit în special de aportul adus de Savanta în Chimie cu renume mondial, a cerut barzilor din jurul său, să imortalizeze primii lui 20 de ani de domnie ca “Epoca Ceaușescu - Epoca de aur”, iar arhitecților capitalei le-a cerut s’o “sistematizeze”, în sensul lăsării spre posteritate a dovezilor reușitei lui.

Balonul s’a umflat, Adriar Păunescu i-a cântat pe Ceaușescu și pe consoarta sa atrăgând și alți câțiva cățel în această acțiune istorică, arhitecții au marșat imediat la ideile geniale și astfel s’a pornit la construirea dovezilor Epocii de aur.

Intre timp balonul a pocnit aerul îmbâcsit s’a împrăștiat și a ajuns la nasul protejat până atunci al tiranului.

Desigur, Ceaușescu a trecut la măsuri drastice de refacere a economiei, a țării, distruse de diverși miniștri, adjuncți, directori generali, etc.... până la ultimul muncitor din fabrică. Aceștia au fost schimbați, sancționați, învârțiți în alte funcții, în alte departamente, s’a pornit la salvarea economiei, a țării, dar mai ales a lucrărilor eliditare - dovezi ale Epocii de Aur, care nu puteau fi întrerupte tocmai acum.

Datoriile au crecsut, producția a scăzut.

Ceaușescu a întors iarăși maneta, pornind la scăderea datoriilor - prin înfometare și la creșterea producției printr’o cruntă exploatare.

In același timp, ne mai având încredere în “cei ce i-au dus țara de râpă”, a pornit la o conducere personală și singulară.

S’a urcat pe buldozer, și cu sceptrul înainte, a pornit cu viteză și demență spre epoca următoare a domniei sale - “Epoca de scrum”. A început cu Bucureștiul, care îi era cel mai la îndemână, justificarea fiind simplă - pericolul clădirilor afectate în timpul curtemurului din 1977 - l-a întors pe dos, a distrus și mutat oameni, biserici, monumente, ca într’o partidă de șah, în care tot jocul e făcut numai de nebun.

Mulțumit de rezultatele obținute pe “stația pilot” București, a pornit mai departe, în jurul lui, în cercuri, care se lărgesc, ca să cuprindă întreaga țară, întorcând brazde peste sate, biserici, școli, cimitire.

Este în plină desfășurare și din nou se rostogolește ca un bulgăre de zăpadă.

Lumea este înmărmurită și înfricoșată de el și de câinii lui de pază.

22 de milioane de oameni normali din țară și aproape încă un milion din afara ei se uită la un nebun care dă foc României și nu se găseste nimeni să-l oprească.

Va îndrăzni în schimb, cineva, vreun bard contagiat de nebunie, să ridice osanale minunatei urbanizări a satelor, întregii sistematizări a țării, de sub conducerea dementului din “Epoca de scrum”?

DESPRE SCANDALUL POLITIC DIN RESERE

—Emil BARBU—

Un scandal care a ieșit la iveală încă în decursul lunii Iunie și ar avea la bază un contract de import de deșeuri chimice și petrochimice de proveniență vest europeană, și de depozitare a lor în Delta Dunării cu punctul central Portul Sulina. Contractul în discuție ar fi fost încheiat de întreprinderea “Chimica” din RSR cu firma “Kimika” din Lichtenstein. Iar afacerea contractată constă din preluarea de către RSR, contra devize, a tot felul de deșeuri de natură chimică, petro-chimică și atomică.

In chip aparent, scandalul iscat din acest contract a ajuns a avea o importanță politică în sensul că ceaușul a găsit în el un motiv de a se descotorosi de unii dintre cei mai servili preasupuși de-ai lui și de a-i admonesta pe alții. Numele corifeilor ceaușiști, legate de scandalul afacerii, sunt: Constantin Dăscălescu, Prim Ministru; Gheorghe Oprea, Stefan Andrei și Nicolae Ibănescu, Vice Prim Miniștri; Tudor Postelnic, Ministru de Interne; Gheorghe Paraschiv, Ministru de Finanțe ; Ilie Văduva, Ministrul Comerțului Exterior; Stefan Bârlea, Președintele Comitetului de Stat al Planificării; Constantin Stanca, Ministru, Secretar de Stat la Comerțul Exterior; Miti Simon, Director General al Vămilor; și alți corifei mai mici. Până una alta, Bârlea, Văduva, Stanca și Simon au fost demiși.

Se zice că, în cadrul unei ședințe a Comitetului Executiv al Partidului, Dăscălescu și Andrei ar fi avut curajul să se exprime pentru un curs politic mai moderat. Si de atunci ceaușul - cerberul - s’ar uita la ei, cu alți ochi.

In ceea ce privește acest scandal, pe de altă parte s’a făcut în chip urgent un proces, având ca prim inculpat pe Hugo Weinstein, reprezentantul din RSR al firmei partenere “Kimika” din Lichtenstein, care ar fi fost șeful executiv al operațiilor. Presa reseristă nu precizează ce fel de cetățenie ar avea Weinstein. In proces șapte implicați, șapte condamnați. Condamnat la 18 ani închisoare, Hugo Weinstein a primit cea mai grea pedeapsă. Intre cei șapte condamnați sunt și Directorul Portului Sulina și adjunctul lui.

In presa reseristă s’a scris cu o mare emfază despre aceste “exemplare” condamnări, și ea a ținut să mai facă cunoscute și admonestările aduse corifeilor. Dar, după cum e ușor de bănuit, toate acestea au fost înscenate și făcute doar pentru a contracara revoltătoarea descoperire făcută în Europa occidentală în legătură cu contractul despre care vorbim.

La bază, starea de lucruri pare a fi următoarea:

Tările industrializate din Europa de vest au avut și au de rezolvat o foarte serioasă problemă: ce să facă cu deșeurile industriale care conțin substanțe toxice, între care mai cu seamă cele de natură atomică. Singurele locuri găsite pentru ele, au fost în unele țări din așa numita lume a treia. Si aceasta, în bună parte, până când a intervenit RSR-ul prin firma “Kimika” din Lichtenstein, cu oferta: de ce să se mai trimită aceste deșeuri în lumea a treia când pentru un preț bun de contra devize, România e gata să le preia ea. Si le-a preluat.

Intr’un stat comunist în special de rigiditatea RSR-ului este imposibil ca să poață avea loc transporturi de vapoare străine, cu încărcături contractate, fără cunoștința Securității și în ultimă instanță a ceaușului. Iar când el e prins “cu mâța’n sac” se face că nu știe și dă vina pe alții. Este, deci, de necrezut ca Ceaușescu să nu fi știut că Portul Sulina primește asemenea deșeuri, și, apoi, chiar mai mult decât așa ceva. Si anume, că sub masca transporturilor de deșeuri trimise de întreprinderi din Europa occidentală, portul Sulina a devenit un punct important de trafic de material atomic, pe care vapoare îl aduc dintr’o parte și alte vapoare îl transportă în altă parte. Cu deosebire spre Orientul Mijlociu. Pur și simplu, zi-i comerț negru atomic, pus sub regia RSR-ului. De aceea, apare destul de evident, că scandalul politic din RSR a fost măsluit pentru a-l ajuta pe ceaușul într’o problemă de supremație politică personală iar pe de altă parte pentru a se apăra personal de o altă critică din afară pornită contra regimului lui.

Când scriem aceste rânduri, vasul PETERSBURG - cu înregistrare olandeză - e în actualitatea presei din Europa vestică. Plecat din Regensburg s’a oprit la Viena pentru o încărcătură de material cu substanță atomică, având ca destinație Portul Sulina. Când a ajuns acolo tocmai a izbucnit scandalul. Ne mai găsindu-se nimeni care să dispună de încărcătură, vasul a fost împins să navigheze în Marea Neagră, în ale cărei valuri se află de patru săptămâni. Autoritățile reseriste nu-i permit o înapoiere pe Dunăre, iar Turcia, care are cunoștință de încărcătura lui, nu-i permite trecerea prin Dardanele.

Dacă soarta îl mai ține pe acolo, poate că valurile mării, împreunându-se cu cele de revoltă din sufletul țării, o să-l arunce asupra reședinței de vară dela Neptun, în care cel mai despot conducător din lume își petrece vara sprijinit în sceptrul tiraniei.

Am zice că’n tot răul e și un bine. Si încă unul extraordinar de salvator.

ÎNFRÂNGERI SCUMPE ŞI VICTORII IEFTINE

—Gheorghe RĂDULESCU—

O pace dreaptă după cel de al doilea război mondial era deziderattul tuturor popoarelor beligerante sau neutre, care aşteptau dela marile puteri să fie conduse de o judecată lucidă, de o optică clară, de perspectivă, privind o lume măcinată de suferinţă şi distrugeri, ca să poată trăi din acel moment în linişte şi siguranţă. Nimeni nu putea crede şi nici nu este de crezut că Uniunea Sovietică ar fi ieşit învingătoare, când armatele germane ajunseseră pe autostrada care ducea spre Moscova, dacă n'ar fi fost ajutorul masiv sub toate aspectele, dat de Statele Unite şi de Anglia. Fără acest ajutor Rusia bolşevică nu şi-ar fi putut împinge armatele dincolo de centrul Europei, fiind din acel moment nu numai un dezastru pentru ţările ocupate de ea, ci un continuu avertisment de nelinişte şi o ameninţare directă fără obstacole pentru întreaga lume civilizată.

Nu poporul german trebuia nimicit şi împărţit, popor care îşi purta şi el tragedia războiului din cauza nazismului, popor de care Statele Unite şi celelalte ţări se servesc astăzi datorită capacităţii, seriozităţii şi inventivităţii lui, ci politica, sistemul de guvernământ hitlerist, care nu sunt acelaşi lucru cu naţiunea germană.

Acţionând orbeşte, împins de răzbunare, crezând că îţi distrugi adversarul, te distrugi pe tine zi de zi, dacă nu poţi avea o judecată limpede, o clar - viziune, deoarece astăzi omenirea trăieşte tot timpul sub presiunea armatelor sovietice şi a unui sistem politic care a depăşit cu mult toate dictaturile cele mai odioase din lume, încât după mai bine de patruzeci de ani dela terminarea războiului liniştea şi pacea nu mai pot fi realizate. Omul de pretutindeni este traumatizat şi trăieşte spasmodic că într'o zi îşi va pierde pentru totdeauna libertatea, la fel ca popoarele din Estul lumii. Iar acei politicieni care cochetează cu astfel de regimuri politice detestabile sunt mai vinovaţi decât acei care din anumite interese de clasă luptă pe faţă pentru un astfel de regim politic, mai cu seamă în timpul nostru când comunismul se infiltrează peste tot fără să i se pună stavilă, acest regim care este cea mai mare înşelătorie a lumii contemporane. In general politica este flexibilă şi de cele mai multe ori necinstită, un lucru arhicunoscut, dar acei care cred că prin adevăr, cinste şi valoarea lor vor reuşi să răstoarne ticăloşia, aceştia au avut şi au numai decepţii, cu toate că adevărul nu poate fi mult timp ascuns, el iese fără'ndoială la suprafaţă, chiar dacă este necesar un timp mai îndelungat, până atunci însă vor fi şi multe victime.

Timpul ne-a demonstrat şi ne demonstrează continuu că în viaţa politică dacă nu sunt oameni care să fie conduşi de simţul realităţii, înzestraţi, oameni instruiţi şi de conştiinţă, care să răspundă de faptele lor, să măsoare cu exactitate actele pe care le fac, să aibă perspectiva viitorului, atunci în asemenea cazuri se vor ivi şi mari erori, erori pentru care mai devreme ori mai târziu vor fi condamnaţi de opinia publică. Erori care pot surveni deseori din presiuni din afară, nemărturisite, privind cazuri particulare şi până la erori care privesc destinul multor popoare.

Dacă vom arunca o privire retrospectivă imediat după terminarea războiului din 1945, şi până în zilele noastre ne vom da seama de acest adevăr de netăgăduit. In primul rând conferinţa dela Yalta, care a împărţit lumea în comunism şi capitalism, urmând după ea seria întreagă de tragedii pe care le-a declanşat atât în ţările ocupate şi conduse de Moscova cât şi în ţările democrate din Vest, tragedii care nu pot lua sfârşit, dacă nu se vor lua măsuri hotărîte şi energice împotriva invaziei comuniste care tinde să cucerească lumea.

Apoi nu trebue să uităm acele cazuri particulare, privind unele personalităţi politice, religioase şi multe altele, care au fost condamnate fără să se facă o cercetare de fond, corectă, o analiză amănunţită şi responsabilă, căutându-se parcă în mod intenţionat să se afecteze viaţa naţională a unor popoare. De exemplu, în Franţa, mareşalul Pétain, eroul naţional din primul război mondial a fost condamnat la moarte după cel de al doilea război mondial (se repetă într'o măsură oarecare cazul lui Napoleon I), pentrucă ar fi colaborat cu naziştii. Să fi fost oare colaboraţionism?

Adevărul este că în acele momente dramatice pentru Franţa şi poporul francez, mareşalul Pétain era conştient că armata franceză nu poate rezista în faţa maşinii de război germane, încât Parisul, acest oraş al culturii, artei şi istoriei, împreună cu alte centre de importanţă vitală ar fi fost distruse, ca să nu mai vorbim de numărul victimelor care puteau să fie, încât mareşalul Pétain văzânduse într'o astfel de situaţie a cedat Parisul fără lupte şi s'a retras la Vichy, încheie armistiţiu cu Germania şi Italia, fiind mai întâi şef de guvern, apoi şeful statului francez. Parisul a fost astfel salvat, iar bătrânul mareşal care şi-a apărat întotdeauna patria cu abnegaţie a fost condamnat la moarte (chiar dacă pedeapsa i-a fost comutată). Adevărul îl vor spune timpul şi istoria, adevăr care de fapt este destul de bine conturat.

In America, Arhiepiscopul Valerian Trifa a fost acuzat că ar fi participat la pogromuri, soldate prin crime, în timpul când se afla în România, i s'a retras cetăţenia americană şi s'a expatriat în Portugalia, unde după puţin timp a şi murit; a fost adus de Români din nou în America şi înmormântat la Vatra, locul pe care el l-a îngrijit, unde a construit locaşuri de neuitat, acolo de unde a păstorit, loc pe care l-a cinstit şi l-a onorat prin credinţa şi valoarea sa.

Toate probele concludente în apărarea sa au fost inutile; ca şi la Christos, sentinţa era hotărîtă dinainte. După moartea Arhiepiscopului Valerian Trifa, acuzatorii au descoperit şi declarat că acuzatul nu avea nici o vină, dar era prea târziu. Dacă Arhiepiscopul Valerian Trifa, însă n'ar fi fost cu adevărat o personailtate şi ar fi fost desinteresat faţă de biserica şi creştinii români ortodocşi din America, dacă n'ar fi avut nici un merit arhieresc, dacă n'ar fi cuprins pe Românii urgisiţi de soartă din cauza comunismului, dacă n'ar fi fost un om cinstit şi cu harul lui Dumnezeu, dacă şi-ar fi trădat neamul şi credinţa, desigur că n'ar fi fost acuzat de nimic, ar fi fost cel mai bun şi imaculat "păstor" ateu-comunist şi ar fi fost susţinut să păstorească după legile anticreştine în continuare, dar în postura sa adevărată - NU.

Comunismul îşi arată faţa hidoasă pretutindeni.

In lumea şi în viaţa noastră nu există mai multe adevăruri, ci numai unul singur, cum nu există mai mulţi Dumnezei, dacă însă acest adevăr este escamotat ori falsificat, atunci oamenii de bună credinţă care gândesc şi observă tot ce se întâmplă nu pot fi decât descurajaţi şi decepţionaţi, în pofida legilor despre care se vorbeşte şi se face atâta caz. A face rău, a distruge este cel mai uşor lucru, binele este greu de făcut, creaţia este greu de realizat. A confecţiona dosare de judecată împotriva oamenilor cinstiţi şi nevinovaţi, cu un conţinut fals prin care să-ţi demonstrezi ticăloşia, a omorî, a face să dispară oameni, a ajuns astăzi ceva frecvent, comunismul manevrat după cum a fost creat, s'a specializat şi şi-a perfecţionat strategia şi tehnica.

A crede însă în binefacerile unei revoluţii, de orice natură ar fi ea, care să îndrepte lucrurile, înseamnă a-ţi face iluzii deşarte, aşa cum mai speră unii şi astăzi. Capii revoluţiei dela 1848, Bălcescu la noi şi Garibaldi în Italia şi-au dat seama până la urmă în ce joc au fost atraşi de unele cercuri străine naţiei lor, cu toate că o bună parte din punctele programului revoluţiei erau salutare. Revoluţiile oricât ar părea dela distanţă reuşite, în timp ele eşuează şi alunecă spre crimă şi dezastru, revoluţia franceză din 1789, şi mai ales cea din 1917, din Rusia sunt edificatoare în acest sens. Camil Petrescu gândea totuşi că se poate realiza o revoluţie efectuată de intelectuali, care să propage dreptatea şi libertatea deplină, să nu mai existe învingători şi învinşi, asupritori şi sclavi, în genul lui Spartacus şi filosofii Greciei antice visau că statul trebue să fie condus de filosofi, de filosofi adevăraţi, devotaţi intereselor umane, dar nu de monştrii marxism - leninismului.

O revoluţie efectuată de intelectuali, cum gândea scriitorul român este o imposibilitate. Locul cărturarului de valoare, demn şi preocupat de cultură şi ştiinţă în folosul omului nu poate fi în mijlocul revoluţiei, el nu poate să-şi găsească adevăratul loc decât numai în sufletul şi în mintea oamenilor, mai ales astăzi când lumea este scindată în cele două sisteme, atât unii cât şi alţii nu pot lăsa loc unui intelectual de bună credinţă, cinstit şi valoros, cu atât mai mult într'un regim bazat pe ură, defăimare, jaf şi distrugere cum este acela din ţara noastră.

Ce rămâne din toate aceste prăbuşiri şi înălţări, din atâtea înfrângeri scumpe şi victorii ieftine s'a văzut în decursul timpului şi se vede continuu, rămâne numai omul, omul cu forţele sale curate sufleteşti, cu credinţa şi libertatea pe care le poartă în el ca pe cele mai scumpe daruri lăsate de Dumnezeu.

DEMOCRAŢIE ŞI OM

—Preoteasa Eugenia UŞERIU—

Democraţia este definită ca formă de guvernare a societăţii în care conducerea este aleasă de popor; această idee a circulat în istorie mii de ani; teoretic reprezintă descriere de precepte alcătuite ideal atât pentru individ cât şi pentru societate; din nefericire, în practică a fost amalgamată aproape permanent cu acţiuni autarhice. Cu alte cuvinte se spune una şi se face alta.

Printre multele exemple de democraţie teoretică şi oligarhie practică, ar fi de amintit că în Atena democratică, Socrate a trebuit să-şi termine viaţa terestră bând esenţă de cucută, iar recent, după cel de al doilea război mondial, printre deciziile păcii dela Yalta, România a fost dăruită ca sclavă imperiului roşu fără Dumnezeu de democraţia Vestului. Nu ştim cât va mai răbda Dumnezeu şirul întreg de oprimări prin care trece obiditul neam românesc dar ştim că suferinţa lui este strigătoare la cer.

Inţelepciunea ţăranului român a alcătuit un proverb referitor la această problemă: cu minciună poţi mânca prânzul şi poate chiar şi amiaza, dar nu te mai ajută să te bucuri de cină; lecţie simbolică şi preaviz candidaţilor la delicvenţă.

Ca o mângâiere marginală, ori justificare infantilă a întâmplărilor relatate nedrept de-a lungul mileniilor, poporul aproape resemnat a adoptat sloganul: "Istoria se repetă". Dacă se va adăuga substanivului -istoria- un adjectiv care până acum nu a fost luat în consideraţie, sloganul corect va fi: "Istoria neadevărată se repetă"; acesta poate deveni punct de plecare în corectarea greşelilor trecute şi prezente, dela bază, până în vârful piramidei sociale.

Diodor Sicilianul a scris un episod intersant din viaţa regelui Dromichete. Principele Lysimac i-a invadat ţara, a fost învins şi făcut prizonier cu întreaga lui armată. Printre obiceiurile timpului, prizonierii erau omorîţi ori chinuiţi. Dromichete a explicat statului său major militar, că pedeapsa capitală or cea dureroasă aplicată tânărului care-şi recunoscuse greşeala comisă, ar aduce o stare de război permanent între cele două state, şi el preferă o înţelegere prietenească prezentă în locul duşmăniei viitoare. Colaboratorii regelui au fost de acord cu judecata lui; astfel, au restituit diadema principelui şi l-au trimis acasă în fruntea armatei decimată.

Acest caz izolat din istorie descrie şi o democraţie în care conducătorul şi conducerea lui practică ceea ce spun; ca o moştenire transmisă de acest strămoş al Românilor, în ţară se spunea deseori în faţa multor litigii: "Mai bine o pace strâmbă decât o judecată dreaptă."

Simbolic se poate spune că democraţia este o rochie de valoare, care îmbrăcată de o anumită femeie, nu i se potriveşte fiindu-i prea mare ori prea mică; etica democraţiei este de fapt pregătirea societăţii să meargă pe drumul istoriei adevărate.

Regele Carol I, numit şi Intemeietorul, la începutul organizării regatului român, a spus sfătuitorilor lui într'o problemă de nerespectare a legilor stabilite: "Domnilor, cred că n'avem nevoie de legi ori de idei noi, ci de oameni corecţi"; se pare că tânărul monarh cunoştea ecoul epocii fanariote care încerca să se altoiască pe viaţa neamului românesc.

Exemple în care omul este descris -cheie în existenţa democraţiei sunt multe; printre ele, filosoful Diogene era întrebat de cetăţenii atenieni, pentruce umblă ziua cu o lumânare aprinsă printre oameni, la care el răspundea simplu: caut un om; mesagiu simbolic al unei elite care a rămas în istorie exemplu de dispreţ pentru conducătorii societăţii. De fapt, democraţia este prietenă şi orientează pe cetăţeni, dacă cetăţenii îi respectă legile ei teoretice; această situaţie variază dela popor la popor, ba chiar în mijlocul fiecărui popor; astfel, familia îngrijeşte cu dragoste pregătirea viitorilor cetăţeni, şcoala devine mijloc selectiv şi instructiv de cunoaştere şi dezvoltare a potenţelor individuale, iar spiritualitatea este catalizatorul dătător de viaţă, dându-i omului echilibru stabil în acţiuni deschizătoare de progres şi pace. Fără spiritualitate omul devine o creangă uscată a copacului din care face parte, un robot, sau trece în starea biologică a animalelor.

Printre multele metode eficiente de trăire a democraţiei este practica individuală a micilor renunţări voluntare - în probleme inutile- care-l conduce pe om la învăţătura dată omenirii - fără egal- de Mântuitorul lumii, Domnul nostru Isus Christos: "Daţi dar Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu".

ERATĂ

In articolul "Persecutez Boece" de Dumitru Ichim, din ziarul nr. 148, August 1988, în coloana I-a, în loc de "distant" se va citi "disant", în loc de "ritm spordaic" se va citi "ritm spondaic"; iar în coloana a II-a, în loc de "promiţând o ideologie" se va citi "permiţând o ideologie".

O VIZITĂ LA LENIN

(Din romanul Gog, de Giovanni Papini)

M'am zbătut timp de aproape o lună, dar în sfârşit am reuşit. Venisem în Rusia numai pentru a cunoaşte pe acest om şi nu voiam să plec înapoi fără a-l fi auzit vorbind. Mi se pare a fi, în felul lui, unul din cei trei sau patru muritori care merită să fie auziţi. Ca să ajung până la el, m'a costat aproape douăzeci de mii de dolari - daruri pentru nevestele comisarilor, bacşişuri pentru soldaţii roşii, daruri pentru orfelinate - dar nu-i regret.

Se spunea că Vladimir Ilici era bolnav, obosit şi că nu putea primi pe nimeni decât pe cei apropiaţi ai lui. Nu mai locuia la Moscova ci într'un sat vecin, într'un vechi conac având la intrare obişnuitul peristil cu coloane albe. Vineri seară fură în sfârşit îndepărtate ultimele dificultăţi, iar telefonul mă anunţa că eram aşteptat Duminică. I se spusese lui Lenin cum capitalurile mele ar putea ajuta Nep-ul la începuturile sale grele, şi astfel a consimţit să mă vadă.

Am fost întâmpinat de soţia sa, o persoană grasă, tăcută, care mă privi cum privesc infirmierele pe un bolnav nou venit în salonul lor. L-am găsit pe Lenin pe o mică verandă, aşezat în faţa unei mese întinse, acoperită cu foi mari de desen. Imi făcu impresia unui condamnat căruia i se mai dă voie, în timpul celor câteva ore care îi rămân de trăit, să se amuze în linişte cu fleacuri prosteşti.

Capul său, bine cunoscut, de tip mongol, părea tăiat dintr'o brânză veche uscată: arid şi totuşi moale. Două rânduri sinistre de dinţi, ca cele ale unui cap de mort, se arătau între buzele sale respingătoare; craniul său, vast şi gol, dădea impresia unei urne barbare tăiată din osul frontal al vreunui monstru-fosilă. Cei doi ochi de pasăre singuratică, frauduloasă, inchizitoare, stăteau la pândă îndărătul pleoapelor sangvinolente. Mâinile lui se jucau, neglijent, cu un creion de argint: se vedea că fuseseră groase şi puternice, mâini de mujic, dar în aspectul lor descărnat se vedea deja moartea. Nu voi uita niciodată nici urechile sale parcă de fildeş, ciulite în afară ca pentru a prinde, înainte de marea tăcere, ultimele ecouri ale lumii...

Primele minute ale întrevederii noastre în doi au fost mai degrabă penibile. Lenin se căznea să mă cântărească, dar cu un aer distrat, ca şi cum îşi îndeplinea o datorie de care nu se mai sinchisea de acum încolo. Iar eu, în faţa acestei măşti gălbejite şi obosite, nu mai găseam curajul ca să-i pun întrebările pentru care venisem. Am îngânat atunci, la întâmplare, un compliment pentru marea operă pe care o desăvârşise în Rusia. Atunci, această faţă, pe jumătate moartă se umplu de strâmbături spectrale care voiau să fie un surâs sarcastic.

- "Dar totul era deja făcut - strigă Lenin cu voioşie neaşteptată şi aproape crudă - totul era făcut înainte de venirea noastră! Străinii şi imbecilii presupun că aici s'a făcut ceva nou. Eroare de burghez orb! Bolşevicii n'au făcut decât să adopte regimul instaurat de ţari, dezvoltându-l, singurul regim care convine poporului rus. Nu pot fi guvernate o sută de mii de brute fără bâtă, fără spionaj, fără poliţie secretă, fără teroare şi spânzurătoare, consilii de război, munci forţate şi torturi. Noi nu am făcut decât să schimbăm clasa care îşi întemeia hegemonia pe acest sistem; unde odinioară erau şaizeci de mii de nobili şi poate patruzeci de mii de mari birocraţi - cu totul o sută de mii de indivizi - astăzi suntem cam două milioane de proletari şi de comunişti. Este un progres, un mare proges, dat fiind că privilegiaţii sunt acum de zece ori mai numeroşi; dar rămâne 98% de populaţie care n'a câştigat nimic din acest schimb. Fiţi chiar convins că ea n'a câştigat nimic şi este tocmai ceea ce ne trebue, ceea ce doresc eu, şi ceea ce este de altfel absolut inevitabil."

Si Lenin începu să râdă în surdină ca un negustor care te-a tras pe sfoară şi care contemplă cu mare bucurie umerii celui păcălit care dispare.

-Dar atunci, am mormăit eu..., şi Marx, şi progresul, şi restul?

Lenin mă privi încremenit:

- Dumneavoastră, reluă el, care sunteţi un străin şi un om puternic, pot să vă spun totul: nimeni nu vă va crede. Amintiţi-vă că însuşi Marx ne-a învăţat că teoriile nu aveau decât o valoare pur fictivă, o valoare de instrument. Dat fiind starea Rusiei şi a Europei a trebuit să mă folosesc de ideologia comunistă pentru a-mi atinge adevăratul scop. In alte ţări şi în alte vremuri aş fi luat-o altfel. Marx nu era decât un Evreu burghez călare pe statisticile engleze şi tainic admirator al industrializării. Ii lipsea simţul barbariei şi, din această cauză nu era decât o treime de om. Un creier îmbibat de bere şi de hegelianism, în care amicul Engels îi injecta uneori câteva idei geniale. Revoluţia rusă aduce profeţiilor lui Marx o totală desminţire. Tocmai într'o ţară în care nu exista aproape nici o burghezie, a triumfat comunismul.

"Oamenii, domnule Gog, sunt nişte sălbatici fricoşi care trebuesc dominaţi de un sălbatic fără scrupule - aşa cum sunt eu. Restul nu este decât trăncăneală, literatură, filosofie şi alte muzici pentru uzul nerozilor. Ori, dat fiind că sălbaticii sunt asemeni criminalilor, idealul suprem al oricărui guvern trebue să fie ca ţara să semene cu o ocnă. Vechea CATORGA ţaristă este ultimul cuvânt al înţelepciunii politice. Dacă reflectaţi, veţi vedea că viaţa de penitenciar este cea care convine cel mai bine clasei de mijloc. Ne mai fiind liberi, ei sunt, finalmente, scutiţi de riscurile şi necazurile pe care le au oamenii responsabili şi în imposibilitate de a mai face rău. Abia intrat în închisoare, un om trebue să ducă, silit, o viaţă de nevinovat. Incolo, el nu are nici griji, nici preocupări, de vreme ce există oameni care să gândească şi să poruncească în locul lui: lucrează cu trupul dar îşi odihneşte mintea. Si ştie că în fiecare zi, chiar dacă nu lucrează, chiar dacă e bolnav, va avea ce mânca şi unde dormi fără grijile pe care le are omul liber ca să-şi procure pâinea în fiecare dimineaţă şi un pat în fiecare seară. Visul meu este de a transforma Rusia într'o imensă cetate de forţă. Si să nu credeţi că egoismul mă face să vorbesc: cu un asemenea sistem cei mai robiţi şi cei mai sacrificaţi sunt tocmai paznicii şi subalternii lor".

Lenin tăcu deodată şi începu să privească cu atenţie un desen pe care îl avea în faţă şi care reprezenta, pare-mi-se, un palat înalt ca un turn, străpuns de nenumărate ferestre rotunde. Am riscat să pun una din întrebări:

- Si ţăranii?

- "Ii detest pe ţărani, răspunse Vladimir Ilici cu o strâmbătură de oroare, îl detest pe mujicul idealizat de acest Occidental ramolit care este Turgheniev şi de acest faun convertit care este ipocritul de Tolstoi. Ţăranii reprezintă tot ceea ce detest: trecutul, credinţa, ereziile, mania religioasă, munca manuală. Ii suport şi îi măgulesc, dar îi urăsc. Aş vrea să-i văd dispăruţi pe toţi, până la ultimul. Un electrician, pentru mine, face cât o sută de mii de ţărani.

"Se va ajunge, sper, a se trăi prin mijlocirea alimentelor produse de maşini în câteva minute, în laboratoarele noastre de chimie şi vom putea în sfârşit să masacrăm specia ţărănească devenită asftel inutilă. Ei se vor face lucrători sau vor crăpa. Traiul în natură este o ruşine demnă de epoca preistorică.

"Să vă intre bine în cap că bolşevismul reprezintă un triplu război: războiul barbarilor ştiinţifici împotriva intelectualilor putrezi, al Orientului împotriva Occidentului şi al oraşului împotriva satului. Ori, în aceste războaie nu alegem armele. Individul este ceva care trebue suprimat, el este o invenţie a trândavilor de Greci sau a găunoşilor de Nemţi. Cel care rezistă, va fi suprimat ca o tumoare malignă. Sângele este cel mai bun îngrăşământ oferit de natură.

"Să nu credeţi că sunt crud. Toate aceste împuşcări şi spânzurări care se fac din ordinul meu mă plictisesc. Urăsc victimele mai ales pentrucă ele mă silesc să le omor. Dar nu pot să fac altfel. Visez să fiu directorul general al unui penitenciar model, al unei ocne paşnice şi bine ţinute. Dar, ca în toate închisorile se găsesc şi nesupuşi, neliniştiţi, oameni care au stupida nostalgie a vechilor ideologii şi mitologii omicide. Toţi aceia vor fi suprimaţi. Nu pot să îngădui câtorva mii de bolnavi să compromită fericirea viitorare a multor milioane de oameni. Si, în definitiv, sângerările de altădată nu erau un mod atât de rău de a îngriji corpul.

"Este de altfel o oarecare voluptate să te simţi stăpân asupra vieţii şi a morţii. De

Continuare în pag. 9

MARUȚA DELA CASA PĂDURII

—Andrei PANDREA—

Cât un pumn, cocoșată și uscată, în lungul strai cernit și flenduros, umbla mărunt, alungând câinii cu toiagul: - Nea la oi! Părul zbucnit cărunt de sub basma se resfira peste fața zbârcită, luminată de zâmbetul bun al gurii știrbe, și ochii mici iscodeau neastâmpărați. Vecinii mă dumiriră: "Baba șade la Casa Pădurii, și-i zice Maruța!"

Am început s'o observ. Tot la trei patru zile trecea prin dreptul curții mele și pâș-pâș, lua calea brutăriei pentru câte-o pâine dată de pomană; mai rar, se întâmpla, să care și un borcan, umplut cu ce prisosea pe la birturi. Dela o vreme drumurile noastre începură să se întretaie. Pierde-vară, îmi plăcea să rătăcesc prin pădure, pândind jderi, veverițe și pitulici, ori să culeg de-ale gurii - măcriș iepuresc și căpresc, ridichi sălbatice, alune, jir, căline și, bineînțeles, fragi, zmeură, mure și afine... Cu treabă, alcătuiam crosnii de vreascuri și strângeam pere de brad, numai bine de mistuit în sobă...

Intr'o zi, cu traista'n băț, am plecat după ciuperci. Norii se involburau vineți deasupra Bucegilor, soarele se juca de-a v'ați ascunselea și vântul zănatic apleca iarba. Pe Podul Zamorei: stătea să plouă... Abia mă strecurasem între cetinele ce se zbăteau sub streașina pădurii, că depărtarea se umplu de tunet; săltai peste o viroagă mocirlită și nimerii poteca bună spre Baiu... Se lăsa liniștea grea dinaintea furtunii. Deasupra rariștii cu izovr se întunecă a vijelie. Intre molizii falnici, clătinați cu vaier, la margine de prelucă, se ivi Casa Pădurii... Dărăpânată, surpându-se cu șindrila putrezită și zmulsă, avea un cat și ziduri mucede, cotropite de mușchi.

Dela bucătăria joasă până la cele două odăițe de sus încinse cu pridvor, ducea o scară șubredă...Din poiana de-alături, plină de râșcovi și iuței, am început să-mi umplu sacul...

-Domnișorule, auzii, ia mai lasă râșcovii ăia locului, că-i pădurea mare!

Alminteri eu i-am sădit, să-mi fie la îndemână! Vorbise Maruța. Si adăugă: "O, hai mai bine la adăpost, c'acușica ia te prinde ploaia și n'ai un'să te usci..."

Am intrat bucuros în bucătărie, mi-am golit traista de ciuperci pe mescioara șchioapă și m'am așezat pe-o laviță, înconjurat de mulțimea mâțelor în foială. Dintre ele ieși țanțoș, tremurându-și coada vărgată, un motan voinic, roșcat. Frumosu'ăsta-i Dovleac! mânce-l-ar baba... Apoi, supărată, răcni către celelalte și întinse degetul spre mușuroaiele cârtițelor: "Hâști! la mițorlani, că șoarecii s'au isprăvit" ... Si către mine: -Doar pentru ele mă spătesc și car lături să le arănesc... Dă-le păcatelor, că prea s'au înmulțit! Se răcori. Trăzni în preajmă și baba se cruci: „păzește, Doamne!" Se rupseră și baierile cerului...

Dela adăpost, începui s'o iscodesc: - Nu ți-i urât să stai singură, mătușă?

-Apoi nu stau singură, că's cu pisicile...Mai scurmă vreun mistreț, mai toacă gotcanul, urlă lupii iarna și cântă minunicea în toate nopțile...Si tare-mi place locul, că-i liniștit.

-Da bărbat n'ai mătușică? -N'am! Dumnezeu să-l ierte... Mi-s văduvă. Mă ținea Grigore, pădurar', cu cununie. Muri bietul, acu'cinci ani, când se îngâna primăvara cu iarna.

Ieși noaptea la umblătoare și dus a fost...L-am cătat câteva zile da'nu l-am găsit. Când am dat de dânsu' sfârticat de lupi, vai de mama lui, cu ochii ciuguliți de păsări și găvanele pline de furnici. Ii crescuse barba... zăcea colea, sub urlătoare, că l-au târît gadinile; ciuntit, numai ciozvârtă, Se lua zăpada...

Infiorat, am tăcut un timp... - Si ce zici că faci toată ziua, lele Maruța?

-Ia, ce să fac...Iau apă dela izvor, spăl rufe, adun vreascuri, ațâț focu', mai culeg bureți și ciuperci. Aleg viermănoasele dântre ali bune și le mărunțesc pe lângă casă. Dau din ele ciupercuțe numai bune de uscat pentru iarnă...

-Văd că ai plită și ceaun... Mămăligă nu faci?

Nu prea! că-i mălaiul scump și tuciul țaonului crepat...Da când îmi trimite bani Vetuța, nepoată-mea aia mică, de-i muncitoare la Comarnic, câte-o sută, ori patru poli, tot la trii luni, torn mălai în tronul din colț și fac terci în oală...Mai cumpăr țâbricuri, gaz, niscai slănină.

Parale mai am, zise, și deznodând încrezătoare basmaua îmi destăinui toată agoniseala: vreo trei băncuțe jerpelite și-o mână de gologani zornăitori... -Si nu ți-e teamă că te-aș putea prăda? Eu sau altul...

-Vai, domnișorule, da ce crezi? Gălbenii se arată oricui? Că doar nu mi-s gușată dă Sotârli... Cât vorbirăm, stătu ploaia. Pârâiașele potopului clipoceau grăbite spre Zamora, în soarele radios, răsfrânt la nesfârșit în picurii de apă, desprinși de pe frunze. Luându-mi ziua bună, am făgăduit să-i dau o mână de ajutor la vreascuri și să-i sclipuiesc de-ascasă o tigaie, ceva ulei și mălai. Coborînd grăbit-un repezoi parșiv, nămolos-am alunecat, căzând... M'am ridicat și am întors capul: din prispa Casei pădurii, Maruța zâmbea mulțumită sub curcubeu... Bătrâna descindea dintr'un veac de mult apus și din altă lume.

APARTHEID, SAU VISUL CU SCHIMBAREA LA FAȚĂ

—Ion MARCEA—

Am avut un vis: se făcea că 22 de milioane de oameni dintr'o țară foarte cunoscută s'ar fi trezit într'o bună dimineață cu fețe care mai de care mai colorate și mai hazlii. Să fi văzut râsete: la servici, pe stradă, la cozi, peste tot. Nimeni nu mai era trist, că era destul să se uite unii la alții, ca să se pornească pe râs, chiar dacă plasa de cumpărături era mereu goală. Chiar la ședințele partidului conducător se râdea din inimă. Cu alte cuvinte: binecuvântare pentru toată lumea. Până și fețele tovarășilor - de - sus nu mai inspirau frică, ci erau obiect de amuzament. Ți-era mai mare dragul! Oamenii care mai înainte doreau să trăiască în alte țări, uitau de cereri și nu mai voiau să plece, nici în ruptul capului.

In țară, era o atmosferă de senină și călduroasă sărbătoare. In această climă entuziastă, delegații cei mai fruntași si mai eroi s'au întrunit, din toate colțurile țării, veniți să se pregătească de lucrările premergătoare ale celei mai importante conferințe privind făurirea bazei multilaterale de lucru pentru cel mai nou congres în vederea înfăptuirii directivelor epocale și mărețe asupra transformărilor, înălțărilor și sistematizărilor fără seamăn. Lumea aștepta înfiorată întâlnirea cu Făuritorul, Titan de anvergură mondială, cârmaciul neobosit al Destinului. Chipurile vesele erau îmbujorate de emoția profundă și fără margini, izvorîtă din norocul de a-L vedea.

Si iată-L! Aplauze puternice, nesfârșite și un entuziasm de nedescris! A durat minute întregi până când sufletele îmbălsămate de emoția copleșitoare a trăirii unice și-au îndreptat privirile, mai sus, tot mai sus, până la El! Deodată, o liniște profundă umplu sala: Cel-Mai-Iubit, fața Lui!... Ovațiile înflăcărate s'au revărsat într'un râs monumental, mai bine zis cel mai monumental râs din istoria milenară și glorioasă a neamului. Cea Mai Iubită Față, Fața Lui împietri odată cu inimile celor din jur. Râsul sălii înmărmuri pe pereți. Marile lucrări pregătitoare au continuat și s'au încheiat într'un timp record, cu rezultate profunde. Cea mai importantă decizie a fost: unirea eforturilor tuturor oamenilor muncii cu scopul ca Ființele cele mai iubite ale țării să reprimească, cu ocazia mărețelor aniversări, culoarea Feții făurită de însăși istoria milenară a neamului.

Intr'un avânt revoluționar unic în lume (presa străină vorbește chiar de miracol!) sub conducere stiințifică de renume mondial, întreg poporul, însuflețit de mărețe sentimente și devotament profund și recunoscător - a redăruit Celui-Mai-Iubit Fiu al său culoarea Feții ce a fost deja sculptată pe columna nemuritoare a Epocii de Aur. La rândul Lui, El, Cel-Mai -Iubit dintre iubiți a decis, ca dovadă a înflăcăratei Sale griji pentru oameni, ca și cei care veghează cu devotament la înfăptuirea Marii Opere să primească culoarea feței după Chipul și Asemănarea Sa.

Urmarea a fost ne mai pomenită, cu răsunet în toate colțurile lumii: dintr'o dată fu vizibil că există cartiere de locuit, locuri de odihnă, mașini, magazine, spitale, etc., numai pentru albi. Celor colorați la față le era interzis accesul, sub amenințarea pedepsei. Mai în râs, mai în serios, oamenii de culoare au început să protesteze; nu mult, pentrucă au fost băgați repede în închisori.

In capitalele lumii democratice și civilizate s'au deslănțuit proteste furtunoase: ziarele, televiziunea înfierau situația: Rasism! Apartheid! Artiști de renume s'au adunat și au dat un spectacol pentru sprijinirea conducătorilor populației de culoare. Chiar și miniștrii. Si președintele.

Ceasul-radio deșteptător mă trezi cu știrile dela ora 6.30. Se anunța tocmai că ministrul ... (numele nu-l mai rețin) și-a amânat călătoria de protest în Africa de Sud (am crezut că voia să viziteze mai întâi țara din vis). Dar m'am trezit de tot: în țara de vis toți cei 22 de milioane au în realitate aceeași culoare a pielii - chiar și Ei. Deci, totuși nu e vorba de Apartheid!

Dintr'odată îmi fu clar dece politicienii străini nu zic nimic: "nu este Apartheid"; este vorba "numai" de o minoritate albă care asupreste o majoritate tot albă, deci nu de altă culoare. Asta ar însemna că dacă din afară s'ar zice ceva, ar fi un clar "amestec în treburile interne" - disigur ale minorității conducătoare (autonumită, nealeasă de nimeni). Pentru politicienii străini se pare că, după cum se vede, e mai important ce spun cei câteva sute, nu ce gândesc 22 de milioane. Altfel ar trebui să știe că aceștia din urmă nimic nu-și doresc mai mult decât un asemenea "amestec". Dar cine-i aude pe ei? Nenorocul lor este că n'au altă culoare a feții...

MAI E CEVA DE FĂCUT?

—Stefan-Theodor BASARAB—

In articolul "Păpușarii" (C.R., nr.148-88), atrăgeam atenția asupra existenței unui grup restrâns de persoane care vor să dirijeze întreaga lume. Organele sunt reprezentate de mari grupuri financiare - care controlează aproape totalitatea capitalului mondial și de aproape toți oamenii politici actuali. Prin aceste organe de execuție sunt influențate guvernele occidentale dar și URSS și Japonia. Membrii acestor grupuri în majoritatea lor nu își dau seama de rolul pe care îl îndeplinesc. Se întâmplă însă, rar, ca unii dintre ei dându-și seama de rolul care le este rezervat să părăsească aceste grupuri (exemplu: Michel Crépeau-député-maire de la Rochelle - care a părăsit Trilaterala după 1977).

Concluziile articolului. Păpușiarii nu sunt neapărat pesimiști deoarece aminteam că raționamentele păpușarilor nu sunt infailibile iar uneori sforile trase de ei se pot încurca sau chiar rupe.

Am primit însă o serie de scrisori în care întrebarea principală era: "Mai e ceva de făcut?" Incerc să răspund acestei întrebări. Există o soluție teoretică și una practică.

-O soluție teoretică ar fi demascarea și condamnarea grupului restrâns de conducători adevărat guvern mondial. Această soluție nu este posibilă deoarece acești conducători se cunosc doar între ei, iar pe de altă parte dacă ei ar fi îndepărtați alții le-ar lua locul. Soluția practică este refuzarea directivelor lor sau mai exact refuzul de "a face jocul". Așa cum reiese din observarea evenimentelor care ne înconjoară scopul imediat urmărit pe plan mondial este desființarea noțiunilor de Dumnezeu, neam și familie. Odată aceste valori înlăturate popoarele ar deveni o turmă care poate fi condusă oriunde. Propaganda atee, compromiterea clerului cu apariția nesfârșită de secte, dărâmarea bisericilor sunt usor de realizat. Dar gonirea lui Dumnezeu din sufletele noastre cum s'ar putea realiza? Fără consimțământul nostru și mai ales fără colaborarea noastră Dumenzeu nu poate fi "ucis". Același lucru este valabil și pentru celelalte valori amintite mai sus: neamul, familia.

Dacă noi suntem conștienți de rolul păpușarilor și de jocul păpușilor am câștigat deja începutul bătăliei. Dacă, în plus, ne opunem, extirpării din sufletele noastre a valorilor amintite mai sus atunci toată strategia păpușarilor, care este de inspirație satanică (orgoliu, spirit de dominație, spirit de proprietate, sau mai exact patima de dominație și de proprietate) s'ar prăbuși ca un castel de cărți de joc.

Neamul nostru îndură astăzi calamități ne mai întâlnite în tot cursul istoriei sale. Să fie aceasta consecința atitudinilor noastre din trecut? Ne-am omorît eroii și nu ne-am cinstit sfinții, sau cel puțin am lăsat pe guvernanții noștri să distrugă acești reprezentanți ai neamului nostru. Pentru acest motiv Dumnezeu permite astăzi desfășurarea evenimentelor actuale? Este o întrebare pe care trebue să ne o punem. Si este o atitudine pe care poate Dumnezeu o așteaptă din partea noastră: punerea la loc cuvenit, de cinste, a valorilor Dumnezeu, neam, familie.

Românii din diasporă, cei care cred că acționează pe plan politic pentru eliberarea României, consideră ei că trebue să punem la loc de frunte credința în Dumnezeu, neam și familie?

O VIZITĂ LA LENIN

Urmare din pag. 8

când a fost omorît vechiul Dumnezeu - nu știu dacă în Franța sau în Germania - anumite satisfacții au fost acaparate de om. Eu nu sunt, dacă vreți, decât un semizeu local, campat între Asia și Europa, dar pot totuși să-mi permit câteva mici capricii. Unele gusturi și-au pierdut taina după decăderea păgânismului. Jertfele omenești aveau totuși și ceva bun: erau un simbol adânc, de învățătură înaltă și în același timp și o sărbătoare salubră. Aici însă în locul imnurilor credincioșilor simt înălțându-se spre mine urletele prizonierilor, ale muribunzilor; și vă asigur că nu voi troca această simfonie pentru cele nouă ale lui Beethoven. Ea este cântarea care vestește beatitudinea viitoare".

Mi se păru atunci că figura descompusă și cadaverică a lui Lenin se întinde înainte, ca pentru a asculta o muzică domoală și solemnă sensibilă numai pentru el. Dar d-na Krupskaia interveni pentru a mă anunța că soțul ei era obosit și că avea nevoie de puțină odihnă. Am ieșit imediat.

Am cheltuit aproape douăzeci de mii de dolari pentru a-l vedea pe acest om, dar, cu adevărat, nu am impresia că i-am aruncat pe geam.

Giovanni PAPINI

ÎNSEMNĂRI DESPRE "PERSÉCUTEZ BOÈCE" DE VINTILĂ HORIA

(IV)

STRUCTURA COMPLEMENTARĂ A LUI LUMEN

—Dumitru ICHIM—

"Civitas" fiind prototip al lui "acasă" a făcut posibilă "civilizaţia" - sfera omului liber care este "civilul" (civilis). El poate îmbrăca o uniformă ,pentru un timp pentru apărarea exterioară a "cetăţii" pentrucă e şi "cetăţean" al ei, dar ca membru al lui "civitas" el este în primul rând "civil" şi tocmai în aceasta constă marea prăpastie între "civilizaţie" şi "barbarism".

"Civilul" luptă pentru "civilizaţie" adică vede lumea în mod diferit prin prisma creativului individual şi afirmarea persoanei care "să se simtă acasă" în tot ce vrea să spună spiritual "civitas". Barbarul neavând cultură nu are nici un "acasă". El e mereu străin. Eminescu sesiza această "în-străinare" a fiinţei umane prin răspunsul pe care Mircea cel Bătrân îl dădea lui Baiazid spunându-i că "râul şi ramul mi-s prieteni numai mie", adică omul care "cultivă" în natură, care se leagă prin această cultură ca "moştenire", se simte acasă în natură. Barbarul fiind mereu străin este o anti-natură. Este simbolul haosului.

Numai Ortega prin jocul de cuvinte şi al sensurilor lor a reuşit să-l caracterizeze. In vreme ce "ensimismarse" înseamnă este a fi în sinele tău tu însuţi, "alteracion" e o "ex-sine-tate", ceva nenatural pentrucă "a-fi-în-afara-ta" este traducerea exactă a Românului care spune despre cineva care se comportă anormal ca "fiind scos din minţi", deci "ne-bun". Naturalul lui "civitas" cere omului să fie "bun", să se comporte "civilizat", să nu fie în afara lui "civitas", ci înlăuntru, adică "în toate minţile". Să găsească în "acasă" starea lui naturală de a se regăsi interior ca fiinţa ce-şi are un "în-spre".

Atât Toma Singuran cât şi Boeţiu, personajele unui simbol de luptă împotriva barbarismului, primul suferind în închisorile comuniste, al doilea acum 15 veacuri sub Ostrogoţi, amândoi îndură cruzimile unor totalitari care nu înţeleg starea omului "civil" şi vor să "uniformizeze" orice act creativ ce caracterizează pe "omul locului", omul care "sfinţeşte" locul, omul de "acasă".

Intunericul, sau noaptea, sau hoasul, sau răul în genere, ca opus al luminii şi lumii vine "din-spre" ceva al exteriorului ce caracterizează barbaricul; este nefirescul ca anti-natură care dacă nu distruge omului pe "în-spre" nu poate cuceri "cetatea".

Atât miliţianul ce-l controla pe Stefan Diaconu, apoi pe Toma Singuran, cât şi Ostrogoţii lui Teodoric sunt înfricoşaţi de un manuscris, pe care în amândouă cazurile îl caută cu disperare spre a-l distruge, sau vor fi distruşi.

Dece oare barbarului îi este frică de idei personale şi vrea să le distrugă? Ideea personală, dacă nu e "uniformizată", exprimă un act creativ prin care "civilul" prin "civilizaţie" este împăratul lui "civitas", unde se simte "acasă".

Barbarul care nu cunoaşte Logosul, nu poate accepta nici dia-logul. El este totul şi tu eşti, nu fiinţă dialogică, ci obiectul lui de jaf. Dialogul este o inter-subiectivitate, o dăruire ca jertfă care ridică pe om dela cuvântul de dialogare la natura cosmică a cuvântului - Logos.

Barbarul care urăşte "polisul" şi din ură şi din inferioritate şi vrea să-l jefuiască de toate strălucirile lui, poate ajunge la "politică", dar în sensul negativ al ei. El nu va urma niciodată înţelesul anagogic al "politicii" făcute prin "politeţe", sau traducerea acestei însuşiri din latinescul echivalent, adică a te comporta "civilizat". Aceasta nu implică, în nici un caz, pe "dico", cu care se dau decretele unei "dictaturi". Tesătura aceasta a "politeţii" caracteristică "omului civilizat" presupune o "complimentaritate" adică pentru a fi "eu" trebue să fii "eu-tu". Altfel eşti "ego dixi" şi nu poţi fi "complect", pentrucă "ego dixi" este la timpul trecut al fiinţialului dialogic, iar prin acest monologic prin care vii ne-natural în conversaţie, de care nu mai poate fi vorba, "din-spre", ca în "Povestea cu ţigani" a lui Arcade "de sus", ai refuzat într'un mod străin "polisul" prin care îşi exprimă fiinţialul ca trăire împreună "acasă". Cel care are simţul "politeţii" ştie să facă un "compliment" şi pentru a fi "complect" el "complementează" spiritual un spaţiu gol, de cucerit, "în-spre".

Eul dacă nu ştie să moară, nu poate să trăiască. El este ţesătura lumii şi se formează crescând prin legătura lumii "în-spre" interiorul cuvântului spre Cuvânt. Eul este un "tors" al lumii, un "întors" cu ea şi un "re-întors" al ei Cuvântului. Dar el poate să o "contorsioneze", în loc să o toarcă, să o încâlcească făcându-o anti-natură şi scoţându-o din "complectere" din naturalul ei cosmic al "toacerii împreună" cu omul.

La aceasta se referă Stefan Diaconu în manuscrisul său în care spune: "Caracterele complementare - ondulator-corpusculare, etc. - trebue în mod forţat să se găsească integrate în esenţa însăşi a fiinţei, împotriva credinţei generale care dă fiinţei o asemănare falsă de unitate omogenă. Trebue deci, în acord cu principiile fizicii cuantice şi cu meditaţiile mele anterioare, să ajungem să gândim o ontologie a complementarului mai puţin în modul abuziv dialectic decât această posibilă metafizică a contradictoriului. Traducerea imediată a acestei noi ontologii în domeniile socialului şi politicului trebue să ne permită acest salt mutaţional capabil de a face să ieşim..." (p.18)

La fel, Boeţiu în "De consolatione philosophiae": "Dacă lumea, cu o certitudine stabilă /alternează, pe o linie constantă, ciclurile sale, / dacă elementele materiei, între ele contrastante / sunt ţinute împreună printr'o legătură eternă... **aceasta-i** dragostea care armonizează această serie a elementelor / dragostea care guvernează pământul şi marea /şi care impune cerului mesajul ei. (Partea I, cântul VIII)

In amândouă manuscrisele, ideea e revelatoare unui mesaj ca numitor comun. Stefan Diaconu observă, conform fizicii secolului XX, că după unii fotonii lumii s'ar **"exprima"** într'un mod ondulatoriu, după alţii corpuscular, la fel şi lumii "individului" (atomos în greacă), în cadrul social şi politic, i se pot aplica aceleaşi legi ale atomului şi nu ale macrocosmosului care pot fi determinate cu exactitate. Stim exact timpul şi locul unei mişcări de revoluţie a unei planete, dar nu aceeaşi lege o putem aplica atomului ca "individuus", adică nedivizibil deşi, în realitate, e o lume întreagă de energii armonizate după alte legi care nu sunt aceleaşi cu a macrocosmosului.

Fără a cunoaşte pe Planck, Heisenberg, Pauli, etc., Boeţiu profetizează, prin intuiţie, descoperirile secolului XX care vor **anihila fenomenul** "barbarismului" dintre oameni. El vedea că "lumen"-ul e ameninţat de barbari, ca haos şi întuneric, şi ultimele lui energii creative au fost dăruite împăcării, ca o "complementaritate", dintre Aristotel şi Platon.

Ontologic, Boeţiu vede energia primară a existenţei în dragoste pe care lumea stă. **Ceea ce pare contradictoriu numai** dragostea le uneşte real ca forţă a "legăturii eterne".

Amintind de "Scrisoarea a VII-a" pe care Platon o trimite prietenilor lui sicilieni, pe care Vintilă Horia o face un roman despre viaţa lui Platon, Stefan Diaconu povesteşte gândurile lui Heisenberg despre destinul lui "civitas": "Societăţile sunt rău conduse pentrucă conducătorii au o falsă cunoaştere a realului. **Ei manipulează pe oameni, vreau să zic pe individuali,** ca şi cum ei ar fi supuşi legilor cantitative şi previzibile. Ori aia nu e real. Omul în calitate de individ constituie o realitate în sine, diferită de a masei. Aceasta totuşi nu există decât în funcţie de cealaltă. Gândesc că logica care guvernează gândirea noastră şi comportamentul nostru, logica clasică sau aristoteliană, nu mai este valabilă în lumina principiilor cele mai elementare ale fizicii noi. Uite: ATOM în greacă vrea să spună, cum tu ştii, acelaşi lucru cu INDIVID în latină, ceva care nu poate fi tăiat, sau împărţit. Libertatea este ca o consecinţă a acestei indivizibilităţi sau individualităţi, căci omul în calitate de particulă, sau microcosmos, nu este determinat, sau predeterminat. El e imprevizibil. N'aş putea niciodată să prezic ce voi face mâine, de aici la un an, sau la un minut.(...) In vreme ce pot să prezic cu exactitate matematică poziţia în spaţiu a unei planete de acum peste un an sau o sută, pot şti câte persoane vor muri anul acesta în Gottingen şi chiar în Germania, dar niciodată nu voi şti CINE. Moartea în general implică aici numărul mare, macrocosmosul, moartea individualului microcosmosul. Prima este previzibilă, a doua nu... Particula este indeterminabilă, planeta este previzibilă. Ceea ce este individual se ascunde în spatele semnului de incertitudine." (P. 60-61)

Omul ca "individ" acţionează imprevizibil şi actul lui, ca şi cel al atomului, se ascunde în spatele semnului de încertitudine. Imperiile apar în istorie ca un macrocosmos. Ele nu ţin cont de legile **"individului". Ele se ridică deasupra neamului, această entitate atomică a fiinţării omului în dragoste.** Ele nu se bazează pe sămânţa intimă a complementarităţii "limbilor", ci apar ca o nebuloasă macrocosmică. Ele opun eternităţii microcosmice creative setea de spaţiu a macrocosmosului. Neamul e o noţiune pe care o legăm de sacru. E tata, e mama , fratele , sora, bunicul, străbunicul şi toate rudeniile noastre de sânge, de cuget şi simţiri şi care trăiesc într'o "patrie", adică ţara părinţilor şi a lui Pater noster.

Prin "moştenire" culturală această "patrie" are un sens vertical de înrudire cu Dumnezeu. **Geografic, ca naţie mergem până acolo până apare alt "neam" care are** şi el pe acelaşi "Pater noster" şi ca în "Simfonia a IX-a" ne lărgim conceptul de neam ca fii ai aceluiaşi Pater şi Creator al lumii.

Distrugerea structurii "neamului" care este dragostea şi înlocuirea ei printr'un geografic orb al unui "internaţionalism" practicat de orice imperiu nu poate duce decât la anihilarea creaţiei şi a "individului". Creaţiile "individuale" stau **încă drept vestigii şi mărturie ale "im**previzibilului" şi teoriei "incertitudinei" obsevată de Heisenberg în "neamul" atomului.

Si tot el dă un exemplu în manuscrisul **"adusului aminte" al lui Stefan Diaconu,** personajul din "Persecutez Boèce" **al lui** Vintilă Horia. Imperiul Roman la începutul primului mileniu devenise atât **de puternic din punct de vedere geografic,** că asocia spaţialul terestru ca o cucerire a eternităţii. Futurologii din vremea lui Augustus bazându-se pe legile macrocosmosului profeţeau acestei glori câteva mii de ani.

A fost de ajuns ca un "individ" numit **de părinţi Iisus şi de Dumnezeu cu numele** de Hristos ca totul să fie răsturnat în câteva decenii. Acesta a adus în lume Impărăţia Cerurilor şi a "oprit căderea omului în cadrul Imperiului Roman, **nimicind astfel profeţiile tuturor futurologilor epocii. A pus sfârşit** Imperiului, un lucru macrocosmic, a cărui glorie a timpurilor lui Augustus **era profetizată** pentru mii de ani, dar El a salvat particula, omul incoruptibil, sau esenţa lui."

Revenim la pasajul, citat mai sus, din "De consolatione philosophiae" **al lui** Boeţiu: "Dacă lumea, cu o certitudine stabilă / alternează, pe o linie constantă, ciclurile sale, / dacă elementele materiei, între ele contrastante / sunt ţinute împreună printr'o legătură eternă...**aceasta-i** dragostea care armonizează această serie a elementelor / dragostea care guvernează pământul şi marea/şi care impune cerului mesajul ei."

Dragostea este dimensiunea şi forma reală a omului. Ea este "legătura eternă", cum observă Boeţiu, care ţine în fiinţă lumea şi omul printr'o armonizare a contrastelor. Fără dragoste nu am avea noţiunea de om. Prin "imnul Dragostei" al Tarsianului vedem cum aceasta este **dincolo de credinţă, nădejde superioară** credinţei, depăşeşte toate cerurile speranţei, iar ca un vultur alb zboară chiar dincolo de cunoaştere şi aproape că-l pierdem din văz rotindu-se în divin, chiar dincolo de ceea ce noi înţelegem ca ritual sau religie: "De aş grăi în limbile omeneşti şi îngereşti, iar dragoste nu am, făcutu-m'am aramă sunătoare şi chimval **răsunător. Si de aş avea darul proorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi** orice ştiinţă, şi de aş avea atâta credinţă încât să mut şi munţii, dacă nu am dragoste - nimic nu sunt. Si toată averea mea de aş face-o milostenii şi trupul mi **l-aş** da să fie ars, dacă nu am dragoste - nimic nu-mi foloseşte." (I Corinteni XIII, 1-3)

Barbarismul din vremea lui Boeţiu era o manifestare simbolică a haosului, în vreme ce barbarismul secolului XX devine religie a haosului, cu zeul haosului care este materia, cu un cult organizat de închinăciune materiei înveşmântată cu veşmintele de care a fost despuiat omul şi Dumnezeu, cu dogme "ştiinţifice" care **după un veac şi jumătate, sau după mii de ani nu pot fi contrazise.** Conform acestora legile macrocosmosului sunt aplicate fiinţei umane, iar rezultatul este iadul acesta pe pământ când milioane şi milioane de oameni sunt **omorîţi** trupeşte sau sufleteşte în numele cultului "materialist" care se părea, dar nu mai este "ştiinţific", pe vremurile lui Pazvante **Chiorul.**

Stiinţa nu poate fi oprită în secolul XX la nivelul secolului XIX, XVIII sau prin mişcarea de "re-volvere" întorcând civilizaţia la nivelul de "comună primitivă" prin derivatul "comunismului". Trăim în secolul XX, **secolul fizicii cuantice şi al scăpării spre** cer din euclidian, secolul când Einstein descopere "lumina" ca măsură, secolul când omul de ştiinţă al secolului XX în loc să fie la catedră este pus în puşcărie pentrucă este "complice" cu "duşmanii poporului" ca în cazul fizicianului Stefan Diaconu, propus pentru premiul "Nobel", **le răspunde temnicerilor că complicii lui** sunt: Werner Heisenberg, Niels Bohr, **Wolfgang Pauli, Louis de Broglie,** C. - G. Jung şi René Guenon.

Iisus a răsturnat legile "macrocosmosului" după care se orienta imperiul lui Augustus aducând în lume legile arheului natural al fiinţei umane - dragostea. El a salvat particula, omul incoruptibil, sau esenţa lui ca persoană creativă, ca "individ".

A întemeiat religia iubirii dintre oameni ca sublim şi scop al spiritului uman. In **dragoste e înţelesul şi noima fiinţei** ca axialitate a creativului şi originalului. A drumului spre un om; cer şi pământ nou. "Ura de clasă", ura de om, autocritica şi **toate urile în numele "ideologiilor"** îndepărtează pe om de ceea ce este fiinţial ca om - dragoste. Cât de frumos spune Thomas Merton şi cât de adânc: "Dragostea este revelaţia înţelesului personal cel mai **adânc,** a valorii şi identităţii noastre. Dar această revelaţie rămâne imposibilă atât timp cât noi suntem prizonierii eroismului nostru propriu. Eu nu pot să mă regăsesc ca sine în sine, ci numai în celălalt. Adevăratul meu sens şi vrednicie mi's arătate nu în ceea ce cred despre mine, ci în ochii celui care mă iubeşte; şi acela **trebue** să mă iubească **aşa cum** sunt eu, cu toate greşelile şi limitările, revelându-mi că aceste scăderi sau mărginiri nu-mi pot distruge valoarea în OCHII LOR; (...) Iubirea, atunci, este o putere transformatoare de o intensitate **aproape** mistică care dăruieşte îndrăgostiţilor calităţi şi capacităţi despre care nici nu ar fi putut să viseze că le-ar putea poseda. De unde vin aceste capacităţi? Din lărgirea vieţii însăşi, adâncită, intensificată, înălţată, fortificată şi spiritualizată prin iubire.

Continuare în pag 11

CRONICI

Literare - Artistice - Culturale din exil și din țară

AL. BIDIAN

PICURI DINTR'O LUME FĂRĂ SOARE

VERSURI

ED. CORESI 1984

Mi s'a spus că dl. Bidian este un înțelept. Eram puțin intimidat. Prin bunăvoința unui prieten mi-a căzut în mână volumul de poezii PICURI DINTR'O LUME FARA SOARE și am înțeles că poetul nu face parte din lumea înțelepților cuminți, nu deloc, ci, dimpotrivă, are în el acea doză de nebunie care mână sufletul uman înainte și dă imbold gândirii să se autodepășească. Sau, dacă vreți, găsim în el acea înțelepciune care, pentru lume este nebunie, căci poartă în ea crucea suferinței fertilizatoare pentru duhul acestei lumi. El este ca înțeleptul nebun al PROVERBELOR din Sf. Scriptură care spune că "Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii" (PROV. 1: 7)

Pentrucă Dl. Bidian se teme de Dumnezeu. Si suferința, și lacrimile, și îndoielile, și chiar revoltele lui sunt curate, transparente pentru ochii noștri. Pătrundem în ele și ne identificăm cu ele, sau nu, dar le trăim cu emoție estetică și participativă.

In general, orice volum de poezii își are inegalitățile lui inerente, un poet poate avea străluciri, dar și eclipse care dau viața autentică întregului. Cine poate fi perfect? Nici un poet nu reușește să se mențină mereu în centrul focului, mereu arzând, pe linia înaltelor tensiuni fără a se frânge, pe parcursul a zeci sau sute de pagini pe care își înscrie traiectoria creației și a suferinței. A crea înseamnă a suferi, acesta este de mult un loc comun, dar nu înseamnă că este mai puțin adevărat.

Dl. Bidian crează și suferă; alteori suferă și crează.

Volumul înmănunchează poezii din diferite epoci și locuri. Cele mai multe sunt nedatate, dar le putem recunoaște familia din subtitlurile volumului.

Numărul cel mai mare de poeme este plasat sub sentimentul participării la suferința celor rămași în țară; această participare nu este declarativă, nu are factură de slogan, ci discreția unei suferințe reale și pudoarea care trebue s'o acompanieze.

Primul ciclu este intitulat DIN TARA IN CATUSE și aș putea spune că această punere în volum este singura sistematizare pe care poetul a acceptat-o. Nu există un sumar, nu există o artă poetică care să subsumeze principiile poetice ale volumului, dl. Bidian vrea să se miște liber cititorul în volum, să caute și să revină peste tot volumul pentru a ajunge la ceea ce îl interesează, după ce a citit totul. Cred că majoritatea acestor poezii au fost scrise în țară, sau, în orice caz, nu mult după aceea și, adeseori, nu numai sub stimulul amintirilor, ci și sub al unor fapte cu care poetul lua contact după exilare.

Ciclul al doilea - DIN EXILUL FARA SUFLET - cuprinde numai optsprezece poeme și vă rog să rețineți că singura declarație prin care poetul își exprimă manifest aprecierea față de temele tratate stă în titluri. Multe din poemele acestui ciclu sunt datate și localizate, ceea ce ar putea demonstra că autorul s'a simțit dominat mai mult de timp și spațiu în exil decât în țară, unde mistica suferinței îi plasa deasupra acestor categorii...kantiene.

Dedicațiile speciale - Pentru A, Pentru L., etc., ar putea constitui o investigație a atașamentelor sale pentru cel care îi este mai apropiat, sau care, prin intervenția împrejurărilor, i-ar cunoaște aceste atașamente. Ele pot fi persoane față de care poetul păstrează o afecțiune tainică - barbați și femei - pentrucă discreția lui ne împiedică să deosebim Eros de Agape în poezia lui.

Din titlul volumului și al ciclurilor, se desprinde o anumită stare de pesimism, de neîncredere, de disperare uneori, însă, o notă virilă care mijește ca un răsărit de soare promițător, dă lumină umană și demnitate volumului.

Primul ciclu - DIN TARA IN CATUSE - se deschide cu termenul de jertfă sacră și mântuitoare: AGNUS DEI. Evocarea copiilor sacrificați molohului din țară este fără echivoc pentru noi, care suntem instruiți în această privință:

"Copilul și inima's daruri
întinse lui Mamon.
Vagabond fără țară și casă
cu văgăuni aburinde în locul
inimii smulse... (p.3)

Ideea de jertfă utilă, sau inutilă traversează volumul și izbucnește din când în când, evocată de unele titluri care, cel mai adesea nu indică și direcția acestei jertfe. ARDERI DE TOT se încheie:

"Dumnezeu
străin și singur
culege
....
rădăcini de spini." (p.6)

Suferința totală, până dincolo de spini, până chiar la rădăcina spinului, mi se pare o idee rar exprimată în literatura noastră, ea vizează supraumanul, numai Dumnezeu poate accepta și realiza o astfel de suferință.

In general, stilul d-lui Bidian este foarte personal, vreau să spun că el nu scrie à la maniere de..., că nu se simte prizonierul geniului vreunui poet care, fatal, i-a fost drag cândva, sau îi mai este. Din când în când însă,consumă în poemele sale, alături de ceea ce este personal, ritmuri și imagini din poeții iubiți sau stimați, sau și una și alta.

Putem găsi în forme discrete, nostalgia verilor oltenești evocate de Radu Gyr, sau antologiile atât de logice ale lui I. Barbu, întrebările fundamentale ale căror răspunsuri ni se vor dezvălui numai după ce "marele întuneric va cădea" din poemele lui Crainic, sau singurătățile spinoase și dezolante, căutările lucrurilor care nu ni se descoperă niciodată din poezia lui Arghezi.

Iată o poezie în stil Gyr-ian:

"Toamna
picura'ncet
roadele sale.
In suflet s'adun .
fructe,
culoare,
trecutele zile,
parfumul pierdutelor boare. (p.10)

Sau ritmul alert și plin de o ritmică scandată a versului, care își caută rima interioară din poezia lui I. Barbu:

"Fuge'n vânt, născut din gând
soare prins în sloiul-timp
stins plutește
trecutul-înghițind.
(Calul Verde, p.15)

Mărturisesc fără a mă rușina, că și eu simt aceeași emoție ca și dl. Bidian când reaud sub alte cuvinte întrebările mistice ale lui Crainic, așa cum apar ele, modificate, în UNDE(II):

"De unde vine vântul
și greața
de unde
s'avântă noaptea
și ceața..." (p. 118)

sau accentele însingurării psalmilor arghezieni:

"Doamne,
sunt singur,
sunt neputincios,
sunt gol..."
(PSALM (V) p. 144)

Spre deosebire de poet, criticul trebue să fie sistematic, indiferent dacă este profesionist sau numai consumator de artă cu posibilități de apreciere. De aceea am notat paginile unde poemele citate pot fi găsite, pentru a ușura căutările cititorilor.

Foarte rar am găsit în volumul d-lui Bidian versuri formale, care să nu răsune realmente în inima cititorului, sau imagini de mult consumate, cu ritmuri vetuste și declarații de afiș. Singura poezie pe care am să i-o reproșez este CARMACI, INDREAPTA-TI LUNTREA.

Problemele care definesc elementul instigator în poemele volumului sunt multiple, fără însă a crea confuzie, sau suprasaturație la cititor.

Tema iubirii și a morții, mai curând tematica lor, care nu lipsește și nici nu poate lipsi din sensibilitatea și filosofia nimănui, chiar dacă nu e poet sau filosof, este dominantă. Pentru un cititor grăbit al timpului nostru, care preferă să citească numai versurile citate de un critic, sau numai ceea ce criticul îi recomandă, aș cita doar titlurile unor poezii puse sub zodia lui Eros și Hecate: IN OCHII TAI, INTREBARI, RANDURI PENTRU TINE, etc.

Legat de problema mitului lui Pygmalion, care se îndrăgostește de propria sa creație, ceea ce, de fapt, facem toți, implicând deci creația, suferința, iubirea și moartea, citez cu multă bucurie ceea ce mi-a rămas aproape integral în memorie dela o primă lectură:

"Cioplit-am cu grijă și uitând de zăbavă
iubirea slujindu-mi drept daltă.
Zile și nopți, primăveri și lungi toamne
....
....
Viața ți-am dat,
în amarele chinuri săditu-ți-am spirit
în sânge
spirit curat din truditul meu suflet."
(Creație I, p. 26)

Una din temele foarte fecunde ale poetului este cea a libertății. Pentru noi toți, cei care venim dintr'o țară în care libertatea umană este total negată, în care individul este negat în favoarea colectivității, iar colectivitatea negată în favoarea unui singur individ, în care filosofia libertății este redusă la ideea plehanoviană a înțelegerii imperativului necesității - în totalitarismul comunist, tot ceea ce există este și necesar - este foarte normal ca libertatea să fie chiar o obsesie. Nici dl. Bidian nu scapă acestei dominante și pe bună dreptate.

"Cușca de cristal
cu raze în gratii.
Cușca-lume
cușca-iubita
cușca-eu
cușca de cristal
cu eu între gratii
....
Unde-i lumina?
Unde lumea
iubita
căldura?
Unde's eu
în afară de aripi?
(Contra-pas, p.24)

Comuniunea cu sine însuși, cu Dumnezeu în participarea la jertfa euharistică fără limite între uman și divin, purtând în sine pe Dumnezeu înomenit aș vrea să fie tema care încheie această lacunară prezentare a unei inimi care se desgolește dureros și repetat pentru buna noastră trăire în noi și în semenul nostru, confundat cu Insuși Iisus, cum spunea dr. Paulescu și nu în sensul baudelaire-ian: "Hypocrite lecteur, mon semblable, mon frere."

Citez, pentru încheiere și pentru reconfort spiritual, integral, împărtășanie, dela pagina 42:

"In aceste clipe prea pline
adun
tot ce trecutul pierdut-a în mine,
tot ce uitat-am în vraja uitării
tot ce în urmă lăsat-a văpaia'nserării.

Adun
și sorb
prelung.
Buze nu am, gura-i portirul.
Singur jertfa;
sfântă e clipa.

Sorb lin,
mă'mpărtășesc
cu mine."

Cu noi, cu cei morți, cu cei vii. In eternitate. De aceea nici nu murim decât morții, dar suntem vii mereu pentru viața cea adevărată.

Pr. Gh. CALCIU

PERSÉCUTEZ BOÈCE

Urmare din pag. 10

Dragostea nu este numai un mod special de a fi viu, ea este perfecțiunea vieții. Cel care iubește este mai viu și mai real ca atunci când nu iubea"... ("Love and living", p.35).

Dragostea este o forță care transformă omul mai presus de starea heruvimilor ca revelație a arheului divin creator și purures fiitor. Ceea ce Boețiu afirmă în "De consolatione philosophiae" în citatul de mai sus nu este o figură de stil, ci o realitate științifică. Materia are la bază atomul care este un neam de energii legate împreună ca o minusculă semnătură a Creatorului.

Ura care este aceeași forță, dar pervertită în meontic, animalizează omul prin otrăvire luciferică spre dezlănțuirea haosului. "Urile" materialismului de clasă, de om precum și sistemele de a actualiza acest venin e ceva firesc din punctul de vedere al "științei" de acum un veac și jumătate. Originea omului, după ea, ne duce la animal și animalitate. Animalele care au supraviețuit în selecția speciilor au fost cele care au avut coarne sau copite mai puternice. Tocmai de aceea creștinismul opune acestui "științific" cu coarne și copite, care într'un timp atât de scurt a "produs" două războaie mondiale, revoluția din 1917, înrobirea popoarelor și haosul planetar, opune, deci, imaginea Mielului Alb, răstignit și înviat acum 2000 de ani, Mielul-Cuvânt și Soare al cunoașterii.

Dumitru ICHIM

EVANGHELIA EXILULUI (Septembrie 1988)

TEHNICA LEPĂDĂRII DE SINE

— Sergiu GROSSU—

Viața de credință începe odată cu apropierea noastră de Iisus, în urma chemării Lui: "Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă" (MATEI, 18.28). Insă NUMAI acest lucru nu ajunge. Trebue să facem și al doilea pas: să mergem DUPA Iisus, conform îndemnului din Duminica după Inălțarea Sf. Cruci: "Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze" (MARCU, 8.34).

Cu alte cuvinte, ni se recomandă un exercițiu extrem de dificil, dar sublim în finalitatea sa spirituală, și anume: lepădarea de noi înșine, renunțarea la pretinsa noastră personalitate, pierderea aluviunilor regresive din interioritatea culpabilă, pentru a ne învrednici să parcurgem itinerariul plenitudinii creștine, mergând după Iisus; respectul arestării, și la judecată, și la răstignire, și'n moarte, știut fiind că "dacă ne lepădăm de El, și El se va lepăda de noi" (2 TIMOTEI 2.12).

Slujirea lui Dumnezeu este imposibilă fără lepădare de sine. De aceea trebue să mă lepăd de mine însumi, de eul meu, de CELALALT care se află în mine, care mă împiedică la desăvârșire, care mă împinge la păcat, la revoltă, la apostazie. Trebue să mă lepăd de toate poverile înăscute sau dobândite, să izgonesc pe omul meu cel vechi, neputinicioasă slugă a păcatului, să mă descotorosesc de gunoaiele și stârvurile mele lăuntrice, pentru ca în sfârșit - ființa mea, măcinată de contradicții și cataclisme, să-și afle echilibrul și unitatea.

A-L urma pe Isus, fără a te lepăda de tine însuți, NU SE POATE. Căci așa cum descrie Ap. Pavel dualitatea omului firesc, "văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primită de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele" (ROMANI, 7.23). Mântuitorul ne cheamă să mergem pe CALEA IERTARII. Il putem urma dacă urîm? Putem merge DUPA Iisus, pe calea ascezei, a curăției, a cinstei conjugale, a credinței pure, a păcii și-a armoniei sociale, a cumpătării și-a bunătății, dacă nu ne-am lepădat de noi înșine, dacă n'am crucificat faptele firii pământești? Lungul, compromițătorul registru al omului vechi, despre care vorbește Ap. Pavel creștinilor din Galata, cuprinde: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările (GALATENI, 5.19-21) - și toate aceste manifestări, diametral opuse comandamentelor divine, NU NE PERMIT să mergem după Isus. Cum să-L urmăm, când ne poticnim, când șchiopătăm, când suntem cu obezi la mâini și la picioare, întocmai îndrăcitului din ținutul Gherghesenilor? Cum să purtăm crucea lui Isus, sau propria noastră cruce, în dezorientata constelație a diasporei românești, divizată atât din punct de vedere confesional cât și ca orientare politică? Cum să ne împotrivim până la sânge în lupta cu păcatul și să ieșim biruitori, când nu ne-am lepădat de omul fără de legilor, de omul mincinos, de omul fricos și laș?

Să nu ne scape nici o clipă din minte adevărul Evangheliei: CINE NU SE LEAPADA DE SINE INSUSI, SE VA LEPADA DE HRISTOS, reeditând tăgada rușinoasă a lui Simon-Petru din noaptea arestării Domnului. Această lepădare de sine trebue să fie TOTALA. Să nu păstrăm cămări secrete, uși încuiate, părticele ale "sinelui" nostru neconvertite, nerăstignite, cocoloșite printr'o îngăduință ieftină și degradantă. Pentrucă renunțarea, lepădarea, pierderea înseamnă un CASTIG, un adaus, o creștere. Micșorându-ne noi, va crește Isus în străfundurile ființei transfigurată prin lucrarea Duhului Sfânt (IOAN, 3.30). Singuri, cu ajutorul propriilor noastre mijloace, nu vom fi în stare să ne lepădăm de noi înșine.

Ceea ce se impune, mai întâi, este ca Domnul și Mântuitorul nostru să intre în templul cel lăuntric (ca odinioară la Ierusalim, în Duminica Floriilor) - în interioritatea noastră rebelă, pângărită de idolii poftelor nesăbuite, și cu mâna pe biciu, să răstoarne tejghelele, să dea afară vânzătorii, să facă ordine și lumină. Trebue să fim altoiți în Hristos și să rămânem în El, ca mlădița în viță. După cum mlădița nu poate aduce roadă dela sine dacă nu rămâne în viță, nici noi nu ne vom putea lepăda de uscăturile păcatului, decât prin puterea Duhului Sfânt, atunci când seva Duhului va face să moară faptele trupului. Despărțiți de Isus, nu ne putem lepăda de noi înșine. Sfântul Pavel n'ar fi fost în stare să afirme triumful jertfirii de sine, concretizat în cuvintele: "Eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură", dacă nu s'ar fi lepădat, pe drumul Damascului, de Saul cel "slab, fricos și plin de cutremur" (1 COR. 2.3), de acea stârpitură a omului firesc, prigonitor al Bisericii lui Hristos,de care a trebuit să se scuture, încât la rândul său maltratat, prigonit și întemnițat, să poată spune că simte plăcere "în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos" (2 COR. 12.10).

In general, noi suntem tentați să rămânem la prima chemare: "Veniți la Mine...", neglijând pe cea de a doua, absolut obligatorie în procesul evoluției noastre spirituale: "Dacă voiește cineva să vină DUPA Mine..." Entuziasmul dintâi se spulberă când luăm act de condițiile ce ni se cer, exprimate astfel: "Să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze." Este destul de vie în mintea noastră întâmplarea tânărului bogat. Cu câtă ardoare a venit la Iisus! Evanghelistul Marcu raportează că "a alergat" și "a îngenunchiat" înaintea Domnului. Insă în clipa în care a intervenit chemarea "VINDE TOT CE AI" adică leapădă-te de tine însuți, de acareturile tale lăuntrice, ca să-L poți urma pe Isus -, s'a lăsat păgubaș, mâhnit de incapacitatea realizării unei lepădări salutare.

Itinerariul pe care-l recomandă Isus trece prin grădina Ghetsimani și sfârșește, inevitabil, pe măgura Golgotei. Acest drum anevoios și strâmt l-a ales și preotul Iosif Trifa, fondatorul mișcării misionare Oastea Domnului, care nu uita să avertizeze pe credincioșii înrolați sub steagul de luptă al renașterii religioase a României că "vor veni vremi grele pentru Oaste (...) când va trebui să intrăm în catacombe. Toți martirii și sfinții Bisericii au făcut uz de experiența paulinică a înduhovnicirii, socotind toate privilegiile materiale și sociale, anterioare convertirii, "ca un gunoi", din pricina lui Hristos, pentru ca să-L cunoască pe El și părtășia suferințelor Lui, în vederea învierii de apoi (FILIPENI, 3.7-11).

Iată de ce îmi permit să propun cititorilor "Cuvântului Românesc" exercițiul cotidian al lepădării de sine, în apriga existență a exilului, permanenta noastră RASTIGNIRE, tămăduitoare de răni și obsesii devorante. Ca să devenim mai tari, în șuvoiul necazurilor inerente vieții de băjenie. Mai buni, în deschiderea inimii și-a pungii, față de frații recent sosiți în lumea liberă. Mai aproape de adevărurile fundamentale ale Evangheliei, odată ce-am scăpat, cu ajutorul lui Dumnezeu, de dictatura urii și-a minciunii comuniste.

OMAGIU SFINTELOR MĂRII ALE NEAMULUI ROMÂNESC

—Prof.Dr. Cezar VASILIU-VANCOUVER—

Sărbătoarea nașterii Sfintei Fecioare Maria-8 Septembrie-numită în popor și Sf. Măria-Mică, are o semnificație deosebită pentru sufletul românesc. Din respect față de Maica Domnului, fericitele Românce care-i poartă numele (mame, soții, surori sau fiice), nu-și serbează onomastica la 15 August-Adormirea Maicii Domnului-sau Sf. Măria-Mare, ci la 8 Septembrie.

Din Sf. Scriptură aflăm că Sf. Fecioară Maria era fiica lui Ioachim și a Anei, originari din Nazaretul Galileii. Sterpi până la adânci bătrâneți, ei s'au rugat atât de fierbinte Tatălui ceresc să le binecuvinteze casa cu un prunc, încât ruga le-a fost ascultată. Deci, Sf. Maria a fost un copil dobândit prin rugăciune, hărăzită apoi să dea naștere trupească Fiului lui Dumnezeu, Domnului nostru Iisus Hristos, Mântuitorul lumii.

Nașterea Sf. Fecioare Maria apare ca o minume, fiind aurora care vestește zorile, luceafărul care anunță soarele-pe Hristos-, începutul în care stă ascuns viitorul, lumea nouă a dragostei și păcii aduse de Iisus.

Cinstirea deosebită pe care Biserica Ortodoxă, ca și cea Romano-Catolică o acordă Sf. Maria se bazează pe prerogativele speciale ale Sf. Fecioare sau pe elementele de bază ale mariologiei creștine: învățătura că Sf. Fecioară este Născătoare de Dumnezeu (theotokia); învățătura despre pururea fecioria Maicii Domnului (aiparthenia) și curăția trupească și sufletească a Sf. Fecioare, adică lipsa ei de păcate personale; preacinstirea Maicii Domnului (hiperdulia) și rolul ei de mijlocitoare pe lângă Hristos.

Intre sfinți, Maica Domnului ocupă un loc de cinste, fiind mai presus de toate puterile îngerești, cea care a atins treapta cea mai înaltă a desăvârșirii umane. Ea este Maica Domnului și a noastră, pe care pictorii au zugrăvit-o cu Pruncul sfânt în brațe-și niciodată fără Prunc - în bucuria maternității, dar este și maica zdrobită de durere, însoțindu-și Fiul la locul răstignirii. Mama suporta loviturile Fiului; așa cum proorocise bătrânul Simeon, "sabia durerii trecuse prin inima ei" (Lc. 2.35). Pe drumul calvarului din Ierusalim se află și astăzi o capelă numită a "suspinului", unde se spune că Sf. Fecioară și-a îmbrățișat pentru ultima dată Fiul. Adânc trebue să fi fost acel suspin, dacă a fost eternizat în piatră.

In rugăciunile Bisericii Ortodoxe, Sf. Fecioară este numită Maica Domnului și a noastră, și nu în zadar. Ea se dovedește ca atare prin dragostea ce-o revarsă continuu asupra noastră, prin durerea ce-o simte la durerile noastre, prin ajutorul ce ni-l acordă când, cu inima smerită, cădem în fața icoanei sale și-i cerem sprijinul, confortatea și ajutorul. Unii pictori i-au zugrăvit icoana cu o aparentă anomalie: Sf. Fecioară are trei mâini; cu două ține Pruncul, ca orice mamă, iar a treia este liberă...Această prezentare își are tâlcul ei. Probabil că a treia mână este pentru noi, fiii ei de suflet. Este mâna de ajutor ceresc în necazurile vieții; este mâna care ne mângâie în dureri; este mâna care șterge lacrimile mamei ce și-a pierdut pruncul sau soției ce și-a pierdut soțul este mâna care duce rugile noastre la Hristos; este mâna care coboară peste noi harul Celui Prea Inalt.

De 8 Septembrie, Biserica Ortodoxă cântă "Nașterea ta, de Dumnezeu născătoarea Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea, că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos, Dumnezeul nostru; și dezlegând blestemul a dat binecuvântare; și stricând moartea, ne-a dăruit viață veșnică".

***

Dintre toate menirile lumii acesteia, cea mai înălțătoare, mai sfântă și mai frumoasă este aceea de mamă. Căci, ce poate fi mai sublim decât să dai viață unui prunc, să-l crești, să-l educi, să-l ocrotești și să-l îndrumi să devină om cu adevărat. Cu ce pot fi plătite orele de veghe și bucium ale unei mame la căpătâiul copilului bolnav, dăruirea ei totală și desinteresată pentru ca mica odraslă să ajungă ceva în viață. Cum să nu admiri credința deplină a unei mame în puterea Sf. Fecioare, care-fiind pe punctul de a-și pierde copilul grav bolnav, speră într'o minune, cum sublim ne-o spune Al. Vlahuță în poezia "La icoană";

'-Nu se poate Făcătoarea de minuni să nu mi-l scape./ Își zicea mereu în gându-i. Inima de piatră fie, / Si'ncă s'ar zdrobi de milă. Toată jalea mea pustie / Mi-oi preface-o'n rugăciune la picioarele Prea Sfintei / Si'n cucernică'nchinare, și plângând sta-voi'nainte-i, / Pân' ce l-oi vedea din somnu-i ochii mari blând deschizându-și / Zâmbitor căutând spre mine, și mânuțele tinzându-și... / Cum să nu'nțeleagă Sfânta glasul sfintei mele plângeri?"

Cu ce pot fi plătite zilele, lunile sau anii de luptă continuă a mamelor noastre pentru a avea de toate, pentru a crește în frica de Dumnezeu și în respect pentru cele sfinte, pentru a deveni oamenii de omenie, așa cum ne cere școala, biserica, societatea.

Putea-vom oare să uităm șuvoiale de lacrimi care curg noapte de noapte pe obrajii mamelor noastre dragi, rămase acolo, departe, îngenunchiate în fața icoanei Prea Curatei, rugând-o pentru sănătatea noastră, a fiilor scăpați și rătăcitori în lumea dură a exilului, pentru clipa mult așteptată a revederii? Cum, oare, mai pot exista unii copii-chiar dacă au trecut de mult vârsta-care nu mai vor să știe nimic de mamele lor? Cum să nu te cutremuri când afli, de ex., că un tânăr-căruia diavolul i-a luat mințile, a putut împușca 14 persoane, începând cu propria sa mamă? Ce-a putut simți inima lui pângărită și trupul lui măcinat de alcool sau droguri, când a apăsat pe trăgaciul mortal? Așa ceva nu trebue să se mai întâmple, căci, dintre toate ființele, Mama este persoana care merită cel mai mult stima, dragostea, respectul și considerația noastră.

Cu adevărat, Mamă, sfântă îți este chemarea și exemplul. Ani de zile ne-ai vegheat, ne-ai îngrijit, ne-ai educat, ne-ai dus la sfânta biserică, te-ai rugat pentru noi. Iar atunci când soarele vieții tale pământești a apus, tu continui să trăiești nu numai în împărăția de lumină a Celui Prea Inalt, ci și aici, pe pământ, în amintirea copiilor tăi, pe care te-ai străduit să-i formezi ca buni creștini și Români. Si de acolo, de departe, din preajma tronului ceresc, unde cred că este locul tuturor Mamelor din lume, tu continui să înalți rugi fierbinți către Prea Curata, pentru noi, cei rămași pe rotocolul pământului, sau să ne chemi la tine, cum splendid murmura Mihail Eminescu în poezia" O, Mamă".

"O, Mamă, dulce Mamă, din negură de vremi, / Pe freamătul de frunze, la tine tu mă chemi; / Deasupra criptei negre, a sfântului mormânt / Se scutură salcâmii, de toamnă și de vânt. / Se bat încet în ramuri, îngână glasul tău... / Mereu se vor tot bate, tu vei dormi mereu..."

Icoana sfântă a Mamei a fost deseori evocată de marii poeți români. George Coșbuc scria în poezia "Mama";

"Pe malul apei se'mpletesc / Cărări ce duc la moară / Acolo, Mamă, te zăresc / Pe tine'ntr'o căscioară..."

Sau Octavian Goga, plecat departe de locurile copilăriei, scria nostalgic:

"Aș vrea să fiu acuma / In sat'la noi acasă / S'ascult cântarea blândă / Cum picură domoală / Si capul greu de gânduri / Să-l culc la Mama'n poală..."

Același lucru îl scria Al. Vlahuță cu duioșie:

"Figura ta cuminte, duioasă și senină / Răsare, scumpă mamă, din vremile acele, / Ca o madonă sfântă, scăldată în lumină..."

Cât de fericit trebue să fie sufletul unora dintre Mame, care trăiesc prin opera fiilor ei, de ex. mama lui Stefan cel Mare, care trăiește prin pilduitoarea dragoste de glie, de dreptate și de adevăr a fiului său; sau mama mitropolitului Andrei Saguna al Transilvaniei, Anastasia, despre care fiul său scria "Mamei mele îi datorez dragostea de Dumnezeu și credința ortodoxă, drumul meu în viață și duhul de jertfă care m'a călăuzit în toată opera mea".

(Continuare în pag 13)

BISERICA CREŞTINĂ

PREDICĂ LA SFÂNTUL ÎNAINTEMERGĂTOR ŞI BOTEZĂTOR IOAN

—Pr. Gh. CALCIU—

Iubiţi credincioşi,

Nici un alt personaj dinainte de Mântuitorul, sau din vremea Lui, nu este amintit cu numele şi cu faptele sale, în Noul Testament, cu frecvenţa cu care este amintit Sfântul Ioan Botezătorul. Cele patru evanghelii vorbesc despre el cu stăruinţă, Faptele Apostolilor îl menţionează prin ucenicii săi ca pe cea mai extraordinară figură dela încheietura celor două testamente.

Personalitatea lui era atât de proeminentă, încât a dominat întreaga societate iudaică a vremii pentru o lungă perioadă, chiar şi după moartea sa. Ucenicii lui îl adorau şi vedeau în el pe adevăratul Mesia, chiar afirmau uneori că Iisus era un impostor, aşa cum se vede la Ioan 3: 26. Dar el însuşi mărturisea că nu el este Hristosul, ci cel asupra căruia se pogoara Duhul Sfânt, mărturisindu-L astfel pe Iisus.

Din cauza acestei dispute între discipolii şi partizanii lui Ioan şi cei ai lui Iisus, Evangheliile fac mereu precizarea, când vorbesc despre Ioan, că el a fost numai un înaintemergător şi nu Mesia.

Iubiţi credincioşi,

Pentru noi, acest raport este limpede astăzi, când avem întreaga istorie a creştinismului primar, începând cu viaţa şi activitatea Mântuitorului, în Evanghelii şi în Faptele Apostolilor, dar confuzia de atunci, când poporul evreu aştepta în fiecare clipă venirea unui mesia care să-l scape de asuprirea romană, era foarte greu să distingă între un Hristos real şi unul fabricat de misticismul aşteptării, fără să mai vorbesc de proorocii mincinoşi.

In general, cei care merg la biserică şi cei care citesc Sfânta Scriptură, fie şi numai din interes intelectual, ştiu cine a fost Ioan Btezătorul, cum L-a botezat el pe Iisus, cum a fost închis din ordinul lui Irod şi cum i s'a tăiat capul la instigaţia Irodiadei.

Ceea ce aş dori să fac în această predică, este să descifrăm figura lui Ioan, dimensiunea lui neobişnuită de profet care încheie Vechiul Testament, vorbind despre Mesia ca despre cineva prezent deja, fizic, în societatea iudaică şi deschide Noul Testament prin participarea la evenimentele lui.

Totdeauna am fost fascinat de statura impozantă a sfântului Ioan Botezătorul, de autoritatea cu care mustra şi învăţa toate categoriile sociale, dela împărat şi până la sclav, cu aceeaşi necruţare. Vom creiona acest portret, nu bazaţi pe impresiile noastre personale, ori pe gradul de ataşament sau respingere pe care l-am putea avea faţă de el, ci pe portretizările scurte inserate în textele evanghelice.

Primul portret al Sfântului Ioan este făcut de arhanghelul Gavriil, atunci când îi vesteşte tatălui lui, preotul Zaharia, că Elisabeta, deşi înaintată în vârstă, va naşte totuşi un prunc, lucru pe care preotul nu-l crede şi, drept semn şi pedeapsa, îngerul îl amuţeşte până ce pruncul se va naşte? Iată portretul făcut de arhanghel:

"...Elisabeta, femeia ta, va naşte un fiu şi-l vei numi Ioan şi bucurie şi veselie vei avea şi mulţi se vor bucura de naşterea lui. El va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin nici sichera şi încă din pântecele mamei sale se va umple de Duh Sfânt şi pe mulţi din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor. Si va merge înaintea lui cu duhul şi cu puterea lui Ilie..."(Lc. 1:13-17)

Am citat mai îndelung, fiindcă, aşa cum vom vedea la naşterea lui, tatăl său, va repeta în mare parte acest portret.

Când Elisabeta naşte pe Ioan, limba lui Zaharia se dezleagă şi face şi el portretul pruncului, folosind elementele date de arhanghelul Gavriil plus ceea ce Dumnezeu i-a revelat lui Personal.

In esenţă, Zaharia spune: "Iar tu, pruncule, prooroc al celui Preaînalt te vei chema, căci vei merge înaintea Domnului ca să pregăteşti căile Lui şi să dai poporului lui cunoştinţa mântuirii care stă în iertarea păcatelor, datorită marii îndurări a Dumnezeului nostru, în urma căreia ne-a cercetat soarele care răsare din înălţime ca să lumineze pe cei care zac în întunericul şi în umbra morţii şi să ne îndrepte picioarele pe calea păcii." (Lc. 1:76-80)

Acest portret cuprinde aproape integral rolul lui Ioan Botezătorul şi misiunea mesianică a lui Iisus. In iconografia creştină, Ioan este reprezentat îmbrăcat sobru, în haina din păr de cămilă şi slab, cu privire pătrunzătoare şi aspră, conform portretizării făcute de Sf. Matei:

"Iar Ioan îşi avea îmbrăcămintea din păr de cămilă şi cingătoare de piele în jurul mijlocului şi hrana lui erau lăcustele şi mierea sălbatică. (3:4)

Acesta este numai un portret fizic în care îl cunoaştem pe Ioan ajuns la maturitate şi ieşit la propovăduire. Nu avem date asupra copilăriei lui. Probabil, părinţii săi fiind bătrâni au murit curând, iar el a fost crescut de rude sau, sub impresia proorocirii făcute de Zaharia, l-au dat în vreo comunitate monahală - poate la Esenieni, pentru a-şi împlini misiunea dată lui de Dumnezeu. In neamul iudeu, proorocirile încetaseră de apropae 500 de ani şi apariţia lui Ioan a tulburat profund societatea vremii, născând speranţa că el este Mesia.

In autoportetizările sale, Ioan însuşi caută să arate exact locul pe care îl ocupă: "Nu sunt eu Hristosul...nu sunt vrednic să-i desleg cureaua încălţămintelor Sale...El trebue să crească, iar eu să scad", etc. Toate aceste mărturii culese din diverse locuri ale Evangheliilor îi fac un portret moral. Din cauza acestei necruţări, Ioan a fost decapitat, dar personalitatea lui puternică, prin care l-a uimit pe Irod, a continuat să-şi exercite influenţa asupra lui şi după moarte, încât regele vedea în Iisus pe Ioan reînviat:

"Iar Irod auzind zicea: "Acesta este Ioan, căruia eu am pus să-i taie capul; el s'a sculat din morţi". (Mc. 6: ;6)

Mai avem un portret al lui Ioan pe care i-l face chiar Iisus, îndată după ce ucenicii acestuia au venit la El trimişi de El cum vom vedea mai departe. Există însă o dovadă care constituie tot un fel de portretizare a Inaintemergătorului în raportul lui faţă de Iisus. Despre acest lucru vreau să vă vorbesc, iubiţi credincioşi, înainte de a prezenta portretul făcut de Mântuitorul.

Ioan era în închisoare. Prin mijlocirea ucenicilor săi, ajungeau la urechile lui ştiri despre cel pe care îl botezase şi despre care spusese că este Mesia. Cele ce auzea nu corespondeau cu imaginea pe care Iudeii o aveau despre Mântuitorul aşteptat, nici imaginii pe care şi-o făcuse Ioan în comunitatea monahală în care trăise. Acest Mesia nu era un războinic, nu se lupta cu prinţii întunericului în mod spectacular. El mânca la masa păcătoşilor chema la pocăinţă pe desfrânate, vindeca şi nu pedepsea, vorbea de pocăinţă şi de iertare şi nu de pedeapsă. Iisus nu corespondea cu imaginea justiţiarului imediat pe care Ioan o trasase:

"El are lopata în mâna Lui ca să cureţe aria şi să adune grâul în jitniţă, iar pleava o va arde cu foc nestins." (Lc. 3:17)

Ce legătură putea fi între Judecătorul nemitarnic al pedepselor şi acest "om al durerii" care lăcrăma pentru Lazăr şi învăţa oamenii să iubească pe vrăjmaşi şi să binecuvinteze prigonitori?

Ioan a început să se îndoiască. A trimis pe doi din ucenicii care îl vizitau în închisoare la Iisus să-L întrebe:

"Tu eşti cel ce vine, sau să asteptăm pe un altul?" (MT. 11:3)

Aşa dar, acesta era Ioan: un om în lupta fără cruţare cu păcatele lui şi ale oamenilor, supus ispitelor şi spaimelor, pentru aceasta era atât de aspru, pentrucă nu era deasupra lor, ci în mijlocul lor.

Iisus i-a înţeles neputinţa umană şi de aceea, pentru ucenicii săi şi pentru mulţimea care era de faţă face un portret, ultimul, al celui care Il botezase. Este un portret care merită să fie prezentat în întregime. Rareori am citit o caracterizare atât de profundă şi atât de spirituală, rareori am întâlnit o pătrundere atât de totală în fiinţa umană şi în conecţia ei cu societatea şi cu Dumnezeu:

"Ce aţi ieşit să vedeţi în pustie? Oare trestie legănată de vânt? Sau ce aţi ieşit să vedeţi? Oare om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei ce petrec în haine scumpe şi în desfătări sunt în casele regilor. Dar ce aţi ieşit să vedeţi? Oare prooroc? Da. Zic vouă: şi mai mult decât un prooroc. Acesta este cel despre care s'a scris: Iată, trimit înaintea feţei Tale pe îngerul Meu, care va găti calea Ta înaintea Ta. Zic vouă: între cei născuţi din femeie, nimeni nu este mai mare decât Ioan; dar cel mai mic în împărăţia Lui este mai mare decât el." (Lc. 7:24-28)

Astfel Iisus autentifică profesia lui Ioan, acordându-i valoarea exactă pe care acest prooroc o are pentru creştinism. In el erau întrunite trei condiţii, care certifică dimensiunea acordată de Iisus: un mare om, purtând un mare mesaj într'un timp mare.

In ceea ce priveşte moartea lui Ioan Botezătorul, iubiţi credincioşi, o cunoaşteţi din evanghelia de astăzi. Cei care nu aţi fost la biserică o puteţi citi în Sfânta Scriptură la Matei, capitolul 14, versetele 1-12.

Iubiţi Fraţi întru Domnul,

Niciodată, în persecuţia bisericii, nu au lipsit tiranii care taie capul proorocilor, pun cărţile sfinte pe foc, profanează bisericile şi mormintele sfinte şi corup ierarhia.

Astăzi în ţara noastră, mai mult decât oricând, biserica este persecutată, propovăduitorii ucişi, închişi, denigraţi. Prinşi în lanţul compromisurilor, de douăzeci de ani, ierarhii laudă pe cei ce taie capetele profeţilor şi hulesc pe prooroci, ca să se arate urmaşi ai celor care au ucis între altar şi puterea lumească, pentrucă ei caută nu slava lui Dumnezeu, ci slava oamenilor.

Dar tot se mai ridică, fraţii mei, prooroci ca Ioan, care nu fac nici o minune, dar tot ce spun ei despre Hristos şi despre biserica Lui este adevărat. Despre ei spune Iisus, ca şi despre Ioan că între cei născuţi din femeie, nimeni nu este mai mare decât ei. Dumnezeu îi încununează în cer, iar sământa aruncată de ei rodeşte în umbra durerii şi vine vreme când tiranii cad, linguşitorii pier, suferinţa încetează şi lumina lui Hristos luminează din nou tuturor.

Amin

OMAGIU SFINTELOR MĂRII

Urmare din pag 12

Aceste câteva fugare consideraţii vor să fie un buchet omagial către miile de sfinte Marii ale neamului românesc, care şi-au serbat sau îşi serbează onomastica de Sf. Măria-Mică dela Maria Voichiţa la Maria Cantacuzino, dela Maria Ghica la Regina Maria, dela Maria Filotti la Maria Tănase, etc., pentru a nu numi decât câteva Marii celebre.

Tot la 8 Septembrie şi-ar fi serbat onomastica şi Măicuţa mea scumpă decedată acum mai bine de zece ani. Si dânsa, ca şi bunica şi străbunica mea, ca şi mama soţiei mele, s'a numit tot Maria. Si dânsa, ca multe alte mii de Marii ale neamului românesc, a crezut puternic în Sf. Fecioară Maria, patroana tuturor Mariilor lumii, şi i-a implorat ajutorul.

Astăzi, de ziua Măicuţei mele, o rog fierbinte pe Prea Curata să facă o minune cu sufletul meu; să arunce un pod, peste mări şi ţări, un pod mai celebru decât "Golden Gate"-ul din San Francisco, mai lung decât "Brooklin"-ul din New York şi mai solid decât "Lion's Gate"-ul din Vancouver, un pod al recunoştinţei şi duioşiei, cu un capăt aici, în frumosul Vancouver din Tara Făgăduinţei, Canada-după expresia plastică a actorului Gabriel Oseciuk-şi cu celălalt în bătrânul cimitir din Comarnicul Prahovei natale, unde se odihnesc rămăşiţele pământeşti ale Măicuţei mele dragi. Să mă ajute Prea Curata să pot trece peste acest pod, ca să mai pot aprinde o lumânare de ceară curată şi să mai las să cadă o lacrimă fierbinte pe mormântul uneia poate cea mai umilă, dar dintre cele mai credincioase Marii ale neamului românesc, Maria Vasiliu, scumpa mea Mamă. Să-i mai spun încă o dată, aşa cum îi spun în ruga de fiecare seară, că n'am uitat-o, că eu, fiul ei cel mare, ca şi fiul ei cel mic, preotul Stefan, ne rugăm la rându-ne, către Prea Curata pentru veşnica ei odihnă şi pomenire; şi aceasta o fac şi nurorile ei, ca şi nepoţii şi nepoatele ce-şi aduce aminte cu nostalgie de "mamaia" dela Comarnic.

Dumnezeu să odihnească cu drepţii Săi pe toate sfintele Marii ale neamului românesc!

Prea Curata Fecioară Maria să mijlocească la Cel Atotputernic sănătate, pace şi bucurie pentru miile de sfinte Marii din ţară şi din exil, cărora le spunem şi noi, pe această cale, "La mulţi ani"!

Prof. Cezar VASILIU

CENTRUL CU
DELA CÂMPUL ROMÂN
TABĂRA DE
CONGRESUL LIMI

"ȘTIU CINE SUNT..."

Tabăra de vară pentru copii ținută la Câmpul Românesc între 24 și 31 Iulie și-a închis porțile până anul viitor.

Scopul ei a fost să îi aducă împreună pe copiii români de pe întreg teritoriul nord-american, să îi ajute să lege prietenii, dar în același timp să îi facă să înțeleagă locul lor în marea familie a exilului românesc și să își dea seama că sunt chemați, prin afirmarea etnicului să își aducă aportul la cultura și spiritualitatea poporului român precum și cea a statelor multinaționale în sânul cărora trăiesc astăzi.

Prima regulă a taberei a fost: toți vorbim românește și numai românește, și toți învățăm să scriem și să citim românește, fiecare după puterile sale - povești, poezii sau lecții din Abecedar. Copiii au lucrat în creioane colorate harta României Mari și au admirat pitorescul ținuturilor românești din albume. La istorie au aflat că sunt urmașii unui neam viteaz, de origine latină, ai cărui strămosi au fost Dacii și Romanii; că Romanii sunt vechi de peste 2000 de ani, mai vechi decât multe alte popoare.

Si pentrucă Românii s'au născut ca popor creștin, pentrucă ce i-a ținut în ciuda vitregiei istoriei a fost credința, copiii au participat la slujbele de dimineață și seară, ținute anume pentru ei la capela de dincolo de râu și au cântat răspunsurile întocmai ca un cor de heruvimi cu voci curate și plăpânde, cu acel farmec al unei dulci inexactități. Orele de religie, în completarea slujbelor, au deschis copiilor noi perspective de înțelegere și participare la viața creștină.

Tabăra a impus o disciplină strictă, un porgram de viață sănătoasă, mișcare în aer liber, gimnastică de înviorare dimineața, băi de soare, băi în piscină,mese la ore regulate, odihnă adecvată, ore de curs și de recreere, ore de joacă, concursuri.

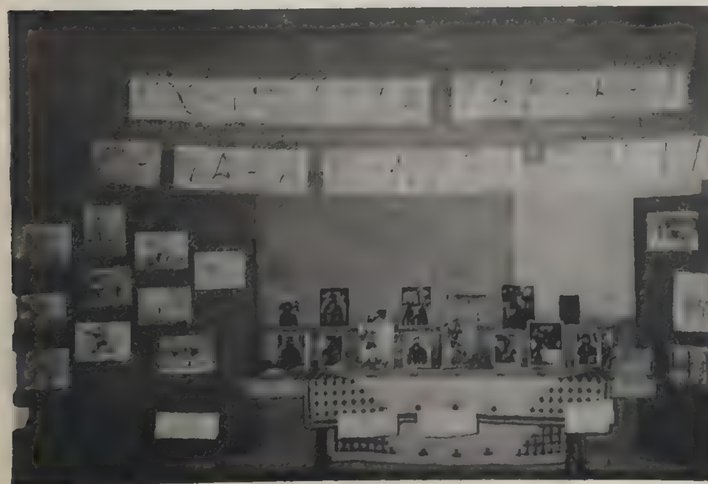
Duminică 31 Iulie, dimineața, copiii au cântat la slujba de deschidere a Săptămânei Câmpului pentru adulți. A urmat festivitatea de închidere a taberei: copiii au intonat Imnul Taberei - "Românașul" - și li s'au înmânat certificatele de participare precum și premiile speciale pentru activitățile în care s'au evidențiat în mod desoebit.

Pe tot parcursul Săptămânei Câmpului sala Centrului Cultural a găzduit expoziția realizărilor taberei. Exponatele care s'au bucurat de cea mai mare apreciere din partea tuturor au fost icoanele pe sticlă, alături de peisaje în ceracolor și tempera, naturi statice în cărbune și hărți.

Intr'adevăr copiii au lucrat cu o pasiune și un talent aproape de necrezut. Din mâinile lor au ieșit adevărate opere de artă naivă, comparabile prin bun gust și rafinament cu modelele înaintașilor lor țărani din secolele trecute.

După închiderea taberei, întrebați ce le-a plăcut cel mai mult, ne răspund: "Pictura pe sticlă și muzica" ne-a răspuns Mirela Cercel (Cleveland). "Pictura pe sticlă și joaca la bazin", ne-au răspuns cei mai mici - Dan Manolescu (Burlington), Marius Duma și Adriana Pește (Cambridge). Pictura pe sticlă, istoria și geografia" ne răspunde Ghiorul Ibram (Hamilton). "Peisajele" ne spune Filip Carataș (Toronto). "N'am știut să pictez pe sticlă. A fost ceva nou și neașteptat pentru mine" ne declară Eleonora Cercel (Cleveland). "Acum vorbesc mai bine românește" ne spune Gabriela Nicolau (Chicago). "Stiu cine sunt și de unde vin - ne declară Sandra Manolescu (Burlington). Orele de religie m'au ajutat să înțeleg mai bine slujba, să particip la ea cu adevărat." Si, folosind cuvintele ei vom încheia spunând: "iar dacă n'am fi vorbit românește întreaga tabără n'ar fi avut nici un sens."

Considerăm că tabăra din anul acesta a reprezentat o experiență fertilă, a deschis posibilități noi pentru copiii români, șansa de a'și da seama că indiferent unde trăiesc pe fața globului îi unește o limbă, un trecut istoric, o credință și o simțire.

CÂMPUL ROMÂNESC...

... este un petec de pământ cu acea dulceață molcomă a pajiștilor din Carpați, cu iarbă deasă, proaspătă, cu păpădii, troscot și trifoi; un petec de pământ unde ți se pare că asculți foșnetul codrilor noștri, unde te poți o clipă odihni la umbra unui copac cu coroană puternică, cu crengi negre și noduroase, unde îți poți clăti ochii pe amestecul de nuanțe de verde-gălbui argintat al sălciilor ce'și plâng ramurile peste râu, pe verdele viu, lucios al ierbii, pe verdele cu vine albăstrii, brumate ale șirului compact de brazi; un loc unde soarele se joacă în frunze, unde totul e foșnet, freamăt sau liniște netulburată; seara mai poți vedea un cer de tuș, presărat cu stele; unde poți asculta corul greierilor, unde poți o clipă să te lași legănat de susurul curgerii domoale a râului adormit ce șerpuie leneș printre maluri mâloase.

Aici te simți una cu locul, una cu oamenii care cu atâta dăruire și intuiție au creat acest spațiu, una cu oamenii care recreează prin prezență locul și suflul românesc.

Pe înserate, când natura a amuțit, când soarele scaldă totul în valuri de roșu, când toate parcă așteaptă să picure din cer liniștea calmă a nopții, vei mai veni încă o dată la capelă să cânți împăcat și eliberat, împreună cu tot poporul "Lumină Lină a Sfintei Slave a Tatălui Ceresc".

***

Săptămâna câmpului a reprezentat ca de obicei ocazia revederii cu prieteni dragi, șansa de a lega noi prietenii, de a vorbi în dulcea limbă română. In fiecare dimineață și seară s'au ținut slujbe înălțătoare la capelă de către Pr. Dr. Gheorghe Calciu și Pr. N. Zelea.

Este o tradiție a Săptămânii Câmpului ca personalități ale exilului românesc să fie invitate să țină conferințe pe teme de un larg interes. Ceiprezenți au avut șansa de a audia lucrările Congresului Limbii Române a cărui gazdă a fost în zilele de 5-6 August.

Continuându-se tradiția, înainte de deschiderea congresului, Centrul Cultural dela Câmpul Românesc a găzduit două conferințe ce s'au bucurat de largă audiență și apreciere: Marți 2 August, Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa (Cleveland) a prezentat "Biserica în noua dschidere a 'glasnostului' și 'perestroicii'.

Personalitate politică de prim rang în exilul românesc, om de adâncă putere de sinteză, ajutat de o vastă experiență precum și de o cunoaștere în profunzime a arsenalului de tactici angajate de comuniști, Pr. Gheroghe Calciu-Dumitreasa demască în cuvântarea sa falsul din așa zisa deschidere a guvernului lui Gorbaciov. Centrul de interes al conferinței devine poziția diferită a bisericii în URSS și România. In timp ce biserica rusă profită de 'glasnost' și 'perestroika' pentru a cere drepturi pentru credincioși și a ieși de sub influența directă a statului, ierarhii români, vânduți regimului lui Ceaușescu se complac în situația actuală, își nesocotesc rolul de conducători spirituali, își trădează neamul obidit, adăugând amar la suferința lui, și dezinformează, prin minciună fără scrupule opinia publică mondială, insuficient sensibilă la ororile ce se petrec astăzi în România. După discuții, la propunerea Dnei Mihaela Moisin, Vice Președinte al Congresului Mondial Românesc, în acord cu o serie de membri ai Consiliului Executiv al C.M.R. prezenți în sală, au formulat un protest împotriva dărâmării celor 7.000 de sate, cu 7.000 de biserici și 7.000 de cimitire - semnată și de participanții la tabără.

Joi 4 August, Dr. F. Vicas (Montreal) a adus un punct de vedere foarte interesant în lucrarea "Invierea lui

PROTEST

Membrii Consiliului Executiv al Congresului Mondial Romanesc prezenti la Centrul Cultural dela Câmpul Românesc din Hamilton, Ontario, Canada, în timpul "Săptămânii Câmpului" desfășurate între 31 Iulie - 7 August 1988, împreună cu toți Românii participanți, protestează împotriva distrugerii celor 7.000 sate, 7.000 biserici și 7.000 cimitire din România de către guvernul comunist în frunte cu dictatorul N. Ceaușescu.

Totodată, cer guvernelor țărilor occidentale în care trăiesc ca exilați, să ia atitudine fermă în vederea opririi acestor distrugeri, care înseamnă istorie, tradiții, credință, cultură, naționalism.

Semnează:

Tudor Bompa, Președinte al Congresului Mondial Românesc, Mihaela Moisin, Vice Președinte, Secția America, Preot Gh. Calciu, Președinte de Onoare, George Bălașu, Florian Săndulescu, Zaharia Pană, Doru Popescu, membri ai Consiliului executiv, și Românii prezenți la Câmpul Românesc.

2 August 1988

ULTURAL
ÂNESC-HAMILTON
DE VARĂ
MBII ROMÂNE

...zăr - în lumina cercetări... moderne ale biologiei ...lulare. Dr. Emil Vicaș ...duce știința în sprijinul ...igiei demonstrând că in ...tul invierii lui Lazăr - ...t atestat nu numai biblic ... storic stă ca marturie ...dubitabilă a forței divine ... Mântuitorului.

Prima parte a con...ferinței, susținută cu ...diapozitive a prezentat un ...studiu biologic asupra com...poziției și transformărilor ...celulare stabilind cu ...precizie momentul în care ...distrugerea celulară devine ...reversibilă. Apoi culegând ...informații la fața locului ...privitoare la tradiția legată ...de practica inmormântării ...a vechii Evrei, confruntate ...și completate cu date ...oferite de textele biblice, ...Dr. Emil Vicaș conchide că ...n momentul invierii din ...punct de vedere medical ...Lazăr depășise cu mult ...momentul de irever...sibilitate a distrugerii ...celulare, fapt ce confirmă ...fără urmă de indoială dum...nezeirea lui Iisus.

CONGRESUL

...Congresul Limbii Rom... ...e reprezintă o formă de ...manifestare românească in ...lumea liberă, un omagiu pe ...care noi Românii il aducem ...culturii țării noastre, ...poporului nostru, ...trecutului și viitorului ...românesc. Initiat de ...regretații Prof. Botoșan și ...Pr. Tămase, CLR. reeditat ...sub președenția Prof ...Valentin Cantor (New York) ...e află acum la cea de-a ...doua sesiune. Congresul a ...impresionat prin varietatea ...subiectelor abordate, ...încadrate în tema largă a ...permanențelor românești.

În dimineața zilei de 5 August lucrările congresului au debutat cu o scurtă slujbă de binecuvântare, ținută de Pr. Virgil Pârvănescu și de un cuvânt introductiv al Pr. Dr. Dumitru Ichim.

A urmat o foarte interesantă lucrare de etnografie și folclor prezentată de Prof. Vasile Tega (Montreal) pe casetă video: "Arta populară și dansurile Aromânilor". Aceasta reprezintă o mărturie vizuală pentru generațiile viitoare, a unei lumi azi din ce în ce mai redusă numericește.

Congresul Limbii Române și-a reluat lucrările ...după amiaza zilei de 5 August cu prezentarea unor fragmente literare originale în lectura autorilor.

Scriitoarea Georgeta Crainic (Montreal) a adus un suflu de profund lirism în poezia 'Omagiu' - "Fruzelor vieții ce cad sub ...ânt". Un ecou puternic a trezit în cei prezenți ...carea cu valențe de poem în proză a figurii aproape de legendă a preotului ...trân - "Cel ce'nalță Crucea", cel ce încearcă să atingă perfecțiunea în viața lui închinată lui Dumnezeu și oamenilor.

De cu totul altă factură a fost fragmentul "Pagini de Cronică" prezentat de Dl. Eremia Gh. Toma (Arizona). Fragmentul face parte dintr'o carte ce nu a văzut încă lumina tiparului și prezintă sub forma mărturisirilor unui general bătrân monstruozitatea, cruzimea suferințelor și îndurărilor unui neam în inchisorile comuniste, care "în viață n'a știut să-și plece grumazul și a murit pentru Dumnezeu, Dreptate și Libertate".

Dl. Pamfir Potopea (Cleveland) a citit apoi câteva versuri din volumul "Margarete de Câmp", poezii cu care regretata sa soție Lucia Potopea își făcea postum debutul în lumea literară. Dintre acestea au reținut atenția 'Tigare de foi' și 'Pasărea Foenix' ce vorbesc despre viziunea poetică cu valențe spre etern a debutantei și de prefigurarea morții sale timpurii.

Dr. Emil Vicaș revine în cadrul Congresului cu lucrarea: "O curiozitate - profilul psihosomatic al lui Karl Marx". La 100 de ani dela moartea lui Karl Marx, intr'un moment când o treime din lume este guvernată de ideile lui, când in SUA crește în amploare curentul neo-marxist, Dr. Emil Vicaș face o analiză de profunzime a profilului lui Karl Marx pe baza dezvoltării sale biologice, sociale și psihologice, încercând să pună într'o nouă lumină scrierile și concepțiile sale. In calitatea sa de mare preot al unei secte satanice, Karl Marx își afirmă "țelurile": "Vreau să îl distrug pe Cel de Sus", "Scopul meu este să intru în iad și să trag omenirea după mine". Deci, ne confirmă lucrarea doctorului Emil Vicaș - Marx nu a fost un ateu și nu pe această cale a creat o filosofie materialistă. El a fost un anti-Dumnezeu, s'a vândut lui Satana ca Faust odinioară și a primit ordin dela stăpânul său să se răzbune pe cei ce cred în Dumnezeu.

Victor Corbuț (Ohio) a trimis la Congres o lucrare intitulată "Pastorul Richard Wurmbrand", în care aduce un omagiu, cu ocazia împlinirii vârstei de 80 ani, camaradului său de suferințe din închisoare.

Prima zi a lucrărilor Congresului Limbii Române s'a încheiat cu poeziile: "Dragostea dintâi", "După mure", "Neamului valah strigare" și "Sub Tricolor" de Vasile Militaru în lectura Dlui Grigore Scor (Florida), pline de autenticitate, deși scrise cu peste jumătate de veac în urmă.

In dimineața zilei de Sâmbătă 6 August s'a reluat sesiunea congresului cu lucrarea poetului Zahu Pană (New York): "Unitatea limbii române". Subiectul i-a fost inspirat de încercarea guvernului dela Bucuresti de a nega existența Românilor în afara granițelor actuale ale țării. Lingviști vânduți guvernului comunist susțin teoria că Aromânii sunt un popor diferit, că aromâna nu este unul dintre cele patru dialecte ale românei, ci o limbă de sine stătătoare, de origine latină, ce a evoluat în paralele cu româna.

Susținut de participanții la congres, Dl. Pană propune trimiterea unei moțiuni în care să se consfințească faptul că limba română este formată din patru dialecte, ca Aromânii să aibă școli și biserici în limba națională.

In continuare s'au citit poezii semnate de Dl. Dumitru Paulescu (Brazilia), Al. Siliștreanu (Brazilia) și Zaharia Pană (New York), poezii inspirate de viața din închisorile comuniste precum și de problemele exilului.

Au urmat poezii în lectura Pr. Dr. Dumitru Ichim și a Dlui Ovidiu Vasilescu - redactor șef al ziarului Libertatea.

Dl. Victor Coroianu (Germania) trimite spre citire în cadrul congresului o interesantă lucrare de cercetare istorică "Prezențe dacice în Britania romană".

După amiază, Dl. Valentin Cantor a prezentat lucrarea "Reorientarea gândirii literare și educative românesti în spiritul învățăturii și atitudinii crestine". "Ultima noastră redută aici în exil" a spus Dl. Cantor "este credința strămoșească: marea favoare de a ne fi născut creștini și de a ne încăpățâna să rămânem așa". Aceste cuvinte au stârnit un puternic ecou în rândurile audienței, care a socotit această problemă ca un obiectiv pe plan național al exilului nostru.

Ultimul vorbitor a fost Dl. Prof. Ion Halmaghi (Ohio) care a prezentat lucrarea "Elemente permanente în istoria românească". Lucrarea a evocat figura uriașă a savantului N. Iorga, în contrast cu capacitatea lui de a înțelege și de a se integra în politica românească a timpului său. Dacă Iorga ar fi respectat propria analiză, ar fi evitat un mare dezastru și ar fi asigurat României un mare viitor.

Congresul Limbii Române își încheie lucrările celei de-a doua sesiuni cu un nou moment de poezie - lucrări scrise de Dl. Dumitru Paulescu și Alexandrina Isac (New York) în lectura Dnei Cantor și cu intonarea cântecului "Pe-al nostru steag".

După închiderea lucrărilor congresului a avut loc tradiționala masă câmpenească. Apoi participanții s'au îndreptat spre troița din centrul Câmpului, unde în fața drapelor român, american și canadian a avut loc festivitatea de închidere a taberei.

... Câmpul Românesc ... locul acesta are o putere unică, o forță de seducție aproape, prin suflul său atât de autentic românesc, atât de cunoscut și apropiat nouă. Vei reveni cu siguranță pe acest tărâm dătător de viață ca să mai încerci încă o dată veselia și tristețea, solemnitatea, sfințenia și aducerea aminte...

Participant

MOȚIUNE

Participanții la Congresul Limbii Române, ținut la Centrul Cultural dela Câmpul Românesc din Canada, în urma lucrărilor prezentate și pe baza celor stabilite de Academia Română precum și a tuturor cercetătorilor și a forurilor lingvistice competente, întăresc prin aderența lor unamină, că:

1. Limba Română este formată din cele patru dialecte vorbite: dacoromân, aromân, meglenoromân și istroromân;

2. Alfabetul limbii române este cel stabilit de Academia Română, cu adausurile pentru anumite sunete particulare aparținând celorlalte dialecte, stabilite de un for competent al fiecărui dialect, după sunetele identice din celelalte limbi latine, surori;

3. Recomandă tuturor organizațiilor românești din exil, să intervină pe lângă toate forurile internaționale, ca populațiile de origine latină din Balcani și de pretutindeni să aibă școli și biserici în limba vorbită de aceste populații.

6 August 1988

CENTRUL CULTURAL
DELA CÂMPUL ROMÂNESC-HAMILTON
TABĂRA DE VARĂ
CONGRESUL LIMBII ROMÂNE

"ȘTIU CINE SUNT..."

Tabăra de vară pentru copii ținută la Câmpul Românesc între 24 și 31 Iulie și-a închis porțile până anul viitor.

Scopul ei a fost să îi aducă împreună pe copiii români de pe întreg teritoriul nord american, să îi ajute să lege prietenii dar în același timp să îi facă să înțeleagă locul lor în marea familie a exilului românesc și să își dea seama că sunt chemați prin afirmarea etnicului să își aducă aportul la cultura și spiritualitatea poporului român precum și cea a statelor multinaționale în sânul cărora trăiesc astăzi.

Prima regulă a taberei a fost: toți vorbim românește și numai românește, și toți învățăm să scriem și să citim românește, fiecare după puterile sale - povești, poezii sau lecții din Abecedar. Copiii au lucrat în creioane colorate harta României Mari și au admirat pitorescul ținuturilor românești din albume. La istorie au aflat că sunt urmașii unui neam viteaz, de origine latină, ai cărui strămoși au fost Dacii și Romanii; că Romanii sunt vechi de peste 2000 de ani mai vechi decât multe alte popoare.

Si pentrucă Românii s'au născut ca popor crestin, pentrucă ce i-a ținut în ciuda vitregiei istoriei a fost credința, copiii au participat la slujbele de dimineață și seară, ținute anume pentru ei la capela de dincolo de râu și au cântat răspunsurile întocmai ca un cor de heruvimi cu voci curate și plăpânde, cu acel farmec al unei dulci inexactități. Orele de religie, în completarea slujbelor, au deschis copiilor noi perspective de înțelegere și participare la viața creștină.

Tabăra a impus o disciplină strictă, un porgram de viață sănătoasă, mișcare în aer liber, gimnastică de înviorare dimineața, băi de soare, băi în piscină, mese la ore regulate, odihnă adecvată, ore de cura și de recreere, ore de joacă, concursuri.

Duminică 31 Iulie dimineața, copiii au cântat la slujba de deschidere a Săptămânei Câmpului pentru adulți. A urmat festivitatea de închidere a taberei: copiii au intonat Imnul Taberei - "Românașul" - și li s'au înmânat certificatele de participare precum și premiile speciale pentru activitățile în care s'au evidențiat în mod deosebit.

Pe tot parcursul Săptămânei Câmpului sala Centrului Cultural a găzduit expoziția realizărilor taberei. Exponatele care s'au bucurat de cea mai mare apreciere din partea tuturor au fost icoanele pe sticlă, alături de peisaje în cerucolor și tempera, naturi statice în cărbune și hărți.

Intr'adevăr copiii au lucrat cu o pasiune și un talent aproape de necrezut. Din mâinile lor au ieșit adevărate opere de artă naivă, comparabile prin bun gust și rafinament cu modelele înaintașilor lor țărani din secolele trecute.

După închiderea taberei, întrebați ce le-a plăcut cel mai mult, ne răspund: "Pictura pe sticlă și muzica" ne-a răspuns Mirela Cercel (Cleveland). "Pictura pe sticlă și joaca la bazin", ne au răspuns cei mai mici Dan Manolescu (Burlington), Marius Duma și Adriana Peste (Cambridge). "Pictura pe sticlă, istoria și geografia" ne răspunde Ghiorul Ibram (Hamilton). "Peisajele" ne spune Filip Carataș (Toronto). "N'am știut să pictez pe sticlă. A fost ceva nou și neașteptat pentru mine" ne declară Eleonora Cercel (Cleveland). "Acum vorbesc mai bine și citesc mai bine românește" ne spune Gabriela Nicolau (Chicago). "Stiu cine sunt și de unde vin - ne declară Sandra Manolescu (Burlington). Orele de religie m'au ajutat să înțeleg mai bine slujba, să particip la ea cu adevărat." Si, folosind cuvintele ei vom încheia spunând "Iar dacă n'am fi vorbit românește întreaga tabără n'ar fi avut nici un sens."

Considerăm că tabăra din anul acesta a reprezentat o experiență fertilă, a deschis posibilități noi pentru copiii români, șansa de a'și da seama că indiferent unde trăiesc pe fața globului îi unește o limbă, un trecut istoric, o credință și o simțire.

CÂMPUL ROMÂNESC

... este un petec de pământ cu acea dulceață molcomă a pajiștilor din Carpați, cu iarbă deasă proaspătă, cu păpădii, troscot și trifoi; un petec de pământ unde ți se pare că asculți foșnetul codrilor noștri, unde te poți o clipă odihni la umbra unui copac cu coroană puternică, cu crengi negre și noduroase, unde îți poți clăti ochii pe amestecul de nuanțe de verde-gălbui argintat al sălciilor ce'și plâng ramurile peste râu, pe verdele viu, lucios al ierbii, pe verdele cu vine albăstrii, brumate ale șirului compact de brazi, un loc unde soarele se joacă în frunze, unde totul e foșnet, freamăt sau liniște netulburată. Seara mai poți vedea un cer de tuș, presărat cu stele, unde poți asculta corul greierilor, unde poți o clipă să te lași legănat de susurul curgerii domoale a râului adormit ce șerpuie leneș printre maluri mâloase.

Aici te simți una cu locul, una cu oamenii care cu atâta dăruire și intuiție au creat acest spațiu, una cu oamenii care recrează prin prezență locul și suflul românesc.

Pe înserate, când natura a amuțit, când soarele scaldă totul în valuri de roșu, când toate parcă așteaptă să picure din cer liniștea calmă a nopții, vei mai veni încă o dată la capelă să cânți împăcat și eliberat, împreună cu tot poporul "Lumină Lină a Sfintei Slave a Tatălui Ceresc".

***

Săptămâna câmpului a reprezentat ca de obicei ocazia revederii cu prieteni dragi, șansa de a lega noi prietenii, de a vorbi în dulcea limbă română. In fiecare dimineață și seară s'au ținut slujbe înălțătoare în capelă de către Pr. Dr. Gheorghe Calciu și Pr. N. Zelea.

Este o tradiție a Săptămânii Câmpului ca personalități ale exilului românesc să fie invitate să țină conferințe pe teme de un larg interes. Cei prezenți au avut șansa de a audia lucrările Congresului Limbii Române a cărui gazdă a fost în zilele de 5-6 August.

Continuându-se tradiția, înainte de deschiderea congresului, Centrul Cultural dela Câmpul Românesc a găzduit două conferințe ce s'au bucurat de largă audiență și apreciere. Marți 2 August, Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa (Cleveland) a prezentat "Biserica în noua deschidere a glasnostului" și perestroicii".

Personalitate politică de prim rang în exilul românesc, om de adâncă putere de sinteză, ajutat de o vastă experiență precum și de o cunoaștere în profunzime a arsenalului de tactici angajate de comuniști, Pr. Gheroghe Calciu-Dumitreasa demască în cuvântarea sa falsul din așa zisa deschidere a guvernului lui Gorbaciov. Centrul de interes al conferinței devine poziția diferită a bisericii în URSS și România. In timp ce biserica rusă profită de 'glasnost' și 'perestroika' pentru a cere drepturi pentru credincioși și a ieși de sub influența directă a statului, ierarhii români vânduți regimului lui Ceaușescu se complac în situația actuală. Iși nesocotesc rolul de conducători spirituali, își trădează neamul obidit, adăugând amar la suferința lui, și dezinformează, prin minciună fără scrupule opinia publică mondială, insuficient sensibilă la ororile ce se petrec astăzi în România. După discuții la propunerea Dnei Mihaela Moisin, Vice Președinte al Congresului Mondial Românesc, în acord cu o serie de membri ai Consiliului Executiv al C.M.R. prezenți în sală, se formulat un protest împotriva dărâmării celor 7.000 de sate, cu 7.000 de biserici și 7.000 de cimitire - semnat și de participanții la tabără.

Joi 4 August, Dr. E. Vicaș (Montreal) a adus un punct de vedere foarte interesant în lucrarea "Invierea lui Lazăr - In lumina cercetărilor moderne ale biologiei celulare. Dr. Emil Vicaș aduce știința în sprijinul religiei demonstrând că incidentul învierii lui Lazăr fapt atestat nu numai biblic ci și istoric stă ca mărturie indubitabilă a forței divine a Mântuitorului.

Prima parte a conferinței, susținută cu diapozitive a prezentat un studiu biologic asupra compoziției și transformărilor celulare stabilind cu precizie momentul în care distrugerea celulară devine ireversibilă. Apoi culegând informații la fața locului privitoare la tradiția legată de practica înmormântării la vechii Evrei, confruntate și completate cu date oferite de textele biblice Dr Emil Vicaș conchide că în momentul învierii din punct de vedere medical Lazăr depășise cu mult momentul de ireversibilitate a distrugerii celulare, fapt ce confirmă fără urmă de îndoială dumnezeirea lui Iisus.

CONGRESUL

Congresul Limbii Române reprezintă o formă de manifestare românească în lumea liberă, un omagiu pe care noi Românii îl aducem culturii țării noastre, poporului nostru, trecutului și viitorului românesc. Inițiat de regretații Prof Botoșan și Pr Tănase, CLR reeditat sub președenția Prof Valentin Cantor (New York) se află acum la cea de a doua sesiune. Congresul a impresionat prin varietatea subiectelor abordate încadrate în tema largă a permanențelor românești.

In dimineața zilei de 6 August lucrările congresului au debutat cu o scurtă slujbă de binecuvântare, ținută de Pr. Virgil Pârvănescu și de un cuvânt introductiv al Pr. Dr Dumitru Ichim.

A urmat o foarte interesantă lucrare de etnografie și folclor prezentată de Prof Vasile Tega (Montreal) pe casetă video "Arta populară și dansurile Aromânilor". Aceasta reprezintă o mărturie vizuală pentru generațiile viitoare, a unei lumi azi din ce în ce mai redusă numericește.

Congresul Limbii Române și-a reluat lucrările în după amiaza zilei de 6 August cu prezentarea unor fragmente literare originale în lectura autorilor.

Scriitoarea Georgeta Crainic (Montreal) a adus un suflu de profund lirism în poezia 'Omagiu 'Frunzelor vieții ce cad sub pământ". Un ecou puternic a trezit în cei prezenți evocarea cu valențe de poem în proză a figurii aproape de legendă a preotului bătrân - "Cel ce'nalță Crucea", cel ce încearcă să atingă perfecțiunea în viața lui închinată lui Dumnezeu și oamenilor.

De cu totul altă factură a fost fragmentul "Pagini de Cronică" prezentat de Dl Fremia Gh. Toma (Arizona). Fragmentul face parte dintr'o carte ce nu a văzut încă lumina tiparului și prezintă sub forma mărturisirilor unui general bătrân monstruozitatea, cruzimea suferințelor și îndurărilor unui neam în închisorile comuniste, care "în viață n'a știut să-și plece grumazul și a murit pentru Dumnezeu, Dreptate și Libertate".

Dl. Pamfir Potopea (Cleveland) a citit apoi câteva versuri din volumul "Margarete de Câmp", poezii cu care regretata sa soție Lucia Potopea își făcea postum debutul în lumea literară. Dintre acestea au reținut atenția 'Țigare de foi' și 'Pasărea Foenix' ce vorbesc despre viziunea poetică cu valențe spre etern a debutantei și de prefigurarea morții sale timpurii.

Dr Emil Vicaș revine în cadrul Congresului cu lucrarea: 'O curiozitate - profilul psihosomatic al lui Karl Marx". La 100 de ani dela moartea lui Karl Marx într'un moment când o treime din lume este guvernată de ideile lui, când în SUA crește în amploare curentul neo-marxist, Dr Emil Vicaș face o analiză de profunzime a profilului lui Karl Marx pe baza dezvoltării sale biologice sociale și pathologice, încercând să pună într'o nouă lumină scrierile și concepțiile sale. In calitatea sa de mare preot al unei secte satanice, Karl Marx își afirmă 'țelurile": 'Vreau să îl distrug pe Cel de Sus", "Scopul meu este să intru în iad și să trag omenirea după mine". Deci ne confirmă lucrarea doctorului Emil Vicaș - Marx nu a fost un ateu și nu pe această cale a creat o filosofie materialistă. El a fost un anti Dumnezeu s'a vândut lui Satana ca Faust odinioară și a primit ordin dela stăpânul său să se răzbune pe cei ce cred în Dumnezeu.

Victor Corbuț (Ohio) a trimis la Congres o lucrare intitulată "Pastorul Richard Wurmbrand" în care aduce un omagiu, cu ocazia împlinirii vârstei de 80 ani, camaradului său de suferințe din închisoare.

Prima zi a lucrărilor Congresului Limbii Române s'a încheiat cu poeziile: 'Dragostea dintâi", "După mure", "Neamului valah strigare" și "Sub Tricolor" de Vasile Militaru în lectura Dlui Grigore Scor (Florida), pline de autenticitate, deși scrise cu peste jumătate de veac în urmă.

In dimineața zilei de Sâmbătă 6 August s'a reluat sesiunea congresului cu lucrarea poetului Zahu Pană (New York): 'Unitatea limbii române". Subiectul i-a fost inspirat de încercarea guvernului dela București de a nega existența Românilor în afara granițelor actuale ale țării. Lingviști vânduți guvernului comunist susțin teoria că Aromânii sunt un popor diferit, că aromâna nu este unul dintre cele patru dialecte ale românei, ci o limbă de sine stătătoare, de origine latină, ce a evoluat în paralele cu româna.

Susținut de participanții la congres, Dl. Pană propune trimiterea unei moțiuni în care să se consfințească faptul că limba română este formată din patru dialecte, ca Aromânii să aibă școli și biserici în limba națională.

In continuare s'au citit poezii semnate de Dl Dumitru Paulescu (Brazilia), Al Silistreanu (Brazilia) și Zaharia Pană (New York), poezii inspirate de viața din închisorile comuniste precum și de problemele exilului.

Au urmat poezii în lectura Pr. Dr Dumitru Ichim și a Dlui Ovidiu Vasilescu redactor șef al ziarului Libertatea.

Dl Victor Coroianu (Germania) trimite spre citire în cadrul congresului o interesantă lucrare de cercetare istorică "Prezențe dacice în Britania romană".

După amiază, Dl. Valentin Cantor a prezentat lucrarea "Reorientarea gândirii literare și educative românești în spiritul învățăturii și atitudinii creștine". "Ultima noastră redută aici în exil" a spus Dl. Cantor "este credința strămoșească: marea favoare de a ne fi născut creștini și de a ne încăpățâna să rămânem așa". Aceste cuvinte au stârnit un puternic ecou în rândurile audienței, care a socotit această problemă ca un obiectiv pe plan național al exilului nostru.

Ultimul vorbitor a fost Dl. Prof. Ion Talmaghi (Ohio) care a prezentat lucrarea "Elemente permanente în istoria românească". Lucrarea a evocat figura uriașă a savantului N. Iorga, în contrast cu capacitatea lui de a înțelege și de a se integra în politica românească a timpului său. Dacă Iorga ar fi respectat propria analiză, ar fi evitat un mare dezastru și ar fi asigurat României un mare viitor.

Congresul Limbii Române își încheie lucrările celei de-a doua sesiuni cu un nou moment de poezie: lucrări scrise de Dl Dumitru Paulescu și Alexandrina Isac (New York) în lectura Dnei Cantor și cu intonarea cântecului "Pe-al nostru steag".

După închiderea lucrărilor congresului a avut loc tradiționala masă câmpenească. Apoi participanții s'au îndreptat spre troița din centrul Câmpului, unde în fața drapelor român, american și canadian a avut loc festivitatea de închidere a taberei.

... Câmpul Românesc — locul acesta are o putere unică, o forță de seducție aproape, prin suflul său atât de autentic românesc, atât de cunoscut și apropiat nouă. Vei reveni cu siguranță pe acest tărâm dătător de viață ca să mai încerci încă o dată veselia și tristețea, solemnitatea, sfințenia și aducerea aminte...

Participant

PROTEST

Membrii Consiliului Executiv al Congresului Mondial Romanesc prezenti la Centrul Cultural dela Câmpul Românesc din Hamilton, Ontario, Canada, în timpul "Săptămânii Câmpului" desfășurate între 31 Iulie - 7 August 1988, împreună cu toți Românii participanți, protestează împotriva distrugerii celor 7.000 sate, 7.000 biserici și 7.000 cimitire din România de către guvernul comunist în frunte cu dictatorul N. Ceaușescu.

Totodată, cer guvernelor țărilor occidentale în care trăiesc ca exilați, să ia atitudine fermă în vederea opririi acestor distrugeri, care înseamnă istorie, tradiții, credință, cultură, naționalism

Semnează:

Tudor Bompa, Președinte al Congresului Mondial Românesc, Mihaela Moisin, Vice Președinte, Secția America, Preot Gh. Calciu, Președinte de Onoare, George Bălașu, Florian Săndulescu, Zaharia Pană, Doru Popescu, membri ai Consiliul executiv, și Românii prezenți la Câmpul Românesc.

2 August 1988

MOTIUNE

Participanții la Congresul Limbii Române, ținut la Centrul Cultural dela Câmpul Românesc din Canada, în urma lucrărilor prezentate și pe baza celor stabilite de Academia Română precum și a tuturor cercetătorilor și a forurilor lingvistice competente, întăresc prin aderența lor unamină, că:

1. Limba Română este formată din cele patru dialecte vorbite: dacormân, aromân, megleno-român și istro-român;

2. Alfabetul limbii române este cel stabilit de Academia Română, cu adausurile pentru anumite sunete particulare aparținând celorlalte dialecte, stabilite de un for competent al fiecărui dialect, după sunetele identice din celelalte limbi latine, surori;

3. Recomandă tuturor organizațiilor românești din exil, să intervină pe lângă toate forurile internaționale, ca populațiile de originie latină din Balcani și de pretutindeni să aibă școli și biserici în limba vorbită de aceste populații.

6 August 1988

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

INTERESANTĂ LIMBĂ !...

—Sava GÂRLEANU—

O tânără basarabeancă din Floreşti, crescută în spiritul muncii colhoznice şi a necontenitelor "întreceri pentru "mărirea producţiei" pe ogoare, ajunge şi ea până la urmă să "spargă norma" la producţia de porumb. Evidenţiată, ea este premiată cu bilet de participare la un congres al tineretului la Moscova.

Asistă ea la lucrările congresului în sala cea mare şi în mintea ei de ţărancă ieşită pentru prima dată aşa departe "în lume" se tot miră de feluriţi delegaţi rostind cuvântări. Nu-i înţelegea bine nici pe cei ce cuvântau în ruseşte, necum pe ăi străini ce se exprimau fiecare pe limba lui. Iată însă că aude pe unul rostindu-şi cuvântarea într'un grai pe care ea îl înţelegea. Era delegatul din R.S.România.

Un moment de revelaţie pe care îl trăia cu emoţie. Uite, l-a înţeles pe un vorbitor.

Stia că există o ţară vecină ce se cheamă "România". O ţară ce face parte şi ea din "marele lagăr socialist", poporul ei fiind unul dintre "numeroşii" prieteni ai Uniunii Sovietice...

Intoarsă în sat, povesteşte ea întâmplarea cea mai de seamă dela congres, exclamându-şi mirarea că a înţeles şi ea bine ce a vorbit acolo un delegat "strein", cel din România. Si mereu se întreba: de unde până unde una ca asta?

Până ce unul dintre consăteni o lămuri cum că Basarabia a făcut parte din România, ca limba este aceeaşi şi cultura de asemenea.

A aflat apoi că există foarte mulţi basarabeni care au rude în România: A intrat în legătură, a scris, s'a dus în vizită. Ce minune: oamenii vorbesc cu toţii la fel ca la ea la Floreşti! Ii înţelege tot ce rostesc. Si tot ce scrie pe firme înţelege. Si nici trecerea dela cititul chirilei, singura scriere ce o credea existentă pe lume, la citirea literelor latine nu i-a fost grea.

Un fapt minor? Nu, când e vorba de acea redescoperire necontenită a unităţii de limbă şi de cultură, a unităţii de conştiinţă a neamului românesc de pretutindeni.

ŢĂRANI FĂRĂ PĂMÂNT

Când zorii ard pe orizonturi, blând,
tot mai ticsit e trenul de Ungheni
şi se deşartă satele, pe rând:
ni s'au făcut ţăranii orăşeni.

Livezi, zăresc pe geam, cu pomi orfani,
vii cu, ici-colo, câte un butaş
şi lanuri părăsite de ţărani;
ce au pierdut ţăranii la oraş?!

....

Ţărani care din noapte aţi plecat
şi-aţi încuiat cu lacăt greu pridvorul -
mormintele pe cine le-aţi lăsat,
şi mamele bătrâne, şi ogorul?!

Ceva în Univers s'a declanşat -
c'atuncea, când se surpă spicul greu,
ei urcă 'n tren şi cârţile le bat
dela Ungheni şi pân'la Chişinău.

Ţăranul nostru, domnul nostru sfânt-
istoria mai stă să-l pomenească -
răscoale a făcut pentru pământ,
c'acesta azi să nu-i mai trebuiască.

Sate din Codru, sate din Bugeac,
cu case mai bătrâne şi mai noi,
cum aş putea şi ce-aş putea să fac
să vă aduc ţăranii înapoi?!

Să fie iarăşi lumea veche 'n sate
şi împreună, cât n'o fi de greu,
să corectăm această nedreptate
ca pe-o greşeală a lui Dumnezeu.

Nicolae DABIJA

Chişinău, 7 Iulie 1988

Ar rămâne de adăugat doar atât, că Nicolae Dabija este redactorul-şef al săptămânalului scriitorilor sovietici moldoveni "Literatura şi Arta".

DIN "PLÂNSUL BASARABIEI"

—Nicolae LUPAN—

Natura ta bogată, Basarabie, clima caldă, fertilitatea neîntrecută a solului atrag tot felul de oaspeţi nepoftiţi, în primul rând ruşi, de a se stabili cu traiul între Nistru şi Prut. Istoria se repetă aşa procedase acum nouăsprezece secole Traian. Cu singura deosebire că atunci lucrurilor li se zicea pe nume: colonizare şi colonişti.

Mică cum este, Basarabia este silită să dea Moscovei o treime de struguri, o cincime de vinuri, o treime de tutun, moartea copiilor scoşi cu forţa la ruptul şi înşiratul frunzelor de această plantă otrăvitoare, opt procente de fructe, şase procente de ulei şi zece procente de porumb din aşa zisa producţie unională!...

Vorba din bătrâni: boii ară şi caii mănâncă. Dar şi din vorba asta n'a mai rămas nimic: caii, sărmanii, au ajuns raritate de muzeu. Iar de plug înjugat, generaţiile în creştere nici nu mai ştiu.

Ce face însă un rocot de tractor hodorogit şi pierdut în larg nesfârşit de arătură, fără suflet de om pe ea, fără haturi şi răzoare pestriţe, pe lângă bourenii din poveste care la auz de "doină arau ţelină şi moină" şi cu vorba de "hăis-cea înfloreau deal şi vâlcea..."?

Unde eşti, plugar român, de neam harnic, neam creştin?

RÂNDURI DINTR'O SCRISOARE SEMNATĂ DE DIRECTOAREA ŞCOLII Nr.59 DIN CHIŞINĂU

"Intr'o emisiune radio A.I. Mocreac, şeful secţiei orăşeneşti de învăţământ Chişinău, ne mărturisea că din cele 42 de procente de populaţie autohtonă a Chişinăului doar 32 de procente din copiii moldoveni frecventează clase moldoveneşti... Credem că e o stare alarmantă..

Recurgem şi noi la câteva date statistice. In raionul Lenin al capitalei funcţionează 32 de instituţii preşcolare. Intre acestea 19 sunt ruseşti, 10 - rusomoldoveneşti şi doar trei moldoveneşti (din 286 de grupe de grădiniţe doar 59 sunt moldoveneşti. In Chişinău avem la ora actuală 198 de grădiniţe, între care 115 ruseşti, 65 - ruso-moldoveneşti şi doar 18 moldoveneşti.

In privinţa şcolilor: la Chişinău din cele 60 de şcoli, 29 sunt ruseşti, 24 - rusomoldoveneşti şi numai 7 - moldoveneşti. In raionul Frunze, care cuprinde şi Buiucanii, la momentul actual nu există nici o şcoală moldovenească..."

Orice comentariu ar fi de prisos.

"... Carabahul de Munte (e vorba de regiunea pe care Armenii o vor în componenţa republicii lor) ne-a determinat să socotim pe degete şi degetele ne-au arătat spre categoria de oameni, menţionaţi în raport (raportul lui M.S.Gorbaciov la recenta conferinţă unională de partid) - naţionalii care trăiesc în afara teritoriilor naţionale: 52 MILIOANE! Si degetele îndoite sunt arătătoare spre alarmă, fiindcă aceste 52 milioane constituie o problemă despre care abia acum vorbim. (N'am înţeles numai ce parte din această cifră revine populaţiei ruse trăitoare în afara Federaţiei Ruse, dar e uncia naţionalitate fără problema grădiniţelor şi şcolilor)..."

L. FILIP

Materialele pentru această pagină -articole, documente, fotografii- se trimit la adresa: Nicolas Loupan, Boite Postale 1007, 1000 Bruxelles, 1 Belgique.

ASOCIAŢIA MONDIALĂ "PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA"

Vine în faţa membrilor săi, cât şi a întregului exil românesc, cu o problemă oarecum neobişnuită: a fost întocmită lista a 250 de diplomaţi, senatori, deputaţi şi ziarişti cu renume din 20 de ţări cărora să li se trimită, cu titlu informativ, cartea antologică "LA ROUMANIE - VICTIME DE L'EXPANSIONNISME RUSSE".

Nici unuia dintre ei însă nu i se pot cere bani. Or, "Pro Basarabia şi Bucovina" nu-şi poate permite un asemenea gest financiar, dat fiind faptul că nu are cotizaţii de membru.

De aceea, am fi recunoscători tuturor compatrioţilor şi asociaţiilor româneşti care ar binevoi să finanţeze UNUL SAU CATEVA EXEMPLARE din această carte ce ar urmă să fie trimisă demnitarilor mai sus amintiţi, iar numele donatorilor - publicate în cadrul acestei pagini.

Costul unui exemplar, cu tot cu expediere, se ridică la 600 de franci belgieni care pot fi achitaţi prin TRANSFER BANCAR PLATIT DE DONATORI la contul BBL 310-41524 65-78 (Ag.919), Bruxelles 1080, Belgium.

Cu mulţumiri anticipate,

Nicolae LUPAN

FARA ARMÂNEASCĂ

CONTRIBUȚIA MACEDONIEI ÎN VIAȚA POPORULUI ROMÂN

—Stere DIAMANDI—

Cu o impresionantă generozitate, asemenea Regelui Lear, poporul aromân s'a despuiat pe sine de o seamă de bunuri materiale și spirituale, sporind cu dânsele patrimoniul celorlalte neamuri, cu care a venit în contact, în decursul veacurilor.

Poporul grec, bunăoară, nu poate să facă abstracție de această contribuție, fără să nu renunțe la unele din cele mai glorioase pagini din istoria lui politică și culturală. Insăși existența statului grec de astăzi e plămădită cu sânge aromânesc. Cea mai mare parte din eroii care au făurit Grecia Modernă sunt de origină românească. Aromânii au dat poporului grec o seamă de oameni politici de mâna întâia, scriitori de frunte, savanți și mari evergheți.

Profesorul Dr. D. Popovici ne arată în chip amănunțit și documentat, rolul covârșitor pe care l-au jucat Aromânii în viața statului sârb. Ei sunt aceia care au contribuit în cea mai mare măsură la crearea pădurii burgheze sârbești. Din rândul coloniștilor macedoneni, s'au ridicat o seamă de fruntași ai vieții politice, economice și culturale. Nume din cele mai ilustre și scumpe poporului sârb aparțin, prin origina lor etnică, neamului românesc.

Cam același lucru se întâmplă și în Bulgaria.

Unii dintre emigranții macedoneni au jucat un rol indemnat chiar în monarhia Habsburgilor, în epoca ei de strălucire.

Din pricina unui complex de împrejurări, Macedonia n'a putut să dea în viața poporului român, întreaga măsură a capacității sale.

In primul rând, a fost de vină depărtarea și condițiile istorice.

Prima școală românească în Macedonia abia se deschide la 1864, iar prima școală secundară, liceul din Bitolia, se înființează la 1880.

Având în vedere condițiile cu totul speciale în care s'a găsit și se găsește această frântură a neamului nostru, contribuția sa în viața poporului român ne apare destul de prețioasă; ea se manifestă în toate ramurile de activitate.

In deosebi în Ardeal, Aromânii au jucat un rol de însemnătate istorică. Coloniștii macedoneni au contribuit într'o largă măsură la menținerea și întărirea bisericii ortodoxe. Multe locașuri de închinăciune din Ardeal sunt clădite din inițiativa și cu banii Românilor macedoneni.

Cazul Anastasiei Saguna e cât se poate de elocvent în ceea ce privește tenacitatea cu care Aromânii și-au păstrat credința strămoșească.

Prin munca și priceperea lor, Macedonenii au izbutit să-și creeze în monarhia Habsburgilor, o frumoasă situație materială și socială.

Insuflețiți de o puternică credință ortodoxă și de profunde sentimente naționale, ei se pun în fruntea mișcării pentru ridicarea Bisericii ortodoxe din Ardeal și emanciparea poporului român; luptă din răsputeri fără să precupețească osteneala sau jertfele.

In epoca de înflorire a coloniei macedo-române din Pesta (1800-1825), casa unchiului lui Saguna, Atanasie Grabovschi, "era locul de întâlnire al vestiților literați români dela începutul secolului al 19-lea un fel de salon literar, prin care se abăteau Românii de bine din diferite părți: Ardeleni, Munteni și Bănățeni; citeau și apreciau cărțile proaspete, discutau, făureau planuri culturale și politice, puneau lumea la cale".

Din rândurile coloniei macedonene, s'a ridicat mitropolitul Andrei Saguna, cel mai de seamă cârmuitor pe care l-au avut Românii de peste munți. Datorită exclusiv meritelor sale, Biserica ortodoxă a fost scoasă din starea ei de umilință, în care se găsea ea înainte și îndrumată pe calea unui viitor strălucit.

Fiul Grabovei a condus cu mână de maestru politica Ardealului.

Ințelept, se strecoară cu dibăcie printre stâncile prăpăstioase și asprele vârtejuri ale apelor învolburate de furtună. Iscusit și voluntar, se folosește cu îndemânare de oameni și împrejurări, pentru promovarea cauzei neamului său. Slujește cu credință idealul poporului său, dar nu este prizonierul nici unei formule abstracte.

Este păstor de suflete, dar este în același timp un mare om politic. Nu umblă cu capul în nori, dar nici nu se împotmolește în mocirla oportunismului. Stie să se adapteze împrejurărilor, fără să piardă din vedere nici o clipă, scopul. Năzuind spre sferele însorite ale idealului, are grija să nu piardă contactul cu pământul.

Cu o deosebită pricepere, tact, răbdare și stăruință, el netezeste drumul marilor înfăptuiri și pregătește biruința zilei de mâine. Dacă Macedonia n'ar fi dat decât numai pe Saguna și ar fi fost deajuns ca ea să aibă conștiința împăcată că și-a achitat în chip onorabil tributul față de țara Mumă.

Familia Mocioni, care a jucat un rol de seamă în viața Românilor de peste munți, se trage și ea din Macedonia. Numeroși membri ai acestei vestite familii servesc cauza neamului lor cu credință și deosebită pricepere.

Ion, Petru, Andrei, Antonie și Alexandru își scriu numele lor în cartea de aur a luptelor naționale din Ardeal.

Datorită fondurilor moscopoleanului Gojdu, o seamă de tineri Ardeleni au putut să învețe carte.

Cu greu ne putem închipui crearea păturii intelectuale din Ardeal, fără existența așezămintelor Gojdu. El a lăsat întreaga lui avere, strânsă prin muncă și vrednicie, pentru scopuri culturale și în special pentru întreținerea la studii a tinerilor săraci, dar merituoși. Averea lăsată de acest Mecena al culturii românești se cifrează în timpul de față, la aproape un miliard.

Avocat vestit, orator de forță, om de mare prestigiu, Emanoil Gojdu a pus bogatele lui resurse sufletești și materiale, toate în slujba neamului.

Doi din cei mai reprezentativi și iluștri scriitori pe care i-a dat Ardealul poartă în vinele lor sânge macedonean: Octavian Goga și St. O Iosif.

Temperamentul tumultuos și vioiciunea intelectuală a lui Goga se datoresc acestei origini. Chiar el era conștient de acest lucru. O mărturisea cu mândrie inimărturisea cu mândrie intimilor săi, ori de câte ori se ivea prilejul.

Accentele năvalnice de poet răzvrătit ca și tema desrădăcinării sunt tot un reflex al originii sale.

Autorul "Cântecelor", subtilul Iosif, îi spunea într'o zi lui Marcu Beza: Vino, să închini un pahar, căci eu sunt unul dintre pripășiții Pindului. Intr'asemenea clipe, când stau de-mi înnăbuș amarul, mi-apare vedenia acelor îndepărtate meleaguri, de care îmi vorbea tata".

Deși familia poetului era stabilită de mult la Brașov, totuși Iosif se simte un desrădăcinat. Sunt caracteristice în această privință, poeziile: Adio, Invins și Pribeagul.

In versurile: Tot ochii ăștia-amândoi / Așa frumoși, așa senini / Să mi-i aduci tu înapoi - / Să nu-i uiți, dragă, prin străini.

Se concretizează starea de suflet a părinților rămași în Macedonia, când odorul apucă drumul străinătății. Numai unul care vine de departe, se simte străin în locurile unde întâmplător s'a aciuat.

In versurile, "Sunt obosit"... și "Să hodinescă" și "Pribeagul", poetul nu face decât să tălmăcească momente caracteristice din drama sufletească a înstrăinatului.

(Va s'urmeadză)

SCURTA MUTRITA TRI VITALITATEA S'TRI DINISIREA ARMAÑILOR

—Prof. G. CARAGEANI—

(Urmare din nr. trecut)

Ațelli ți scrisiră că armâna easti limbă fură puțâni: tu chiorlu ma veclliu istoriclu A.D.Xenopol și lingvistlu G. Giuglea; tu chirolu a nostru Al. Graur și I. Coteanu. La tut ți dzăsiră Graur și Coteanu, lă apândăsiră D. Macrea, R.Todoran, Al. Rosetti și B. Cazacu ce demonstrară că minduirea al Graur și Coteanu nu eara bună. Cu aistă apândăsire părea că s'bitisi polemica tri daima, ma aua ș'doisprădzaț di añi, ișí tu Gărție cartea al Achille Lazaru: "Armâna și raporturile a llei cu greacă", carti ți fu deapoia tradusă ș'tu limba franceză. Tu năsă Lazaru dzăți că Armânilli sunt "purs Grecs", că suntu greț și zburăsc vlaha și că aiști greț învițară latina când fură romanizaț. Va vă dau tora și concluzia al Lazaru, cu citatlu tu frânțeaști: "D'après nous, la naissance de l'aroumain précède celle des trois autres idiomes du latin balcanique, mais l'environnement dans lequel il est né n'a pas permis sa formation en langue indépendante, parce que les Aroumains parlant aassi le grec ne sentirent pas le besoin de cultiver le latin vulgaire. Inversement, les Daces s'emparèrent de la nouvelle langue comme seul moyen d'expression et la conservèrent oralement jusqu'au XVI e s, dat à laquelle ils l'utilisèrent aussi par ecrit. Par conséquent, même la caractérisation de l'aroumain en tant que dialecte dérivé du roumain n'est pas du tout justifiée. Tout simplement. c'est un idiome roman." (Achille G. Lazarou, "L'Aroumain et ses rapports avec le grec" Institute for Balkan Studies, Tessalonki 1986).

Zboarăli al Lazaru nu mași au ca thimelliu ună ipoteză cari nu poati să sta pi cicioari că nu easti dimunstrată, ma au tu năsi și alathuri (grișeli). Ma ninti di tuti lipseaști s'dzăc că: a) autohtonia a Armâñilor tu locurili iu băneadzăș tora, tu Gărție, poati s'hibă luată mași tri ună nică partidi armâni; așí cum nă'nveață cama marea parti di mă turii, ma mulțilli Armâñi dipusiră tu locurli di ază dit Gărție și Arbinușie, di la Nord ș'di la nordvest; b) că Lazaru nu ari driptati s'veadi ahât di la caracterlu unitar a limbillei române cât ș'di la vreaea șiminitea Armâñilor că sunt ună soie cu alanț Români și că fac deadun cu năși ună unitate etnică. Aistă conștiință etnică a Armâñilor negrecomani s'veadi la elli ș'tu chirolu ma dipărtos, nintes'hibă tu Machiduniă propaganda română și mărturii di aistă conștiințăș di fară a Armâñilor putem s'li aflăm lișor; c) nu tuț armânilli cunușteau ică ază cunosc limba greacă așíți că zboarăli al Lazaru: "parce que les Aroumains parlant aussi le grec ne sentirent pas le besoin de cultiver le latin vulgaire" (cum Armâñilli zburau greaca nu-avură ananghe s'cultive latina vulgară) sunt psemati (minciuni). d) nu se-aducheaști ghini mintea al Lazaru câned dzăți că aromâna nu easti ni dialect, ni limbă, ma easti mași un"idiom romanic". Si ștriaă că "si aclliamă idiom zburărea specifică di ună comunitati, studiată tu caracteristițli a llei tu raportul cu dialectul ică cu limba cu cari s'leagă" (Dizionario di linguistica, Zanichelli, Bologna 1979). Macă armâna easti un idiom romanic, lipseaști ca aist idiom s'hibă studiat tu raporturile a lui cu unitatea cari se-aflâ pri ma'n sus di năs, un dialect ică ună limbă neolatină (romanică), ma Lazaru, tu partea a treia dit cartea lui (pp 157-259) analizează armâna tu ligăturili a llei cu greaca, nu cu ună altă limbă neolatină ș'aistă easti ună mari alătăseari tu planlu metodologic.

Armânamea

Aromanian Ethnic Community Association

133 Benett Avenue
Yonkers, N.Y. 10701

INSTIINTARI

Cauza Armâñilor di ază, frămintă tut ma mult pi tuț ațelli ți ved cum un popul întreg easti sortit s'cheară, scăpitat di populi xeani, viniti tu loclu a lui.

Ti păstrarea și creiștearea culturii și civilizației armânești, tu suțata armanamea di New York, America, luară bană doauă secții active: CERCUL ACADEMIC ARMAN și GRUPUL SCRIITORILOR ARMAÑI.

Dauli secții fixară ti scriarea armânească, alfabetlu aist: Aa, Aă, Aâ, Bb, Cc, Dd, Dhdh, Dzdz, Ee,Ff, Gg, Hh, Ii, Iî, Jj, Kk, Ll, Ll ll, Mm, Nn, Ññ, Oo, Qq, Pp, Rr, Ss, Șș, Tt, Țț, Thth, Uu, Vv, Ww, Xx, Zz, Yy.

Alfabetlu di ma'n sus fu alept că easti nai ma apruchiatlu alfabet cu cari scriară tuț învițatilli armâñi cari scrisiră pi grailu armânesc, tuț ațelli ți băgară thimelliu a culgurăllei Armânești. După veclliul alfabet al Boiagi, nu scrisi nițí un poet ică scriitor armân. Noi illi tinisim amintirea al Boiagi și vrearea lui tri Fara Armânească, ma di aoa și până la alidzearea alfabetlui a lui ca alfabet armânesc, easti mari dipărtare.

Tri încurajarea scrisului armânesc "Cercul Academic Armân" și "Gruplu scriitorilor Armâni" băgă trei premii:

Premiul I. Nai ma bunlu volum di poezii nipublicati.

Premiul II. Nai ma bună nuvelă armânească, până la 70 di pagiñi.

Premiul III. Nai ma bunlu roman armânesc, cu ma mult di 300 di pagiñi.

Operile premiate va s'hibă tipusite tu carte pi hargea sutatei ARMANAMENA

Manuscrisili va s'hibă pitricute pi adresa suțatei ARMANAMEA di ma'n sus, până la 31 Andreu (Decembrie) 1989.

Dit Cercul Academic Armân pot s'facă parti tuț oamiñilli di cultură, știință și publicistică, ți bagă interes și activează ti cauza armânească;

Dit Grupul Scriitorilor Armâñi pot s'facă parti tuț ațelli ți scriu pi grailu armânesc.

Ațelli ți activează ti cauza Armâneascăș și sunt și scriitorii ori poeți, pot s'facă parti di doauli secții.

Până la alidzearea condutirii secțiilor di membrii activi, CERCUL ACADEMIC ARMAN esti conus di Vasile Tega și GRUPUL SCRIITORILOR ARMANI esti condus di Constantin Colimitra.

Suțata ARMÂNAMEA

MATERIALELE PENTRU "FARA ARMÂNEASCĂ" SE PRIMESC PE ADRESA REDACTORULUI NOSTRU: ZAHU PANĂ, 133 BENNETT AVE, YONKERS N.Y. U.S.A. 10701

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CAUT RUDELE ŞI PRIETENII

*Sergio Săndulescu împreună cu familia din New York, caută să ia legătura cu BORIS BORA, cu care au locuit împreună și lucrat în lagărul din Latina,Italia, în 1979.
Cei care îl cunosc, sunt rugați să scrie la adresa: 45-41-39th place, apt. 1-B, L.I.C., Sunnyside, New York, N.Y.11104, USA. Recompensă pentru cei ce mă vor informa și pune în legătură cu Boris Bora.

*Căutăm adresa cunoscutului nostru CURTEANU LUCA din Suedia. Părinții Ioan și Chesarie, Kolciu-Athos, 63086 Karies, Greece.

*Nicolae Carabas, actualmente în Campul din Istambul din luna Iunie 1988, ca refugiat din România, caută pe verișoara sa CHIRANA CARABAS, care se află în Canada din anul 1984. Cei ce pot da relații în legătura cu aceasta, sunt rugați să scrie la adresa: Tekin Sokak No.18, Acibaden-Kadikoy, Istambul, Turkey, sau să telefoneze la: 3394640-3394641-3392750.

*Caut persoane cu cetățenie germană, care au trăit în perioada 1920-1970 în zona Iașului și au cunoscut pe bunica HOLRENKER ANICA, respectiv familia IOAN ROMANESCU, după căsătorie. Telefon: R.F.G., 02733-7795.

*George-Daniel Ion roagă pe prietenii săi DANIEL COSMA și STEFAN TRIFU, ambii din cartierul Herăstrău, București, de care s'a pierdut la Roma în ziua de 18 Mai 1988, să-i telefoneze la Paris la numărul: (1) 43 66 86 31, de preferință seara foarte târziu.

*Stefania Bordea, Wildkamp 93 / 95, 3320 Salzgitter 1, R.F.G. roagă pe prietenele DIALOGU IOANA și DIALOGU CRISTIANA să-i scrie la adresa de mai sus.

*Alice Mihăilă, P.O.Box 20, Concord, Michigan, 49237, USA, Tel. (517) 524-6372, seara, își caută tatăl, Ion Mihăilă, 58 ani, născut la 3 Mai 1930 în România, Curtea de Argeș. După ultimile informații, acesta s'ar afla în România, în Valea Danului, cod 0450, Curtea de Argeș, Jud. Argeș, Cei ce pot da informații despre Ion Mihăilă sunt rugați să scrie la adresa de mai sus, sau să telefoneze.

ÎNCURAJAȚI COMERȚUL ROMÂNESC

Românii sau prietenii lor, care doresc să-și construiască o casă ieftină și solidă (rezistentă la cutremur) pot face acest lucru singuri, utilizând noile cărămizi profilate (patent german) aparținând colaborării mixte, Gerhardus-Mareș din Frankfurt am Main, Postfach 900480 - West Germany.

Cărămizile pot fi executate din argilă sau deșeuri de lemn impregnate contra focului, având toate golurile pentru instalația electrică, termică sau de aer condiționat. Acest sistem permite zidirea unei case de către însuși proprietarul ei, elementele de construcție fiind montate în ordinea numerotării, necesitând foarte puțin mortar numai la îmbinare, deoarece pereții rezultă gata finisați.

Cereți oferte la adresa de mai sus.

CĂSĂTORII

*Româncă, 35 ani, doresc cunoștință cu un Român până la 44 ani, numai din Europa sau Canada, în vederea unei eventuale căsătorii. Răspunsuri la V.S., 1474 138th Ave., San Leandro, Ca 94578, USA.

*Intelectuală, angajată, cunoscătoare a câtorva limbi străine, fără obligații familiare, 34 ani, remarcabilă, doresc să cunosc un domn serios, corespunzător ca studii, realizat profesional, fără obligații familiare, fără vicii, prezentabil, ale cărui convingeri morale și delicatețe a sufletului să facă posibilă întemeierea unui cămin liniștit. Rog răspunsuri serioase cu fotografii și prezentări detailate pe adresa: Cristina Ionescu, Via Monte Massico 70, sc.I, int.3, 00139 Roma, Italia (pentru Paula).

*Româncă, 44 ani, 1,62m , șatenă, lucrez într'un spital din R.F.G. ca asistentă de radiologie. Doresc cunoștința unui Român instruit și de ispravă, în vârstă de până în 50 ani (poate avea și copil). Rog răspuns serios cu fotografie, la adresa: Mușat Emilia, Runtingerstr.13, 8400 Regensburg, Deutschland.

ATENȚIUNE!

Cum puteți revitaliza părul Dvs!!!

"Gala Regenerator" cel mai bun extras natural din plante pentru uz extern, obținut după metoda Dr. C. Galalae, care combate: seboreea grasă, alopecia seboreică, mătreața și căderea părului. Vindecă chelia incipientă, psoriazisul și exemele. Recolorează firele de păr albe și regenerează pe cele bolnave. Recolorează petele albe, deprimante din Vitiligo și alte discromii ale pielii.

Pentru obținerea lui vă rugăm a vă programa la următoarea adresă:

Dr. med. Costel Galalae
Chrysander Str. 151
2050 Hamburg 80
West Germany

Gala Regeneratorul se fabrică în 3 variante de către Firma Wolff:

- Gala Regenerator Universal, eficace în toate bolile menționate mai sus;
- Gala Regenerator D, pentru bolile pielii capului și a părului închis la culoare;
- Gala Regenerator H, pentru bolile pielii capului și a părului blond.

Pentru o cură sunt necesare 5 flacoane.

Odată cu programarea vă rugăm a ne trimite și câteva amănunte despre boala Dvs.

Costul extractului este în funcție de specificul bolii și de felul medicamentului expediat, la care se adaugă cheltuielile de transport și despre care veți fi informați ulterior.

AIRPORT CONNECTION

Oferim asistență pe aeroportul Kennedy pentru conecții cu alte zboruri

Tel: (212) 633-0296

IMPORTANT

NEW YORK'S BEST NUTRITION

METHABOLISM PSORIASIS ECZEMA INCORP.

IMPORTANT

NICULAE PANAIT

CU REPREZENTANȚE ȘI OFICII ÎN USA ȘI CANADA

ANUNȚĂ

DESCHIDEREA UNUI CENTRU UNICAT DE NUTRIȚIE ȘI ÎNFRUMUSEȚARE

•DOTĂRI ULTRAMODERNE •TEHNOLOGII COMPUTERIZATE •CELE MAI NOI UTILAJE ELECTRONICE •METODE DE ÎNALTĂ EFICIENȚĂ VERIFICATE PRIN REZULTATE DE EXCEPȚIE ÎN PRACTICA MONDIALĂ

• In paralel cu terapia Panait, binecunoscută prin efectele de excepție înregistrate în tratarea a peste 7000 de bolnavi (socotiți incurabili) noul centru vă oferă o gamă largă de posibilități, urmărind în primul rând recăștigarea echilibrului metabolic, mărind astfel calitatea și cantitatea anticorpilor pe căi pur naturale, creindu-se astfel organismului singurul mare câștig de autoapărare.

• Procedeele folosite sunt la curent cu cele mai recente realizări mondiale constatate și verificate în acest domeniu, având la bază principii strict naturale. Plante, ceaiuri, extracte de ceaiuri și plante, pomezi, exerciții fizice specifice ș.a.m.d. din cele mai cu tradiție regiuni ale lumii.

• Totul însoțit de un riguros și competent plan terapeutic ținut în permanență sub un minuțios control.

Persoanele disperate din cauza INEFICIENTEI tratamentelor încercate până acum, N.P.E. le acordă șansa ieșirii din acest mare impas! Noi am dovedit și demonstrat prin rezultatele obținute că pentru noi nu există boli incurabile. Caseta video, realizată în premieră mondială, reprezintă mărturia grăitoare a eficienței terapiei PANAIT — Acționăm cu același succes în acordarea și pe mai departe de asistență dela long-distance.

In afara afecțiunilor pielii, tot pe căi NATURALE asigurăm asistență cu același succes și în cazuri de OBEZITATE - INSOMNIE - STRESS - DEREGLARI MENSTRUALE - FRIGIDITATE - IMPOTENȚĂ - HIPERTENSIUNE ȘI AFECȚIUNI HEPATICE. NU UITAȚI: READUCEREA METABOLISMULUI, SINGURUL CAPABIL DE A ASIGURA ORGANISMULUI AUTO-APĂRAREA NECESARĂ ȘI UNICUL CREATOR DE CELULE SĂNĂTOASE - LA PARAMETRI NORMALI, ESTE O CHESTIUNE VITALĂ A OMULUI CONTEMPORAN:

Sunați la telefon: pentru USA 1(215) 632-4291 și 1(215) 632-7544; 24 de ore lăsați mesaj
pentru Canada: De Luni până Vineri 1(514) 731-6585. De Vineri 4 p.m. până Duminică 1(819 322-7185.

NEW YORK'S BEST NUTRITION INC
10825 E. KESWICK RD Nr. 84, PHILA. PA. 19154

DESPRE ÎNVĂŢĂMÂNT ŞI ÎNVĂŢĂMINTE

—Andrei ARGEANU—

Ca peste tot în lume şi în România, vara a constituit cândva, perioada vacanţei mult aşteptate, atât de şcolari şi studenţi cât şi de dascălii lor, iar sfârşitul cursurilor un prilej de bilanţ şi privire înainte pentru toţi cei implicaţi în această nobilă activitate de luminare şi pregătire pentru viaţă a celor mai tinere de viitor vlăstare ale ţării.

Da, aşa era cândva, când serbările de sfârşit de an aduceau zumzetul vocilor de copii, sunetul cristalin al ultimului clopoţel, bucuria părinţilor şi dascălilor copiilor lor, seninătatea studenţilor cu reuşita la examene, satisfacţia datoriei împlinite pentru profesori.

Suntem din nou în plină vară şi amintirile şi cugetul nu pot să nu-ţi aducă aminte de zilele frumoase ale şcolii sau studenţiei de odinioară, făcându-te totdeodată să-ţi arunci privirea plină de amar şi zbucium la imaginea schingiutului învăţământ românesc de astăzi.

Regimul comunist din România în necuprinsa-i megalomanie de sărbătorire şi laudă cu de-a sila a fixat în calendarul său schilod, ziua de 30 Iunie, ca "Zi a Invăţătorului" - prilej zicese. de a-i onora pe cei care prin munca pasiunii de o viaţă dau făclia cunoaşterii generaţiilor de urmaşi. Dar aparenţele nu mai inşeală de mult pe nimeni, şi această zi e hărăzită de dictatură să'nalţe imn de slavă celui, celei şi celor cumetriţi cu ei, care astăzi cârmuiesc o biată ţară ajunsă la capătul puterilor şi a desnădejdiilor.

Presa reseristă ne informează că şi cu acest prilej (al câtelea oare la număr) participanţii la întrunirile legate de această zi, din întreaga ţară, au elogiat şi subliniat aportul nepreţuit, etc, etc, al conducătorului, zis şi fiul cel mai iubit şi nici nu se putea altfel, au trimis în încheiere, o telegramă aceluiaşi interesat. Nimic, nici un cuvânt, nici o aluzie cât de mică la problemele reale ale învăţământului românesc, despre viaţa de zi cu zi în şcoală sau facultate, a celor ce-şi desfăşoară activitatea în acest compartiment al vieţii sociale româneşti, profesori, elevi, studenţi.

Da, a venit din nou vara, dar vacanţa cea frumoasă şi mult aşteptată n'a mai venit, cum de mulţi ani încoace nu mai vine pe meleagurile româneşti.

Dascălii şi învăţăceii lor, mai mici sau mai mari, vor merge să strângă recolta în brigăzile de vară ale tineretului, sau pe şantierele faraonice ale megalomaniei ceauşiste, canale, centre civice, palate ale nomenklaturii comuniste, etc. Studenţii vor merge în practica "productivă" - producţia - cuvânt magic în vocabularul regimului, dar ale cărei roade mai că nu se văd nicăieri în România de azi, producţia deci şi dacă se poate cât mai voluntară, a devenit preocuparea majoră, sarcina de bază pe care trebue s'o împlinească învăţământul românesc. De ani de zile, întreaga programă de studiu a şcolilor şi facultăţilor a fost dată peste cap prin intercalarea perioadelor de aşa zisă "practică productivă" în cursul trimestrelor şi semestrelor de studiu. Autorul acestei bulversări este acelaşi generator neobosit de indicaţii şi orientări preţioase.

Liceele, care mult timp încă după instaurarea comuniştilor la putere, s'au mai denumit cu mândrie "licee de cultură generală", au fost total desfiinţate locul lor luându-l aşa zisele "licee industriale" cu sarcini de producţie pe profilul lor, dar trasate arbitrar, de unde şi nerealizarea planului cu consecinţe pentru salariile profesorilor dar şi pentru pungile părinţilor, elevilor care trebue să plătească un aşa numit fond "economic" al şcolii" o nouă formă de bir comunist, pentru a acoperi planurile de producţie imposibil de realizat al acestor şcoli.

Mânuind însă cu dibăcie demagogia comunistă, unele publicaţii destinate să prezinte viaţa învăţământului românesc, între acestea şi "Viaţa Studenţească" inserează în coloanele lor articole sau relatări despre mese-rotunde, sau întâlniri-dezbatere care s'ar preocupa vezi doamne de problemele şi viaţa studenţilor, de procesul de învăţământ şi de găsirea unor căi cât mai adecvate pentru optimizarea acelorasi activităţi de practică zisă "productivă"

Citind printre rânduri ne putem totuşi da seama de greaua situaţie din învăţământul superior, cât şi de faptul că toate aceste aşa-zise dezbateri, nu sunt decât apă de ploaie, o încercare diversionistă de a crea impresia că în permanenţă studenţii şi profesorii sunt consultaţi şi au ocazia de a-şi exprima democratic opiniile cu privire la organizarea procesului de învăţământ sau structura programelor de studii.

In fapt nimic nu se schimbă, lucrurile merg la fel de rău dacă nu şi mai rău decât înainte. O apatie generală, un dezgust total, şi o ură mocnită sălăşluiesc în sufletul fiecărui elev student sau profesor faţă de situaţia lor şi a ţării în care trăiesc. Formalismul total a devenit stilul de muncă curent şi în acest compartiment social românesc, altminteri de mare importanţă în viaţa oricărui neam. Rezultatele concrete nu mai contează câtuşi de puţin, important este să se raporteze îndeplinirea sarcinilor de orice fel şi să se facă act de prezenţă formală în şcoală sau la facultate.

Răspunderea faţă de această tragedie a învăţământului românesc revine integral celor care i-au mutilat atât de profund nobila-i menire, iar viitorul ne va arăta şi mai clar, din nefericire, rezultatele nefaste pentru ţară. Puţini oameni în Occident au putut să afle în amănunt, cum în ultimul deceniu, învăţământul românesc a fost sistematic dinamitat de acelaşi regim care mai evident ca oricând vrea să distrugă o ţară şi un popor.

Numărul studenţilor a scăzut în cifre reale, dela an la an, la toate e indiferent de profilul lor, tehnic sau umanist, prin reducerea locurilor la concursurile de admitere, unele facultăţi organizând aceste concursuri doar la doi ani odată şi prin rotaţie cu altele din ţară, fenomenul acesta generalizându-se la cele cu profil umanist.

Se vorbeşte deschis de desfiinţarea unor secţii sau facultăţi, considerându-se că absolvenţii lor nu mai au posibilitatea de a ocupa un post corespunzător pe profilul pregătirii lor. O consecinţă nefastă a acestui procedeu a fost pierderea catedrelor de către mulţi universitari, cărora nu li se mai putea asigura norma întreagă de ore, nemaiavând suficienţi studenţi. Acelaşi fenomen s'a manifestat şi la unele licee aşa zis "industriale" prin restrângerea de activitate, unele din ele fiind chiar desfiinţate, nemai găsindu-şi scopul în ramurile industriale total deficitare,' pentru care fuseseră iniţial create. Absolut toate institutele pedagogice din ţară au fost desfiinţate, dar nu prin ordin direct al dictaturii, pentru a nu se observa acest lucru în străinătate, ci prin "intrarea în lichidare" altă expresie uzitată azi în invăţământul românesc, urmare firească a neorganizării concursurilor de admitere câţiva ani de-a rândul. Multe cadre universitare valoroase dela aceste institute au rămas astfel pe drumuri, trebuind să se mulţumească cu posturi sub pregătirea lor profesională,multe din ele luând chiar calea pribegiei, aşa cum s'a întâmplat şi cu cei mai de seamă matematicieni ai ţării, după desfiinţarea Institutului de Cercetări Matematice.

Studenţii au început să-şi manifeste deschis mânia faţă de aceste sumbre stări de lucruri din învăţământ. La Iaşi, în Ianuarie 1987, protestând contra frigului şi întunericului din cămine, s'au încălzit la flacăra manualelor de "socialism ştiinţific", iar în iarna trecută la Braşov şi Timişoara şi-au manifestat solidaritatea cu muncitorii revoltaţi, ieşind pe străzi. Ziua de 24 Ianuarie este an de an, sărbătorită patriotic de către studenţi, în afara cadrului oficial regizat de regim, supravegherea Securităţii în jurul căminelor şi facultăţilor înăsprindu-se cu această ocazie. Dar aceste manifestări nu sunt decât începutul răbufnirii nemulţumirilor crescânde ale tineretului român, ele nu vor mai constitui o supriză pentru viitor. Intunericul, frigul şi foamea din casele părinţilor sunt prezente şi în cămine, cantine, facultăţi, laboratoare, biblioteci. Penuria de materiale pentru laboratoare şi biblioteci este de mari proporţii, se invocă continuu economia valutară. Care va fi sfârşitul acestor stări de lucruri din învăţământ, viitorul apropiat nu va întârzia să le arate.

Dar adică învăţământul românesc propriu-zis merge aşa cum merege, regimul dictatorial dela Bucureşti nu pierde nici o ocazie de a sublinia importanţa celui politico-ideologic, ideologia falimentară de care se agaţă cu disperare, părându-i-se un colac de salvare, dar şi acesta găurit şi gata să ia apă.

Aflăm astfel din presa reseristă că la 22-23 Iunie crt. din iniţiativa aceluiaşi atotştiutor şi împărţitor de indicaţii conducător, a avut loc consfătuirea cu "activul şi cadrele de bază din domeniile muncii organizatorice de partid şi politico-ideologoce", la sfârşitul căreia a luat cuvântul (cum s'ar fi putut altfel) acelaşi personagiu de tristă faimă. Si ce credeţi că a spus? I se pare că activitatea politico-ideologică nu este destul de susţinută, pasă-mi-te de aceea se mai înregistrează "întârzieri şi rămâneri în urmă", eufemism destinat a masca, că totul merge aşa de prost în România. Ei, da! Invăţământul politico-ideologic este de vină, fiindcă nu este mai susţinut şi mai convingător!

Iată cu ce explicaţii şi soluţii infantile se poate veni la rezolvarea problemelor grave ale ţării! Oricum Iunie 1971, va rămâne o foarte tristă dată în istoria României, declanşarea revoluţiei culturale ceauşiste, inspirată de cea maoistă, de tot atât de tristă şi tragică memorie. Dar dacă China s'a lepădat de această pată ruşinoasă, România din nefericire suferă încă consecinţele acestui delir. De atunci din Iunie 1971, s'a dat hotărît prioritate ideologiei în faţa adevăratei culturi. N'a lipsit din această cuvântare nici binecunoscuta şi des folosita diversiune patriotică care însă nu mai poate înşela pe nimeni astăzi. Cuvântătorul a arătat că nu trebue să se revină la atitudinea de aservire la influenţele străine, o aluzie evidentă la cea sovietică a anilor 50, dar, în fapt, un avertisment dat celor care ar fi tentaţi de "perestroika şi galsnost". Nu putem trece cu vederea un pasaj "perlă" din aceeaşi cuvântare." "Titanul carpatin" a pus cu hotărîre problema "luptei împotriva ignoranţei şi inculturii" (cităm ad-literam). Nici nu e de mirare când te gândeşti că cel ce glăsuieşte astfel ca de altfel şi consoarta lui, sunt oameni atât de învăţaţi şi culţi, autori ai atâtor volume de "Opere alese... şi culese".

Să se fi gândit oare vorbitorul atunci când a pronunţat aceste cuvinte, la unii academicieni absolvenţi a patru clase primare, din cauza cărora lucrurile merg aşa cum merg în România şi care pe deasupra s'au mai erijat şi în oameni de ştiinţă de renume mondial? Vorbitorul ne-a lăsat în suspens. Păcat...!

Dar finalul cuvântării este elocvent pentru ceea ce se doreşte de către cel ce diriguieşte ţara şi care reflectă perfect mentalitatea sa, cităm din nou: "Să terminăm cu trecutul. Nostalgia trecutul este totdeauna un rău sfătuitor"! Un proverb românesc vorbea de "gura...nu ştiu cui care adevăr grăieşte". Căci adevăr grăit-a binecunoscutul nostru vorbăreţ, căruia nu-i arde de şagă. Nostalgia trecutului?

Adică, iubirea pentru locul unde te-ai născut şi crescut, pentru casa părintească, pentru mormintele străbunilor, satul sau plaiurile unde ai copilărit, la ce bune toate acestea? Biserici, monumente istorice, cimitire, cartiere întregi şi mai nou mii de sate, totul să dispară. Să terminăm aşadar cu trecutul, să ne rămână doar mizeria şi suferinţa prezentului hărăzit de uzurpatorii ţării, iată învăţămintele pe care vrea să ni le dea tiranul.

Versurile din "Deşteaptă-te Române" ale lui Andrei Mureşanu, sunt astăzi mai actuale ca oricând.

THE FREE TRADE UNION OF ROMANIAN WORKERS (FTURW)-(SLOMR)

Apelul SLOMR adresat participanţilor dela Conferinţa Securitaţii Europene, post-Helsinki, dela Viena

Sindicatul liber al muncitorilor români, înfiinţat în R.S.România, în 1979, înregistrat în U.S.A. la Guvernul Districtului Columbia, Washington, unde şi-a reluat activitatea sub numele de "The Free Trade Union of Romanian Workers" dela 1 Iulie crt, vă adresază acest apel, cu rugămintea de a-l distribui tuturor delegaţiilor participante la Conferinţă.

SLOMR a luat cunoştinţă de refuzul guvernului R.S. România, de a colabora şi promova progresul lucrărilor privind libertăţile şi Drepturile Omului la această conferinţă, obstrucţie pe care o condamnă cu toată severitatea în numele poporului român, care nu se poate apăra el fiind în stare de sclavie, sub tirania lui N.Ceauşescu, un ateu crud şi nebun.

Pentru a ieşi din acest impas, SLOMR propune luarea măsurilor ce urmează, care este bine să fie dezbătute de toţi participanţii.

Amintim faptul, că la Conferinţa dela Helsinki, din 1975, toate statele semnatare şi-au luat angajamentul de a promova aplicarea şi respectarea libertăţilor şi Drepturilor Omului, coşul 3, în forma şi spiritul, în care au fost recunoscute de Charta O.N.U. semnată de membrii fondatori, majoritatea statelor din Naţiunile Unite, care au participat şi la Conferinţa Securităţii Europene dela Helsinki.

Aceasta ca şi Charta O.N.U. s'au dovedit de slabă valoare, din cauza abuzului în folosirea dreptului de veto, Nietul sovietic, exercitat de Gromiko, timp de 25 ani, acţiune ce a fost criticată în Congresul P.C.U.S. din Iunie crt. în care s'a scos în evidenţă nevoia urgentă, de aplicare a glasnostului şi perestroicii, de reformarea sistemului anacronic al regimului şi permiterea cunoaşterii abuzurilor şi a răului din U.R.S.S. de către cetăţenii săi şi de străini, după o izolare de 70 de ani.

Această acţiune pune la loc de cinste pe toţi disidenţii din lagărul marxist şi legitimează toate acţiunile lor de protest de după război, din care amintim următoarele: revoltele: din Germania de Est în 1953, din Ungaria în 1956 şi din România în 1987, Charta '77 din Cehoslovacia şi România, Primăvara dela Praga în 1968, Greva minerilor din România în 1977, cele din Polonia între 1980-88, sindicatele libere: SLOMR în 1979, din România, Solidaritatea în 1980 din Polonia, Samizdat în U.R.S.S.

Efectele lor bune s'au resimţit în toate statele Pactului dela Varşovia, cu excepţia Romămiei, condusă de tiranul N. Ceauşescu, singurul Don Quichote, care refuză să vadă adevărul despre răul ce-l provoacă, rămânând ultimul stalinist feroce, crud şi nebun, refractar la orice idee bună de înnoire, acţiune criticată chiar de partenerii săi marxişti.

Intrucât el şi regimul său sabotează şi blochează lucrările conferinţei, în scopul remedierii acestei situaţii, recomandăm delegaţiilor să-şi schimbe sistemul de lucru, cel al discuţiilor sterile cu aceşti sabotori şi să adopte pe cel juridic, de identificare a scopurilor lor rele; de a le prezenta opiniei publice, ca şi pe autorii lor, de a-i condamna în proces, ca şi la Nuremberg, ca pe mari criminali cum sunt.

In acest sens, SLOMR afirmă şi toată omenirea confirmă, că motivele atitudinii delegaţiei române, în cadrul conferinţei sunt de natură pur penală; că N. Ceauşescu şi regimul său au interese puternice ca fărădelegile lor

Continuare în pag.21

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

COMEMORAREA ZILEI NAŢIUNILOR CAPTIVE

LA BONN

ASPECT DELA MEETINGUL DIN PIATA DOMULUI Foto: C.Mareş

Pentru a treia oară, consecutiv, a avut loc la Bonn, Sâmbătă 16 Iulie (1988) comemorarea anuală a Zilei Naţiunilor Captive. In timp ce în Statele Unite se desfăşurau manifestările legate de Săptămâna Naţiunilor Captive, insituţionalizată la 17 Iulie 1959 de către Congresul American şi Preşedintele Eisenhower.

In Piaţa Centrală a Domului din capitala Republicii Federale Germania s'au adunat peste 200 de persoane, sosite din diverse colţuri ale ţării. Alături de 40 de Români se aflau Polonezi, Baltici, Slovaci şi Sârbi, dar ţinând seama de sciziunea forţată a naţiunii, şi Germani.

Fluturau steagurile tuturor naţiunilor europene căzute în captivitate, erau ridicate pancarte în limba germană şi în limba popoarelor respective prin care se cerea independenţă şi libertate pentru toate statele lipsite de aceste elementare drepturi, unele dispărând pur şi simplu de pe hartă, cazul Letoniei, Estoniei şi Lituaniei.

Difuzoarele au transmis impresionantul şi adecvatul cor al prizonierilor din opera Aida de Verdi, după care s'a pornit un marş demn al tăcerii, prin străzile centrale ale oraşului. In fruntea coloanei se afla Johann Urwich, preşedintele Consiliului Naţiunilor Captive din Europa, îmbrăcat, dacă se poate spune aşa, la modul în care fusese în faimosul lagăr dela Vorkuta din Uniunea Sovietică, unde ca deţinut politic, i s'au irosit cei mai frumoşi ani ai unei vieţi de om. Pe piept şi pe spate, purta acelaşi număr avut odinoară, şi care marca şi în acest fel, anularea calităţii de om, transformat într'un simplu sclav.

Reprezentând un tragic destin comun, resortisanţi ai diverselor naţiuni demonstrau alăturaţi, ca şi drapelele, astfel, alături de cel românesc putea fi văzut cel maghiar. Printre Românii adunaţi la Bonn se aflau reprezentanţi ai Consiliului Naţional Român, ai Uniunii Mondiale a Românilor Liberi, ai Uniunii Foştilor Deţinuţi Politici având sediul la Geneva şi Congresului Mondial Românesc, recent infiinţat.

După ce marşul tăcerii a luat sfârşit, a avut loc un miting în Piaţa Domului din Bonn, urmat în după amiaza zilei de o adunare în sala de întruniri a Hotelului Bristol din centrul oraşului.

In cuvântul său, Johann Urwich a ţinut să arate că de decenii, propaganda sovietică încearcă să convingă Occidentul de bunele sale intenţii, iar în tot acest timp, imperiul colonial sovietic s'a întins tot mai mult, anexând, subjugând, instalându-şi regimuri aservite cu ajutorul tancurilor sau subversiunii. Cuvintele la modă "glasnost" şi "perestroika" rămân simple vorbe, aşa cum au fost şi altele în trecut şi după trecerea deceniilor, Ruşi şi apartenenţi la alte naţionalităţi incorporate Sovietelor, care au fost împreună cu el la Vorkuta, se află şi astăzi acolo, chiar dacă nu între sârmele ghimpate ale lagărului de muncă forţată, dar cu domiciliu obligatoriu în aceeaşi localitate.

Vorbitori slovac, sârb şi polonezi, alături de cei români, doctorul Alexandru Bidian şi doctorul Florin Mătrescu, au subliniat că în urma apariţiei comunismului şi-au pierdut viaţa peste 150 de milioane de oameni, că acest sistem a cucerit constant poziţii noi, în toate continentele.

Coordonator al Grupei pentru Est al Comunităţii de Acţiune Europeană, germanul Adolf Schroder s'a adresat celor prezenţi numindu-i "Compatrioţii mei europeni" subliniind comunitatea de destine a tuturor popoarelor continentului, astăzi despărţite prin forţă, în timp ce în Europa Occidentală se pregăteşte intens o adevărată sudură politico-economică.

In cuvinte impresionante, pastorul leton Paulis Clavics a relatat despre lupta popoarelor baltice pentru recâştigarea drepturilor naţionale, şi care, ca şi Armenii din Uniunea Sovietică, sunt supuse aceleeaşi opresiuni, neschimbată de decenii, cu toată modificarea lozincilor propagandistice.

In timpul marşului, al mitingului şi în sală, au fost împărţite foi volante, tipărite în limba germană, în care erau înfăţişate scopurile demonstraţiei, al Consiliului Naţiunilor Captive din Europa, necesitatea ca atât refugiaţii care trăiesc în lumea liberă cât şi opinia publică din ţările libere să aibă permanenta preocupare ca prin acţiuni hotărite, dar lipsite de violenţa ce caracterizează regimurile marxiste, să militeze cu speranţă şi tenacitate pentru ca popoarele astăzi private de independenţă şi libertate, să le dobândească în viitor.

Nu poate fi, însă,încheiată această relatare, fără a scoate în evidenţă refuzul mass mediei din Germania Federală de a relata despre astfel de manifestări, în timp ce sloganurilor propagandistice dela Kremlin li se acordă toată atenţia, aşa cum a făcut-o întregul Occident pentru înşelătoriile dela Teheran, Yalta, Potsdam şi Helsinki. Dacă sunt ignoraţi cu bună ştiinţă cei peste 150 de milioane ce într'un fel sau altul au căzut victimă comunismului în ultimele şapte decenii, în schimb, reporteri de televiziune, crainici de radio şi ziarişti s'au întrecut tocmai în aceste zile, în întreaga Germanie, pentru a se prezenta în agitatori isterizaţi de soarta unor terorişti şi criminali din Africa de Sud, cerând pentru aceştia clemenţă şi libertate, în numele unei false morale şi pretins umanism.

Constantin MAREŞ

LA SYDNEY

Duminică, 17 Iulie, a.c. - ca de fapt în fiecare an, la aceeaşi dată, de când Preşedintele Eisenhower a proclamat a 3-a săptămână din luna Iulie, drept "Săptămâna Tărilor Captive" - această comemorare a avut loc şi la Sydney, printr'un serviciu religios special la Catedrala Anglicană St. Andrew's.

Incepând cu ora 10.30 am, ţările captive europene, la care s'au alăturat şi unele din America Centrală - s'au adunat cu drapelele naţionale în Sydney Square, din centrul oraşului, de unde, încolonate în ordine alfabetică au păşit în interiorul catedralei din imediata apropiere. Steagul românesc a fost purtat de Dl. Dan Mălureanu, Secretarul Consiliului Naţional Român, Secţia Australia, îmbrăcat într'un superb costum naţional din Bucovina.

După slujba obişnuită duminicală, Episcopul, înconjurat de un sobor de preoţi, a vorbit despre persecuţiile religioase şi deportările în Siberia ale populaţiilor din ţările căzute în sclavia comunistă, după primul şi al doilea război mondial.

In aceeaşi Duminică la aceeaşi oră, şi la Biserica Ortodoxă Română, liberă, "Buna Vestire" din Sydney, Preotul Nicolae Iuhos a oficiat un serviciu religios special, în memoria Românilor căzuţi victime, aceloraşi atrocităţi comuniste.

CORESPONDENT

LA NEW YORK

In perioada 17-25 Iulie a.c., cu ocazia celei de-a 30-a comemorări a "Săptămânii Naţiunilor Captive", la New York au avut loc o serie de manifestări anticomuniste.

Programul manifestărilor a început ca de obicei prin parada de pe Fifth Ave., unde reprezentanţii celor 35 de naţiuni aflate sub dictatura comunistă, purtând steaguri naţionale şi americane, s'au solidarizat cu toţii pentru a-şi exprima protestul împotriva duşmanului comun, comunismul.

Prin placardele pe care le purtau şi prin materialele distribuite pe parcursul traseului, demonstranţii au adus la cunoştinţa spectatorilor atrocităţile regimurilor comuniste instaurate cu forţa după revoluţia bolşevică din 1917. După slujba religioasă dela Catedrala Saint Patrick, coloana de demonstranţi s'a îndreptat catre Piaţa Dag Hammarskjold de lângă sediul Naţiunilor Unite, unde pe scena special amenajată s'au perindat mai mulţi vorbitori. Prin glasul lor, aceştia au făcut cunoscut opiniei publice americane, pericolul extinderii comunismului în întreaga lume şi au apelat pentru a fi sprijiniţi în lupta pentru eliminarea comunismului şi instaurarea democraţiei, libertăţii şi justiţiei în toate ţările aflate sub dominaţia regimurilor totalitare comuniste.

Dintre vorbitorii romani, s'au remarcat Dr. Bratu Alexandru şi Dl. Popa Jerome. Comunitatea românească din New York, a fost prezentă prin următoarele organizaţii: Comitetul Naţional Român de Eliberare, Consiliul Naţional Român-Secţia America, Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici Români, Comitetul Americano-Român pentru Drepturile Omului, Societatea "Avram Iancu", Centrul Cultural Românesc şi Tinerii Americano - Români Creştini Ortodocşi.

DELA UDPR GENEVA

In şedinţa dela 25 Iunie 1988, Uniunea Foştilor Deţinuţi Politici din România - cu sediul la Geneva - a primit în rândurile ei pe următorii noi membri:

1. George Nicoleanu Angelescu, un fost-condamnat la 15 ani dintre care a executat 14; 2. Ioan Sava, arestat la 19 ani, condamnat la 4 ani închisoare iar în timpul detenţiei îmbolnăvit de tuberculoză; 3. alt Român, căruia pentru motive speciale nu i se poate publica deocamdată numele şi care a fost conducătorul unei organizaţii de cca 69.000 membri. A fost arestat de 22 de ori, inclusiv în perioada de după 1965.

Aceşti trei de mai sus au fost angajaţi cu tot sufletul pentru o ţară românească liberă şi democrată.

In decursul şedinţei s'a raportat asupra activităţii organizaţiei în ultimele luni: participare la programul de comemorare a Unirii Basarabiei dela 27 Martie din Bruxelles; participare la comemorarea zilei de 10 Mai din New York; participare la programul dela 21 Mai care a avut loc la Soultzmatt, şi întâlnirea pe marginea acestui program cu membrii ADAR. O întâlnire la care s'a luat decizia ca toţi foştii deţinuţi politici români să acţioneze în chip solidar când e vorba de manifestări româneşti mai importante.

S'a luat iniţiativa unui program comemorativ cu ocazia împlinirii a 70 de ani dela Marea Unire din 1918, program care urmează să se ţină la Geneva.

S'a votat o rezoluţie de protest contra arestărilor care continuă în ţară, şi, apoi, cerând punerea în libertate a tuturor deţinuţilor politici, în frunte cu Ion Puiu.

In cadrul acestei şedinţe şi ca punct de încheiere, Dr. Costel Galalae a venit să ofere un premiu anual, subvenţionat de dânsul şi decernat de UDPR, unui Român care s'a evidenţiat în lupta împotriva comunismului şi a dat dovadă de generozitate.

CORESPONDENT

REPREZENTANŢI AI SOCIETĂŢII INTERNAŢIONALE PENTRU DREPTURILE OMULUI (IGFM) LA BUDAPESTA

—Constantin MAREŞ—

Situaţia unică a prezenţei unor refugiaţi din România, într'o altă ţară socialistă, Ungaria, a atras încă odată, atenţia opiniei publice din toată lumea liberă asupra gravei situaţii produsă în ţară de regimul dela Bucureşti, astăzi tot mai izolat, chiar şi în propriul lagăr socialist. Dar greutăţile deosebite cu care sunt confruntaţi aceşti refugiaţi prezintă pe lângă aspectul politic şi unul umanitar, care nu putea să nu fie luat în consideraţie de Societatea Internaţională pentru Drepturile Omului, cu atât mai mult cu cât recent, primul canal de televiziune german a transmis la o oră de cea mai largă audiţie un film documentar în care se arată aspecte ale dictaturii personale din România, ale mizeriei din ţară şi ale demonstraţiei dela Budapesta, fiind foarte vizibil un panou mare pe care era scris în româneşte: "Noi nu vrem Ardealul, ci un trai omenesc". Pentru prima dată, comentatorul televiziunii a vorbit despre Nicolae Ceauşescu calificându-l un dictator stalinist şi aceasta la scurtă vreme după ce în Parlamentul Federal (Bundestag), în unanimitate, toate partidele politice, Uniunea Creştin Democrată şi Liber Democraţii aflaţi în coaliţie guvernamentală precum şi Socialiştii şi "Verzii" (die Grünen) aflaţi în opoziţie, au condamnat aspru guvernul dela Bucureşti, întreaga dezbatere pe această temă fiind integral publicată în Buletinul Oficial al Republicii Federale Germania.

In atari condiţii, comitetul românesc din cadrul Societăţii Drepturilor Omului (IGFM) a găsit toată înţelegerea la conducerea societăţii, pentru a se întreprinde acţiuni în vederea ajutorării, în limita posibilităţilor reale, a românilor refugiaţi în Ungaria. Ca o primă măsură s'a hotărît trimiterea a doi delegaţi să cerceteze situaţia la faţa locului şi astfel, în săptămâna 11-17 Iulie, s'au deplasat la Budapesta: Mircea Constantinescu, purtărorul de cuvânt al Comitetului pentru România şi cetăţeanul american Jeffrey Osler, membru al secţiunii IGFMdin Statele Unite.

La Budapesta cei doi reprezentanţi au luat legătură atât cu Românii refugiaţi, cu Crucea Roşie Ungară cât şi cu unele ambasade. Mai întâi l-au căutat pe Cornel Roşca, cel care s'a impus prin activitate şi energie ca un fel de lider al grupului românesc, la adresa cunoscută în Occident, în Népzinhaz Utca 42-44, dar familia Roşca nu mai locuia acolo. Aveau,- de altfel, să afle ulterior că din motive de siguranţă ca şi din lipsă de posibilităţi materiale, îşi schimbase locuinţa de 12 ori în 14 luni.

Li s'a spus însă că grupul românesc se adună zilnic în piaţa din faţa hotelului FORUM, după amiază. Intr'adevăr, au găsit acolo în prima zi cam 50 de Români. Au avut loc 3 astfel de întâlniri, şi aflându-se de prezenţa delegeţilor IGFM la Budapesta, la cea de a treia întâlnire s'au adunat cam 150 de Români. In permanenţă, dela ferestrele unui alt hotel din aceeaşi piaţă, se filma şi fotografia, lucru cu care Românii se obişnuiseră, arătându-i pe amatorii de imagini şi spunând liniştiţi: fotografii ambasadei!

Situaţia acestor refugiaţi este deosebit de grea. Se află într'o ţară socialistă şi nimeni nu le poate garanta viitorul tratament. Au primit unele mici ajutoare, au nevoie de bani, alimente şi haine, mai ales că unii se află doar în îmbrăcămintea de vară. Majoritatea au călătorit cu excursii organizate de ONT şi au preferat să rămână în Ungaria, iar mulţi nu au nici un act, acestea rămânând la ghidul oficial. Unii şi-au lăsat în ţară soţi şi copii, în speranţa că vor putea emigra undeva în Occident şi apoi să reuşească să-şi aducă familiile. Astfel, un refugiat, are în ţară pe lângă soţie şi 6 copii. Unii lucrează la persoane particulare, fiind plătiţi cu sume extrem de mici. Scopul unic al fiecăruia este să plece cât mai repede într'o ţară din lumea liberă, dar pentru aceasta sunt necesare două lucruri: autorităţile maghiare să le permită ieşirea şi să aibă formele de intrare în ţara respectivă.

Delegaţii IGFM s'au prezentat la Crucea Roşie maghiară, unde au fost primiţi de Dr. Arpad Alfoldi cu care au discutat îndelung. Crucea Roşie a început activitatea de ajutorare a refugiaţilor din RSR pe data de 17 Martie crt. Fiind pentru prima dată confruntaţi cu o asemenea stiuaţie, Dr. Alfoldi a fost pentru două spătămâni în Germania Federală spre a se documenta asupra modului în care se poate proceda în astfel de cazuri. Au întocmit fişe individuale şi astfel, la mijlocul lunii Iulie erau recenzate 5.500 de persoane refugiate din România, din care 120 nu cunoşteau limba maghiară. Unii însă nu s'au anunţat de teama autorităţilor, după aprecierea maghiară ca şi a Românilor ar fi vorba de sute de Români, din care 180 în Budapesta, restul fiind în special în regiunile Szolnok şi Debreţin. Crucea Roşie din Ungaria tratează în mod egal pe cei refugiaţi din România, fie maghiari fie români. Li s'au dat câte 2.500 forinţi de persoană, iar pentru bolnavi şi copii câte încă 1.500 forinţi. Ca donaţii pentru aceşti refugiaţi s'au primit în total 9 milioane de forinţi, din Ungaria şi alte ţări. O foarte grea problemă este cea a locuinţei, în special în Budapesta, oraş supraaglomerat, unde trăieşte peste 20% din întreaga populaţie a ţării, şi tot ce s'a putut face pentru toţi cei 5.500 refugiaţi recenzaţi în capitală, maghiari şi români, a fost asigurarea a 1.000 spaţii/om în condiţii foarte modeste şi plasarea a 700 la locuri de muncă, pentru Români intervenind şi necunoaşterea limbii ca o greutate în plus. Situaţia este în genere grea, datorită a trei factori: rata mare de inflaţie, un şomaj real şi lipsa generală de locuinţe.

Mircea Constantinescu şi Americanul Osler au luat contact şi cu unele ambasade din Budapesta, pentru a încerca să faciliteze eventuala intrare a refugiaţilor într'o ţară liberă. Au fost primiţi de ambasadorul USA, de primul secretar al ambasadei Canadei şi de primul secretar al ambasadei , dar răspunsurile nu au fost încurajatoare. Americanii nu pot face forme de emigrare în Ungaria, neavând secţie dependentă de Ministerul de Justiţie, o astfel de secţie aflându-se doar la Viena. Canadienii s'au arătat pregătiţi să primească pe acei care ar avea în Canada soţ, soţie sau rude de gradul I, iar Austriecii cer sponzori care să le garanteze întreţinerea în Austria. Faptul că mulţi nu au nici un act, complică lucrurile. Situaţia s'ar putea îmbunătăţi dacă Inaltul Comisar pentru Refugiaţi dela Geneva ar interveni atât pe lângă guvernul maghiar cât şi pe lângă celelalte guverne, mai ales că autorităţile ungare nu permit plecarea Românilor decât în Austria, dacă nu au vize şi pentru alte ţări, respectând astfel anumite raporturi juridice romăno-mghiare.

Mircea Constantinescu a luat în mai multe rânduri, legătură telefonică din Budapesta, cu Ion Ganea-Argeş, un Român inimos stabilit în Geneva, şi prin acesta cu Laura Riga-Săulescu, aflată la Montreal în Canada, urmând ca primul în Elveţia iar fosta secretară a lui Dinu Brătianu pe lângă Ministerul Emigrării din Quebec, să intervină pentru facilitarea plecării din Ungaria a refugiaţilor români şi maghiari, din partea Societăţii pentru Drepturile Omului, cerându-li-se să se adreseze individual societăţii, ca aceasta la rândul ei să poată interveni pentru fiecare caz în parte la toate forurile. In Germania se va duce o acţiune intensă pentru sensibilizarea autorităţilor şi opiniei publice, căutându-se să se obţină şi donaţii pentru ajutorarea tuturor refugiaţilor din Ungaria. Se va căuta ca prin mass media să se atragă atenţia asupra soartei acestor oameni care la un mod disperat, asumându-şi cele mai mar riscuri, cu nici un preţ nu s'ar mai întoarce în Republica Socialistă România, ceea ce atestă cât de mare este dezastrul pe toate planurile, produs de regimul Ceauşescu.

Părăsind Budapesta, la primul lor voiaj în Ungaria, cei doi delegaţi ai IGFM au venit cu câteva impresii personale. In afară de frumuseţea oraşului, frapează numărul mare de turişti occidentali, în special germani, englezi şi americani, care fac adevărate cozi la birourile de schimb valutar şi la cele ale oficiului de turism IBUSZ pentru a obţine camere, hotelurile fiind arhi-pline. Chiar ei doi, au găsit cu mare greutate două camere într'un apartament particular, plata făcându-se direct în valută contra chitanţă, o parte fiind comisionul IBUSZ. Mâncarea este foarte ieftină pentru turistul occidental, la fel transportul cu taxiurile, al căror număr este extrem de mare, în schimb camerele, în special la hotel se apropie de preţurile din Occident. Dar Ungaria este şi o ţară socialistă. Intre graniţă şi Budapesta, la intrare, li s'au controlat de trei ori paşapoartele şi spre mirarea lor, au fost invitaţi să se ridice, pentru ca să fie controlat spaţiul de sub bănci, fiind totuşi greu de imaginat că în atare mod ar fi tentat cineva să se refugieze din lumea liberă în Ungaria. Dacă magazinele sunt pline cu tot felul de produse indigene şi străine, pentru cetăţeanul mediu preţurile sunt foarte ridicate şi oricum curba salariilor este departe de a urma cea a inflaţiei. Aşa cum declară însă refugiaţii români, în comparaţie cu România, o ţară cu resurse incomparabil mai mari decât Ungaria, diferenţa este între mizerie şi paradis.

Incheind această relatere sper că eforturile comitetului românesc pentru Drepturile Omului, prin deplasarea la Budapesta, va duce la uşurarea soartei Românilor care se află astăzi ca refugiaţi pe teritoriul Maghiar.

APELUL SLOMR

Urmare din pag. 19

să nu fie cunoscute; ca nimeni să nu-şi bage nasul în ele.

Din lunga lor listă, amintim următoarele: asasinarea inginerilor: Dobre şi Jurcă, conducătorii grevei minerilor, a lui Sandy Nicoară, a actorului Arpad Viski, a preoţilor: Iosef Sipos, Ivan Hadhazy, Geza Palfi, a mai multor muncitori, conducători ai revoltei din Braşov, dispariţia de zece ani a lui Virgil Chender, conducător SLOMR, închiderea a cca. 40.000 membri şi simpatizanţi ai SLOMR în puşcării, lagăre şi spitale de psihiatrie, genocidul prin foame şi frig a mii de copii şi bătrâni, vânzarea de sclavi germani şi evrei, ca şi de copii, al căror preţ şi l-a însuşit Ceauşescu.

Acestea ni-l arată ca pe un mare criminal şi hoţ renumit şi alt Irod.

Menţinerea unui popor de 22 milioane de oameni în stare de sclavie şi de înfometare, ca şi controlul gestaţiei tinerelor fete şi femei, degradate la rang de găini, fapt ne mai înregistrat în istorie, sunt dovezi de cruzime şi de barbarie. Tot în această categorie, se încadrează şi transfuziile de sânge, pe care cei doi "conducători" şi le fac săptămânal cu sânge luat dela copii, pentru a-şi înlocui sângele lor stricat ca şi creierele, fapta ce-i arată şi cu crima de vampirism.

Contractarea de împrumuturi externe, de peste 12 bilioane, pentru lucrări nerentabile, ca uzinele auto: Oltcit şi Dacia, şi de tractoare, combinatele siderurgice: Galaţi şi Călăraşi, construirea Canalului Dunăre-Marea Neagră, vânzarea multor mărfuri pe piaţa externă, la preţuri de dumping, precum şi acordarea de donaţii, de peste un bilion de dolari, unor ţări africane, etc, denotă o crasă incompetenţă economică.

Dar concursul inţiat de N. Ceauşescu cu cutremurul de pământ din 77, pe care-l învinge, prin dărâmarea celor mai bune case neatinse de cutremur, cartierele din Sudul Dâmboviţei, ca şi a multor biserici-monumente naţionale, iar în prezent planul de dărâmare a 8.000 de sate, arată, în mod evident, că spiritul lui Neron conduce pe demoniacul despot al României, care se distrează, tratând ţara şi poporul român ca pe cobai, făcând experienţe pe seama lor cu tot ce-i trece prin capul lui bolnav.

Activitatea regimului marxist din R.S.România se poate compara cu cea a unei haite de lupi, clanul Ceauşescu, care consideră poporul român ca pe o turmă de oi, ca proprietatea lor, pe care le pot mulge, tunde şi mânca, fără ca nimeni să-i deranjeze, să nu se amestece, să nu le cunoască faptele, delictele, crimele. Aceasta înseamnă că Ceauşescu, în rol de Capone Alexandru, contestă dreptul justiţiei de a interveni în afacerile lui.

Istoria secolului nostru înregistrează un paradox, acela că în reuniunile internaţionale de politică externă, alături de delegaţiile statelor occidentale, democratice, reprezentând voinţa popoarelor, se află şi delegaţiile statelor marxiste, totalitare, sclavagiste, cu interese contrarii.

Se'nţelege, că delegaţia română reprezintă şi apără interesele lui N. Ceauşescu, un scelerat recunoscut ca atare de mulţi şefi de state, care i-au retras stima, pe care i-o acordaseră în trecut, din greşeală, cazul preşedinţilor: Franţei, Statelor-Unite, Italiei şi altora, din anii 80.

România, urmând drumul lui Stalin, impus de N.Ceauşescu, în trecut ţară exportatoare de cereale şi vite este locuită în prezent de un popor înfometat. După 44 ani dela terminarea războiului, ea se află tot în regim de cartele, pentru mici cantităţi de alimente, pe care nu le poate asigura. Ea este înţesată de uzine neproductive, de hidro-centrale şi de canale fără apă, care nu dau electricitate. Ea este ţara, în care lampa lui Ilici (Lenin), becul electric cedează locul opaiţului. Ea este ţara în care se munceşte mult (săptămâna de 48 ore, plus munca voluntar obligatorie în zilele de sărbători), dar se mănâncă foarte puţin.

Onoraţi şefi de state, de biserici, de sindicate, organizaţii internaţionale şi de mijloace de comunicare, diplomaţi, aplecaţi-vă deasupra soartei triste şi a suferinţelor poporului român, cel mai nenorocit din Europa: daţi curs liber sentimentelor de milă pe care el le inspiră, şi care nu se poate să nu vă fi atins inimile şi sufletele; arătaţi-vă revolta în faţa crimelor, abuzurilor, atrocităţilor şi barbariei, comise de clasa conducătoare atee, crudă şi sadică a R.S.România, lipsită de cele mai simple sentimente umane; ajutaţi acest popor ameninţat cu exterminarea, aducând la cunoştinţa popoarelor şi guvernelor lor aceste adevăruri, şi puneţi stigmatul infamiei pe frunţile călăilor poporului român.

Realizând aceasta, conferinţa ar face dovada că şi ea este receptivă la bunele idei ale glasnostului şi perestroicii, ceea ce ar da speranţe popoarelor oprimate şi un nou impuls politicii mondiale de pace.

Dar, voi, naţiuni captive din toate statele marxiste din Pactul dela Varşovia, din toate continentele, ca şi săracii din toată lumea, îndreptaţi-vă gândurile şi rugăciunile către bunul Dumnezeu, în Trinitatea Sa, eliberatorul popoarelor din antichitate şi din Evul-Mediu, să se milostivească de noi şi să ne ajute pe căile Lui necunoscute de oameni, să trezească setea de adevăr şi dreptate, ca şi conştiinţele conducătorilor pentru a lucra la abolirea ateismului şi a repune ca adevărat în locul lui pe Dumnezeu, în lipsa căruia domneşte Răul - războiul şi distrugerea, masacrul şi ca omenirea este ameninţată de lupta şi Judecata Domnului.

Cu convingerea că acest demers al SLOMR este o contribuţie bună la activitatea DVS, vă urăm succes! Dumnezeu să vă inspire.

S.L.O.M.R.
Dr. Ionel CANA
Preot Gh.CALCIU
Gh.BRASOVEANU

ROMFEST'88

-70 DE ANI DELA MAREA UNIRE-

30 SEPTEMBRIE- 2 OCTOMBRIE 1988

CLEVELAND. OHIO

PROGRAMUL FESTIVALULUI

VINERI 30 SEPTEMBRIE 1988

6.00 P.M. RECEPTIE PENTRU OASPETII DE ONOARE - Hotel Marriott

7.00 P.M. - INTALNIREA OASPETILOR - Hotel Days Inn

SAMBATA 1 OCTOMBRIE 1988

8.30 - INTALNIREA JUCATORILOR DE FOTBAL - Biserica Română-Catolică Sf. Elena 1367, West 65 th Street Tel. (216) 631-0803

9.00 A.M. - 11.45 A.M. CONFERINTE - Biserica Sf. Maria
1. SECTIA ISTORIE
2. SECTIA CULTURAL-STIINTIFICA

9.00 A.M. - 5.00 P.M. - CAMPIONAT DE FOTBAL INTRECERI PRNTRU CUPA "ROMFEST '88"

12.00 P.M. - 1.00 P.M. - MASA DE PRANZ - Biserica Sf. Maria

1.00 P.M. - 5.00 P.M. CONFERINTE PE TEMA "ROMANII DIN LUMEA LIBERA SI UNIREA" - Hotel Marriott

5.30 P.M. - 6.00 P.M. - PARADA - In jurul bisericii Sf. Maria

6.00 P.M. - 7.00 P.M. - MASA DE SEARA - Biserica Sf. Maria

7.00 P.M. - 7.15 P.M. - DECERNAREA CUPELOR ROMFEST '88 PENTRU FOTBAL - Biserica Sf. Maria

7.30 P.M. - 9.30 P.M. - PROGRAM ARTISTIC - Biserica Sf. Maria

9.30 P.M. - 12.00 A.M. - DANS - Biserica Sf. Maria Orchestra J. Moga.

DUMINICA 2 OCTOMBRIE 1988

10.00 A.M. - 12.00 P.M. - SERVICIU RELIGIOS - Biserica Sf. Maria
- Biserica Sf. Elena

12.30 P.M. - 1.00 P.M. - RECEPTIE PENTRU OASPETII DE ONOARE - Biserica Sf. Maria

1.15 P.M. - 4.00 P.M. - BANCHET FESTIV - Biserica Sf. Maria

PENTRU INFORMAŢII SUPLIMENTARE SCRIEŢI LA ADRESA:
ROMFEST'88
ST-MARY'S ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
3256 WARREN RD CLEVELAND, OHIO U.S.A. 44111

REZERVAŢI

CAMERE SCRIIND DIRECT LA HOTEL

MARRIOTT
4277 WEST 150 TH STREET, CLEVELAND, OHIO, 44135
TEL: (216) 252 5333
DOUĂ PATURI:$ 62.15

DAYS INN
4181 WEST 150 TH STREET CLEVELAND, OHIO, 44135
TEL: (216) 252 7700
DOUĂ PATURI: $ 45.00

NU UITAŢI SĂ MENŢIONAŢI "ROMFEST"

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

"MAJORAREA RETRIBUȚIILOR" ÎN ȚARA LUI NICOLAE

Creioanele patriotice bat în tobă: "Majorarea retribuțiilor oamenilor muncii și a pensiilor".

Se dau cifre:

"Creșterea retribuției tarifare minime lunare 2000 lei după majorare" și "Creșterea pensiei minime lunare a invalizilor de război 800 lei după majorare."

Aceste majorări fiind "expresia elocventă a politicii partidului de creștere a nivelului de trai..." ("Informația Bucureștiului", 1 August 1988).

Să vedem "elocvent" cât de lungă și lată este creșterea "nivelului de trai".

Vom lua ca mărturie două reclame din ziarele bucureștene:

Un aparat de radio "SOLO" (care nu-i cel mai scump) costă 885 lei. ("România Liberă, 2 August, 1988)

Deci cu pensia pe o lună un invalid de război, dacă nu mănâncă, nu plătește chirie, căldură, lumină, nu tușește și nu se spală ca să salveze săpunul, și dacă mai împrumută 85 de lei... își poate cumpăra un aparat de radio!

O altă "elocventă" ("R.L." 26 Iulie, 1988):

"Aspirator AP 10 E"..... 1560 lei.

Dacă la inovațiile "politicii partidului" adăugăm hibernarea, atunci cu pensia acumulată pe două luni (1600 lei) invalidul poate adăuga la creșterea "nivelului de trai" un aspirator, plus 40 lei ca să cumpere un extra volum din opera tovarășului Nicolae Ceaușescu: "Ce bine se trăiește în Epoca de Aur".

CE NOROC CĂ N'A FOST EPISCOP

Departamental de Justiție al Statelor Unite a luat cetățenia unui om, în vârstă de 71 de ani, pentrucă n'a declarat, la obținerea cetățeniei, c'a făcut parte din SS: "Batalionul Capul Morții" (Death's Head) ce fusese detașat la închisoarea Majdanek de lângă Lublin, Polonia.

La acea închisoare ar fi murit circa 1.5 milioane Evrei, Tigani și Polonezi.

Autoritățile americane i-au permis acuzatului Peter Quintus să rămână în Statele Unite deoarece el suferă de inimă.

Quintus, născut în Iugoslavia, a admis la proces c'a fost gardian la închisoare și a asistat la execuții.

Quintus a avut noroc! El n'a fost Episcop și comuniștii n'au insistat să fie deportat pentru a pune mâna pe averea Episcopiei.

NOTE FUGARE

Unii se întâlnesc spre a sărbători 5, 10 sau 25 de ani dela terminarea liceului, universității, etc., dar cei care au terminat un curs de voie bună, prietenie și cântec la Câmpul Românesc din Hamilton, se întâlnesc la fiecare sfârșit de Iulie.

Anul acesta au trecut oceanul "recidivista" d-ra Cristina Corbu din Elveția, precum d-l și d-na Vasile Gurău, din Germania. Transatlanticii, după vizitarea câmpului, vor profita de ocazie ca să dea o raită prin Canada și Statele Unite.

In atmosfera de familie d-ra Mirela Cercel, o veterană a taberei, a stins dintr'o suflare 10 candele, simbol al anilor împliniți.

Părintele Nicolae Zelea din Hamilton împreună cu Părintele Gheorghe Calciu, s'a rugat pentru eliberarea neamului.

Părintele V. Pârvănescu, întotdeauna cu două șahuri subțioară, își căuta adversarii...Bazinul de înnot și umbra copacilor au ținut loc de aer condiționat.

LA TEIUL CARE NU MAI ÎNFLOREȘTE

"România Liberă" (5 Iulie a.c.) într'o notiță: "Teii în suferință", atrage atenția asupra unui "...fenomen tot mai frecvent întâlnit... Este vorba de distrugerea acestor frumoși arbori de către acei oameni care, în dorința lor de a culege florile AROMATE (Sublinierele noastre) rup și crengi și frunze".

"La Iași... dar și în alte locuri, teii arată jalnic. Sub ei grămezi de crengi și frunze"'...

Bineînțeles că sunt trași de urechi "Eidlii care trebue să intervină mai ferm pentru protecția teilor."

Probabil că pentru apărarea averii statului socialist se va da și un decret: In fiecare tei să se suie un milițian!

In țara fără săpun și zahăr floarea de tei aromată și dulce este o desfătare pentru simțul mirosului iar dulceața florii reamintește de gustul zahărului de altă dată.

CENTRELE AGROINDUSTRIALE

Televiziunea vest germană a transmis un documentar din comuna Bragadiru. Spectatorii au văzut un sat dărâmat, cu biserica pierdută printre dărâmături și "noile blocuri" oferite țăranilor.

Blocurile sunt construite repede, ieftin, cu ferestre mici, cu finisaj de mântuială, cu baie comună, etc.

Nici vorbă de o grădină sau un loc unde țăranul să-și poată crește o păsăre, subliniază comentatorul german.

CONGRESUL ANUAL AL ROMÂNILOR CATOLICI

Cel de-al 5-lea Congres anual al Episcopiei Române Catolice a avut loc între 24-26 Iunie, 1988, la Roebling, New Jersey, patronat de Prea Sfinția Sa Vasile Pușcaș.

In ziua de Vineri, 24 Iunie, a avut loc conferința cu preoții, iar Sâmbătă 25 Iunie, după oficierea serviciului divin și apoi un mic dejun continental, lucrările congresului au fost deschise de către Episcopul Puscaș, care a făcut câteva comentarii inițiale și a îndemnat pe toți participanții să continue rugăciunile lor pentru restaurarea Bisericii Unite în România.

S'au dezbătut apoi variate probleme legate de bunul mers al Episcopiei, și s'au votat măsurile necesare pentru aceasta. Un punct deosebit de important l-a constituit -în timpul lucrărilor- prezentarea pe care a făcut-o părintele Mircea Clineț, asupra Misiunii Catolice Române din orasul New York, care a fost întemeiată în toamna anului 1987, și care este condusă chiar de Pr. Clineț. Această Misiune este susținută de toți Românii Catolici din zona New Yorkului și are o semnificație reală, căci, reprezintă strângerea acelora dintre Românii Uniți, care nu au un locaș de rugăciune al lor și nu și-au abandonat credința.

Tema congresului a fost comemorarea a 40 de ani dela desființarea ilegală a Bisericii Unite din România. Prea Sfinția Sa, Vasile Puscaș a cerut tuturor să se respecte instrucțiunile date de a se face regulat rugăciunea pentru restaurarea Bisericii noastre din România. John Halmaghi, directorul Centrului Cultural al Episcopiei, a vorbit despre Festivalul Mondial al Românilor -Romfest '88, care va avea loc la Cleveland, Ohio, între 30 Sept- 2 Oct. 1988, pentru aniversarea de 70 de ani dela Marea Unire din 1918. Si a îndemnat pe toți credincioșii să participe masiv la acest eveniment major al Românilor din lumea liberă.

La finele Congresului, Episcopul Pușcaș a făcut o sinteză a istoriei poporului român, și a stabilit locul de apariție, dezvoltare și realizări al Bisericii Blajului, realizări care au dus la o adevărată renaștere culturală și spirituală a poporului român, în momentul în care s'a restabilit legătura poporului român - cu latinitatea de care a fost despărțit în cursul veacurilor.

Seara a fost "Balul debutantelor" iar Duminică, 26 Iunie, după Serviciul Divin, a avut loc banchetul festiv de încheiere.

CORESPONDENT

O MÂNĂSTIRE ORTODOXĂ ÎN AMERICA

MÂNĂSTIREA "SCHIMBAREA LA FAȚĂ" LA 20 DE ANI

Acum 20 de ani Maica Alexandra sosea la Ellwood City precum Manole din balada românească spre a ridica un locaș de rugăciune lui Dumnezeu. Inceputul a fost greu. Locuia într'o mașină dormitor (trailer home), fără electricitate, fără apă, fără telefon. Alte trei surori s'au alăturat inițiativei și astfel a început construirea actualei mânăstiri ortodoxe de maici. Sfințirea a avut loc pe 28 Septembrie, 1968.

In prezent mânăstirea are 12 măicuțe, iar locașul a devenit prea mic, de aceea s'a luat hotărîrea construirii unei noi mânăstiri care să poată găzdui 20-25 de măicuțe și pe vizitatorii care vin în pelerinaj.

Indrăznețul proiect va fi un complex monastic în formă de careu, costul construirii ridicându-se la un milion de dolari.

Din cele declarate de Maica Christophora, actuala stareță, ziarului local, observăm un semn de optimism al împământenirii creștinismului ortodox pe continentul american. In vreme ce alte confesiuni trec printr'o criză a vocației slujitorilor dedicați lui Dumnezeu, în ortodoxia americană dela 3 mânăstiri s'a ajuns la 12. In vreme ce la alte confesiuni se observă cu tristețe că locașul de rugăciune devine tot mai mare printr'o participare tot mai mică, în cazul nostru asistăm la un fenomen invers când locașul devine neincăpător.

TRANSFIGURAREA LUMII CA IEȘIRE DIN CRIZĂ

La ora actuală lumea modernă a ajuns la un impas. Materialismul de formă comunistă sau capitalistă a dus pe om într'o criză din care nu poate ieși, învârtindu-se într'un cerc vicios. Ce este stresul despre care doctorii afirmă că ucide lumea mai mult decât cancerul? Este "grija cea lumească" care ne otrăvește sufletul și ne distruge ființa.

"Chipul lui Dumnezeu" din om a fost redus la chipul biologic al materiei. Omului nu i s'a mai lăsat nici o scăpare spre cer. Pentru a scăpa de "grija cea lumească" beția de vultur din sorbitul soarelui și înălțimilor cerești, ca adevărata lume a omului, a fost demonic pervertită în beție de alcool, de droguri, de violență, de vărsare de sânge, de căutare a "puterii" în această lume.

Dar omul este cer și pământ și este singurul care se mișcă în cele două lumi; lumea materiei și lumea spiritului.

Pentru mlaștina infernului în care ne zbatem există o scăpare. E Muntele Fericirilor. E Muntele Taborului după care mânăstirea din Ellwood City și-a luat numele. Schimbarea la față, schimbarea omului din starea de perpetuă nefericire în ceea ce a firesc lui, lumina spirituală a regăsirii în divin.

O OAZĂ A REGĂSIRII

Lumea veche era condusă în vechime de preoți pentru cele spirituale. In "Miorița" această înălțare spre cer o săvârșesc munții - revelația supra naturală și starea în lume ca fericire având ca lăutari păsările codrilor ca revelație naturală.

Dece să plătești psihiatrilor și sfătuitorilor sociali pentru regăsire în această lume? Dece să nu încerci ca Strindberg un "drum al Damascului"? Dece nu o aventură de a bate și la porțile altei lumi? Dacă e falsă e falsă. Dar dacă ai găsit răspunsul? Piatra pe care nu au socotit-o ziditorii a ajuns în capul unghiului. De ce frica de a sta față în față cu sinele tău, cu spiritul tău?

CONCRET;

CE PUTEM FACE ?

Se zidește o mânăstire. Scopul ei este de a ne scoate din această lume, din cercul vicios în care ne zbatem. Va fi un locaș cu porțile deschise spre rugăciune, regăsire spirituală și Dum-

nezeu. Nu poți să ajungi la Ellwood City unde în mijlocul codrilor te poți regăsi așa cum erai în copilărie. Incearcă totuși ca o aventură, iar dacă nu atunci trimite un pomelnic, o listă cu cei dragi în viață sau plecați la cele veșnice, ca alții să se roage pentru tine. Si dacă găsești de cuviință să pui o cărămidă la acest locaș de rugăciune, trimite o donație echivalentă cu ultima rețetă dela doctor. Ti se pare prea puțin?E mult. Tărmul Mării nu e format din blocuri, ci din fire de nisip. Pomelnicele se pot trimite pe adresa: Orthodox Monastery of the Transfiguration, Box 184 X, Elwood City, Pa. 16117. Dumnezeu să te binecuvinteze!

Părintele Mitrel (D.1)

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile

DISTRUGEREA ȚĂRII ÎN "RITM ACCELERAT"

"România Liberă", 12.7.88 scrie despre un "Obiectiv major: Sistematizarea și modernizarea localităților rurale."

"Procesul amplu de sistematizare a localităților rurale în județul Buzău continuă..." (multe sate din jurul capitalei au fost deja "urbanizate", N.R.).

Anul acesta țăranii din comunele Nehoiu, Berca și Pătârlagele vor fi mutați în 230 de apartamente. Notă: în general blocurile au baia și bucătăria comună iar apa trebue s'o aduci dela o cișmea din curte.

"Ca viitoare orașe agro-industriale ce se prefigurează de pe acum--scrie "R.L." --sunt următoarele comune: Pogoanele, Rușețu, Zărnești, Boldu, Ziduri, Smeeni, Merei, Sahateni, Beceni, și Mihăilești."

Va fi construită o școală cu clase dela I-X, o infirmerie, mici ateliere de reparații și "centre de cultură și creație 'Cântarea României', etc.

Ce s'a uitat a se construi în aceste "orașe agro-industriale" sunt doar bisericile!

O proprie mărturie că se urmărește distrugerea culturii și credinței.

"R.L." ne mai informează cu câtă sârguință și grabă se lucrează pentru împlinirea planului satanic: "...în ritm accelerat după principiile urbanistice moderne socialiste."

Asta-i realitatea și ne sângerează inima când auzim unele odăjdii apostolice că ne sfătuiesc să nu facem politică și să stăm neutri.

A sta neutru înseamnă a te întovărăși cu "tovarășul Anti-Hrist".

CU PROGRESUL PÂNĂ'N GÂT

In cadrul unor serii de articole "Ani de înfăptuiri în Epoca Nicolae Ceaușescu" presa reseristă scoate muște din căciulă ca să ne demonstreze cât de rău a fost ieri, cât de bine este astăzi și ce viață fără regrete vom avea mâine.

Ca Românul să nu rămână cu epoca 'n gât i se oferă fericirea pe județe: Ziarul "România Liberă" (12 Iulie) arată, bătută în cifre, norocirea buzoienilor: Ce erau ei înainte de Congresul al IX-lea, cine sunt ei astăzi și câte sărituri de cangur au făcut în ultimele două decenii.

Dacă Românul în loc de pâine ar digera batoze și combine autopropulsate ar fi gras de n'ar putea trece pe sub Arcul de Triumf din București...

Construcția de mașini a crescut "de 20 de ori," cea chimică "de 11 ori", iar metalurgia s'a înzecit. De asemenea s'a dublat și triplat producția agricolă, iar "combinele autopropulsate" dela 3 s'au înmulțit ca iepurii, la 1900.

Asta ne explică numărul mare de combine care-s la reparat, care-s neîntrebuințate ori care servesc ca mașini particulare.

Tot pentru fericirea buzoienilor se arată, sub titlul: "Nivelul de trai la cote tot mai înalte" că: "Suprafața comercială a unităților de alimentație publică..." s'a mărit de "3.6 ori", față de cea din 1968.

Un exemplu tipic de manevră desinformatoare. Scrii și afirmi una, ca omul să gândească alta:

Prin asociere de idei, un magazin cu o suprafață mai mare, vinde mai multă marfă, dându-ne să înțelegem că în județul Buzău hrana populației a crescut de 3.6 ori față de cât era în 1968.

In realitate "Epoca de Aur" oferă buzoienilor ocazia să-și rupă de "3.6 ori" mai mult pingelele plimbându-se printre rafturile goale ale "unităților de alimentație publică"... mărite de 3.6 ori.

MIHAIL ȘUBA A CERUT AZIL POLITIC

Marele maestru de șah al României, MIHAIL ȘUBA, împreună cu fiul său în vârstă de 14 ani, au cerut azil politic în Anglia, datorită condițiilor insuportabile din România.

CAMPIONI LA FUGĂ...

După ce a câștigat campionatul balcanic la aruncarea cu discul (70,20 m) atleta română Daniela Costian, a profitat de o clipă de neatenție a securiștilor și, împreună cu antrenorul, s'au prezentat oficialităților din Ankara cerând azil plitic.

RĂZBUNARE?

La Consfătuirea Comitetului Politic Consultativ al Statelor Participante la Tratatul dela Varșovia, au luat parte reprezentanții a șapte țări, inclusiv RSR. In fotografia oficială apar opt chipuri. Extra personalitate este Mareșalul sovietic V.G. Kulikov, comandantul-șef al Forțelor Armate ale țărilor participante. Majoritatea fotografiilor arată un colț de masă cu cinci persoane, Ceaușescu fiind în centru, iar Gorbaciov NIET!

EXECUTAȚI CU BULDOZERUL

Ziarul "The Independent" din 21.6.88 ne informează:

Unii proprietari n'au vrut să-și părăsească vilele din București, iar autoritățile au dat cu buldozerul peste clădire fără să țină seama dacă locuința este goală sau locuită. Casele erau condamnate pentrucă ședeau în calea "Bulevardului Distrugerii Socialiste". Se bănuieste că ar fi fost zdrobiți printre ziduri vreo 20-30 de persoane.

Aceeași sursă ne informează că vreo 50-60 de muncitori arestați după revolta dela Brașov, au dispărut fără urme.

GHE. BODNĂRAȘ UN FIU DEZAMĂGIT!

Gheorghe Bodnăraș, inginer de zbor pe avionul Tarom care făcea cursa București-New Delhi, a cerut azil politic în India. Scopul noului "fugit" e să emigreze în Statele Unite. Ultimile știri spun c'ar fi fost văzut în München.

Ce deosebește pe acest "fugit" de restul "fugiților" e că Gheorghe este fiul lui Emil Bodnăraș care în timpul războiului a dezertat în Rusia, apoi s'a întors pe furiș ca să ia parte la Lovitura de Stat dela 23 August.

Emil Bodnăraș, a fost dezertorul, care în uniformă de ofițer român, l-a arestat pe Mareșalul Ion Antonescu!

Azi fiul celui care a contribuit, mai mult ca oricare altul, la instalarea regimului comunist, fuge el însuși de regimul instalat de tatăl său.

Nu acuzăm fiul de crimele părintelui dar credem că pata istorică pe numele Bodnăraș ar fi putut fi parte spălată, dacă Gheorghe, l-ar fi silit pe Nicolae ca să plece împreună... sau așa ceva!

INSULTE SPĂLATE CU BĂTĂI

Când ai fugit din țară, înseamnă că ai insultat regimul!

Securiștii, pentru a pune frâu acestor insulte, își varsă veninul pe rudele rămase în țară.

Cu declarații și fotografii publicate în Apus, s'a dovedit cum cetățeanul Doru Vanciu, Strada Poiana Golului nr. 15, Reșița, a fost bătut crunt, cu biciul pe pielea goală de securitatea din Reșița. Motivul schingiuirii: Doru nu și-a pârît frații Cornel și Florin Vanciu care au reușit să fugă în Apus.

Degeaba a spus Doru că n'a știut nimic de planul fraților,

(Dacă știa fugea și el cu ei.N.R.)

CARBURANȚII ÎN DIVERSE IPOSTAZE ALE RISIPEI

Presa pregătește publicul pentru încă un an de succes falimentar al "Revoluției Agricole". In loc de a se comenta decretele năzdrăvane ale "Marelui Agricultor", se vânează țapi ispășitori.

Titlul și fotografiile aparțin ziarului "România Liberă (11 Iulie) din care compilăm:

"Autocamioane pe post de...taximentre?" Un camion a parcurs o distanță de 250 km. până în "Drumul Taberei" din București, ca șoferul să poată umbla prin capitală "...după piese de schimb pe la vreo trei întreprinderi."

--Deocamdată --spune șoferul--am obținut o mână de curele. Poate mâine vom avea mai mult noroc."

Soferul, dela Hidroenergetica din Bacău, a venit însoțit de un inginer și o ingineră care "toți trei au avut de dimineață o ședință--spune șoferul--" și acuma nu pot fi găsiți pentrucă: "Au probleme personale".....

Un alt caz: un camion din Călărași a venit în capitală cu "două butoaie și două lăzi, toate goale".

"Să știți că am venit cu treabă--explică șoferul ziaristului--Am adus un "Xerox" la IPROLAM și ne întoarcem acasă cum vine delegatul".

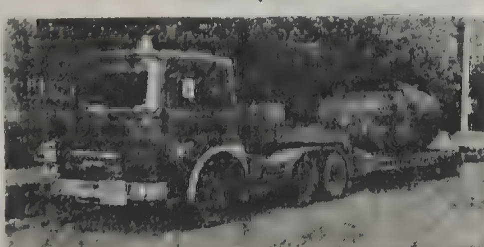
Numai că șoferul are amnezie: "Nu-l cunoaște pe delegat, nu-i știe numele și funcția", dar imediat cum vine, cum se întoarce la Călărași.

Probabil că delegatul s'a rătăcit pe noul bulevard "Succesul Socialismului."

In "Epoca de Aur" toată lumea minte, fură și chiulește!

Să recunoaștem, parcaj impecabil din partea acestui încărcător frontal care la acea oră trebuia să fie pe șantier, nicidecum pe străzile Capitalei

Din cîte ne-am dat seama capacele de cazane de pe trailer trebuiau să ajungă la Găiești. Deocamdată, însă, vizitează cartierul Drumul Taberei...

13 tineri intelectuali, au reușit să trimită peste hotare un raport din care extragem: "... în toate domeniile vieții economice se înregistrează un regres înspăimântător... Structurile social-economice și politico-administrative ale unei țări de 23 de milioane de locuitori pășesc pe drumul descompunerii lente, dar inevitabile". Raportul de 22 pagini, scris frumos cu mâna, a fost trimis d-lui Alois Mock, președintele Partidului Popular Austriac.

••

"România Liberă", 2 Iulie a.c., dedică activității "promovate de România, de președintele Nicolae Ceaușescu, etc." 4 pagini cu 5 fotografii late și lungi pe 3-4 și 5 coloane. Scribii capătă hernie ca să demonstreze programele cu viitor calculat ce vor aduce o "...creștere a nivelului de viață...de profundă satisfacție...de profund umanism..." și alte profunzimi.

••

Pentru a compromite manifestația legitimă a Românilor din Ungaria, Securitatea a trimis în pripă o serie de agenți provocatori care au lansat afișe cu conținut anti-românesc. Securitatea vrea să deraieze scopul demonstrației arătând că se compune din elemente iredentiste, fasciste, și persoane anti-democratice"....

••

Cererile de întregire a familiei înaintate de cei plecați în Ungaria, sunt categoric refuzate.

••

S'a redeschis Hotelul Lido, una din adresele de marcă și cu tradiție în turismul bucureștean. Hotelul Lido, cu bazin de înnot cu valuri artificiale, a fost clădit de "capitaliști."

••

Spitalul Carol Davila, unde se făcea dializa bolnavilor de rinichi, a fost evacuat. De asemenea a fost evacuată și o aripă a "Muzeului Colecțiilor".

••

Au dispărut din capitală spațiile verzi și au fost tăiați mii și mii de arbori ce împodobeau bulevardele Ana Ipătescu, Magheru, 1848 și altele. De asemenea a fost distrusă și o parte din Grădina Botanică.

••

Pe șoseaua București-Ploiești continuă dărâmarea caselor țărănești și înlocuirea lor cu blocuri. La fel și în comuna Voluntari care acum s'a încorporat la capitală.

••

Dacă se va realiza în întregime planul de distrugere a satelor--scrie un Român ingrijorat--în timp de două generații se va pierde aproape orice urmă de tradiție.

Țăranul va deveni un "funcționar agricol" controlat de stat.

••

Odată cu distrugerea satelor și a bisericilor, se distrug și cimitirele. Osemintele sunt adunate și depuse într'o groapă comună.

••

CPE a examinat și apropbat repartizarea în producție a absolvenților instituțiilor de învățământ--cursuri de zi-promoția 1988. Astfel 373.659 de tineri sunt trimiși la servicii impuse și nu acolo unde i-ar trage inima ca să-și dezvolte talentele.

••

In loc de măcelării goale, avem acum măcelarii "în reparație". E o măsură de "reconstruire" a economiei. Măcelăriile tot n'aveau nimic de vânzare. Cele puține care se vor redeschide, vor oferi clienților pamflete pline de sfaturi de cum să devină vegetarieni.

••

In Gara de Nord nu există nici un colț dedicat lustragiilor. Ca o consecință --scrie Inf. Buc.-- "...în lipsa unui centru cu acest profil (profilul lustragiilor, N.R.) în jurul gării au apărut tot felul de lustragii speculanți care practică tarife după bunul lor plac."

Grija pentru "ghetele lustruite" pornește chiar dela tovarășul Ceaușescu.

••

S'a aprobat plecarea din țară a 74 de copii adoptați de familiile din Franța. Guvernul a decis să nu mai accepte alte dosare de înfiere.

••

"Ne aflăm sub stăpânirea celui mai stalinist regim care, alături de cel albanez, se încăpățânează să supraviețuiască în mod anacronic, reprezentând o pată neagră pe harta Europei". (Din scrisoarea unui marinar, R.E.L.)

••

Companiile de voiaj din Germania de Apus nu mai recomandă turiștilor să viziteze litoralul Mării Negre.

••

Vinul se face din orice, afară de struguri. Vin de mere, vin de pere, vin de etc... Un amestec de alcool industrial, zahăr, coloranți, acizi și stabilizatori chimici.

••

Prunele din țuică au fost înlocuite cu cartofi, proumb, sfeclă la care se adaugă zahăr și alte chimicale.

••

Vara aceasta lipsa de fructe este mai accentuată decât a fost în anii trecuți.

••

Avioanele Tarom, pentru a face economie, opresc aerul condiționat când așteaptă pe aeroport. Pasagerii nu ocazia să facă o baie gratuită de nădușeală, asta pentru sezonul de vară. In timpul iernii este oprită căldura.

••

Sport

• La 21 August ac. s'a reluat campionatul de fotbal Divizia "A", ediția 71-a. Noile promovate, care au jucat prima etapă acasă, s'au comportat bine reușind să câștige, sau în cazul lui Inter Sibiu să facă un meci egal. Sibienii meritau, după aspectul jocului, să câștige meciul cu U. Cluj, deoarece au dominat autoritar majoritatea meciului dar portarul clujan Prunea s'a dovedit imbatabil. O surpriză s'a înregistrat la Galați unde Corvinul a reușit să câștige 2 puncte, oferind o lecție de contraatac echipei locale, care a dominat, steril, majoritatea meciului. De asemenea merită menționat jocul curajos și bun al echipei din Brașov care a pierdut la limită în fața campioanei.

REZULTATE TEHNICE

F.C. Inter	– „U" Cluj-Napoca	0–0	
F.C. Argeș	– Sportul Studențesc	2–1	(1–1)
Rapid	– Flacăra Moreni	0–0	
Steaua	– F.C.M. Brașov	3–2	(2–1)
Oțelul	– Corvinul	0–1	(0–0)
F.C. Farul	– A.S.A. Tg. Mureș	3–0	(1–0)
S.C. Bacău	– Dinamo	1–3	(1–1)
Victoria	– F.C. Olt	0–0	
F.C. Bihor	– Univ. Craiova	2–0	(1–0)

CLASAMENTUL

1.	F.C. FARUL	1	1	0	0	3–0	2
2- 3.	Dinamo	1	1	0	0	3–1	2
	F.C. Bihor	1	1	0	0	2–0	2
4- 6.	F.C. Argeș	1	1	0	0	2–1	2
	Steaua	1	1	0	0	3–2	2
	Corvinul	1	1	0	0	1–0	2
7-12.	Victoria	1	0	1	0	0–0	1
	F.C. Olt	1	0	1	0	0–0	1
	F.C. Inter	1	0	1	0	0–0	1
	„U" Cluj-Napoca	1	0	1	0	0–0	1
	Rapid	1	0	1	0	0–0	1
	Flacăra	1	0	1	0	0–0	1
13-15.	Sportul Stud.	1	0	0	1	1–2	0
	F.C.M. Brașov	1	0	0	1	2–3	0
	Oțelul	1	0	0	1	0–1	0
16-17.	Univ. Craiova	1	0	0	1	0–2	0
	S.C. Bacău	1	0	0	1	1–3	0
18.	A.S.A. Tg. Mureș	1	0	0	1	0–3	0

Coraș (tricou alb) încearcă să ajungă balonul, în timp ce portarul Ciurea (F.C.Olt) căzut pe linia porți privește neputincios.
(Fază din meciul Victoria - F.C.Olt 0-0)

••

• Spicuiri din calendarul fotbalistic internațional: Cupele Europene - Intercluburi: Turul I 7 IX-5X, Turul II 26 X-9 XI, Turul III 23 XI-7XII. Meciurile echipei naționale: România - Albania (amical) 21 IX, Bulgaria - România (preliminările C.M.) 19 X, România - Grecia (preliminările C.M.) 2 XI, România - Israel (amical) 23 XI.

•••

ȘTIRI SPORTIVE PE SCURT

• La cea de a doua ediție a Campionatelor Mondiale de atletism pentru juniori, disputată la Sudbury (Canada) la sfârșitul lunii Iulie ac. sportivii români au obținut două medalii de aur și două de argint. Alina Astafei a câștigat la săritura în înălțime, stabilind și un nou record mondial cu o săritură de 2 m. Pe locurile doi și trei sau clasat E. Elesina (URSS) - 1,96 m și Karen Scholz (RDG) - 1,92. Cea de a doua medalie de aur a fost câștigată de Doina Homneac la 1500 m, cu o performanță de 4:12,94, urmată de S. Palkici (Iugoslavia) 4:16,19 și Yvonne Van der Zalk (Olanda) 4: 16,35 etc. Medaliile de argint au fost câșigate de Cătălina Gheorghiu la 800 m cu 2:01,96 și Mugur Mateescu la 400 m.g. cu 50,70 sec.

Alina Astafei

Doina Homneac

••

*La cea de a 31-a ediție a Campionatelor Europene de tenis de masă pentru juniori și cadeți, disputată la Novi Sad (Iugoslavia) la începutul lunii August a.c., reprezentanții României au obținut câteva rezultate valoroase. Astfel: echipa de junioare (Otilia Bădescu, Emilia Ciosu, Maria Bogoslov și Adriana Nastase) și echipa de juniori (Călin Creangă, Daniel Cioca și Romulus Revisz) au cucerit medaliile de argint. Cadetele Ionela Copaci și Georgeta Cojocaru au cucerit medalia de bronz. La concursul individual Otilia Bădescu a cucerit titlul continental, iar împreună cu Călin Creangă au cucerit medalia de aur și titlul la dublu mixt. Românii au mai cucerit o medalie de argint, M.Bogoslov , Romulus Revisz - la dublu mixt și două medalii de bronz prin Maria Bogoslov, Adriana Năstase la dublu și Emilia Ciosu la simplu.

Otilia Bădescu

Călin Creangă

••

* La Campionatele Europene de natație pentru juniori disputate în orașul Amersfoort (Olanda), Livia Copariu (Rom.) a câștigat proba de 100 m liber cu timpul de 56,76 sec fiind urmată de Simiona Helmer (RDG) -56,98 și S. Ortwig (RFG) -57,13 sec. Corina Dumitru, 200m fluture -2:18,50 și Diana Ureche, 400 m mixt -4:57,60, au câștigat medalii de bronz.

••

*Pe lacul L'indrascala de lângă Milano (Italia) s'a disputat la începutul lunii August a.c., Campionatul Mondial de Canotaj pentru juniori și categ. ușoară. Toate cele trei echipaje românești prezente la întreceri, au urcat pe podiumul de premiere. Juniorii au câștigat 2 titluri de campioni mondiali la 2 + 1 băieți (Cornel Bănică, Iulian Vizitiu + Gh. Dinisel) și schif 4 + 1 rame, fete, (Constanța Pipotă, Doina Crăciun, Cristina Lupu, Victoria Lepădatu + Geta Stanciu) și o medalei de bronz la categ. ușoară fete (greutate până la 59 kg) prin Maria Sava.

••

*Boxerii români au câștigat două medalii de argint (Petrică Paraschiv, Zoltan Lunca) și patru medalii de bronz la Campionatele Europene de box pentru juniori, disputate în luna August a.c. în Gdansk (Polonia).

••

*Intre 25 Iulie - 5 August a.c. s'a disputat la Timișoara (România), Campionatul Mondial de Sah pentru copii și juniori. La campionat au participat 260 de concurenți din 58 de țări, împărțiți în patru categorii de vârstă, 10, 12, 14 și 16 ani, fete și băieți. Titlul de campioană mondială la cat. 10 ani a fost cucerit de Corina Peptan, care a obținut un punctaj excepțional, 10.5 p. din 11 p. posibile, făcând numai o remiză, cu o altă șahistă română, Irina Pușcariu. Românii au mai câștigat două medalii de argint prin Luminița Radu 16 ani) și Gabriel Schwartzman (12 ani) ,precum și trei medalii de bronz prin Eleonora Balint (14 ani), Francisc Nemeth (10 ani) și Andrei Istrățescu (14 ani). Dăm mai jos clasamentul primilor 3-4 pe categorii de vârstă

FETE: 10 ani: 1. Corina Peptan (România) lo,5 p. 2.Monica Bobrowska 8,5 p. (Polonia). 3. Edit Lendvai (Ungaria) 8 p. 4.Irina Pușcariu (România) 7 p. 12 ani: 1. Zhu Chen (R.P.Chineză) 9,5 p., 2.Monika Grabics (Ungaria) 9 p. 3. Olimpia Bartosik (Polonia) 9 p. 4-6 Lucia Cernea, Cristina Nicolcea (ambele România) și Maria Valceva (Bulgaria) 6.5 p. 14 ani: Tea Lanchava (U.R.S.S.) 9 p. 2. Eva Repkova (Cehoslovacia) 7.5 p. 3. Eleonora Balint (România) 7.5 p, 4-5. Caroline Slingerland (Olanda), Andreea Sasu Ducșoara (România) 7 p. 16 ani: 1. Alisa Galiamova (U.R.S.S.) 10 p., 2. Luminița Radu (România) 9 p, 3. Ana Maria Botsari (Grecia) 7.5 p.

BAIETI: 10 ani: 1. J. Viloria (S.U.A.) 9 p., 2. J.Z. Hasbun (Honduras) 9 p, 3. Francisc Nemeth (România) 8 p. 12 ani: 1. J. Polgar (Ungaria) 9 p, 2. G. Schwartzman (România) 8 p, 3. D. Tzifroni (Israel) 7.5 p. 14 ani: E. Liss (Israel) 9 p, 2. G' Kamski (U.R.S.S.) 8,5 p. 3. A. Istrățescu (România) 8,5 p. 16 ani: 1 . A. Sirov (U.R.S.S.) 10 p., 2. I. Gurevich (S.U.A.) 8,5 p, 3. J. Lautier (Franța) 7.5 p.

Corina Peptan

Campioana Mondială la Sah categ. 10 ani, fete.

Cu căpșuni putreziți și varză amestecată:

N'AVEM ALIMENTE DAR AVEM ÎNTREPRINDERI!

Pe vremea mea gospodinele, inclusiv mama, se sculau la strigătele oltenilor: mââârar, păătrunjel, loboda rooșie... Vânzătorii ambulanți așezau coșurile, purtate pe umeri, la picioarele gospodinelor care se uitau, alegeau, se tocmeau și plăteau! Viață fără complicații.

Lăptarii cu căruțele de un cal putere, veneau cu noaptea 'n cap, și după ce-ți citeau biletul băgat în gâtul sticlei îți lăsau în pragul ușii brânza, untul și laptele cerut. Plata o făceai a doua zi, în plic, via "gâtul sticlei".

Nimeni nu se întreba de unde-și procură olteanul legumele și lăptarul produsele.

Era dezordine!

In schimb, în sistemul actual, totul este științific începând cu distanța dintre straturile de ceapă și câți dovleci pe cap de lider.

Azi gospodinele (mama între timp a murit) se scoală ca lăptarul de altă dată, se duc în piață și-și măsoară punga cu mercurialul, sperând că se va întoarce cu ceva "vânat" în sacoșă.

ÎN CĂUTAREA ȚAPILOR

Cum strigătele de foame de pe străzile Brașovului și murmurul cozilor din capitală au ajuns la urechile Apusului, oficialitățile s'au gasit obligate ca să dea o explicație:

"De ce nu ajung legume pe piețele capitalei" ("România Liberă", 6 Iulie a.c.)

Compilăm din explicațiile oferite de autor, dl. Marius Georgescu:

"La 60 km. de capitală, la Lehliu, în județul Călărași, se află unul dintre cele mai mari bazine legumicole (1539 de hectare) destinate să asigure... aprovizionarea piețelor bucureștene". Intreaga regiune ar trebui să producă legume "în valoare de 60 milioane lei."

Suprafața este împărțită în 12 ferme, una dintre ele fiind: "Industria Produselor de Legume Lehliu".

Fermele n'au voie să-și vândă produsele direct pe piață ci trebue să le predea "Industriei de Legume și Fructe Berceni." Dacă "Intreprinderea Antrefrig" vrea să cumpere mazăre boabe ca să le congeleze, nu le poate cumpăra direct ci prin intermediari: ILF - Berceni.

Așa este prevăzut în legea de organizare a produselor legumicole!

FALIMENT, POVESTE VECHE

Autorul articolului precizează că "Peparcursul celor 6 ani de existență, IPL Lehliu nu a reușit niciodată să-și onoreze sarcinile prevăzute, deși deține terenuri agricole foarte bune..."

"Din păcate--continuă "R.L."--însă, în fiecare sfârșit de an, trustul a luat aceeași decizie: schimbarea conducerii unității...așa s'a întâmplat și la începutul acestui an."

(N.R.: Orice asemănare între "trustul" care schimbă, din cauza falimentului, șefii dela ferme, și tovarășul Ceaușescu, care-și schimbă miniștrii, este o coincidență intenționată).

Pentru a vedea crăpătura dintre promisiune și realizare, repetăm cifrele oferite de ziarul "R.L.":

"...din 100 tone de varză au fost livrate 5 tone; din 70 tone gulioare, nu s'au primit decât 5 tone; din 63 tone castraveți de câmp s'au livrat doar două tone; din 108 tone de dovlecei, 2 tone; din 313 tone de căpșuni s'au expediat spre capitală numai...3 tone; (Aci există o explicație: căpșunile au putrezit pe câmp, N.R.)...

Lista e lungă, dar făcându-se socoteala totală "... din 1374 tone legume și fructe, IPL. Lehliu nu a livrat decât 120 tone..."

Nici măcar 10% din ce-a promis!

5 DIN 12 ȘCHIOPĂTEAZĂ

Dar nici la celelalte ferme situația nu-i mai brează --spune autorul-- pentrucă există : "...lipsa de cadre de specialitate."

"Ferma nr. 8 este condusă de un absolvent al liceului de marină din Constanța, iar ferma nr. 11 de un electronist, în timp ce alte două ferme nu au nici un cadru de specialitate".

Deci din 12 ferme care să asigure capitala cu legume și fructe, cinci șchiopătează, iar celelalte merg târîș.

A acuza numai pe cei dela Ferma Lehliu iarăși nu-i dreptate. Ei au cumpărat dela "Agrosem" sământă de varză timpurie și au semănat-o în "perioada optimă", lumea așteptând încă din Aprilie să răsară varza timpurie... numai că datorită unei grave neglijențe "Agrosem" a amestecat, în adevăr în proporții egale, sămânța de varză timpurie cu cea de toamnă", explică autorul ca una din cauzele de ce nu ajung verzele la București.

Indignat de ce-a văzut, dl. Georgescu bate cu stiloul în podea:

"Piețele capitalei așteaptă livrarea integrală a tuturor cantităților prevăzute în contractele economice."

Coșurile olteanului și căruța lăptarului au fost înlocuite cu întreprinderi, cooperative, contracte economice, norme, angajări, cote, obligații, prețuri fixe și controlul miliției ca nu cumva să treacă pe ascuns bariera vreo felie de brânză pitulită în buzunarul călătorului.

Iar pentru o și mai bună grijă de soarta cetățeanului s'au introdus cartele.

George DRAGU

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

ÎNTÂLNIREA CEAUȘESCU-GROSZ

Duminică 28 August a.c, la Arad s'au întâlnit dictatorul României Nicolae Ceaușescu și Primul Secretar al Partidului Comunist Maghiar - Grosz.

Intâlnirea a durat peste 8 ore. A fost o discuție marathon, la cererea șefului statului maghiar.

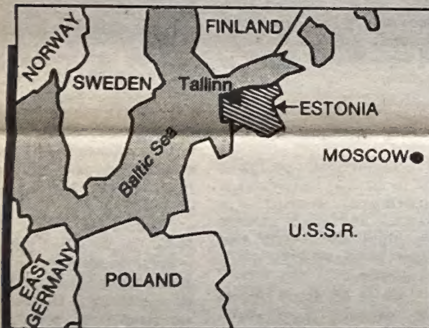
Problema discutată a fost situația celor 7.000 de sate din Transilvania, pe care Ceaușescu vrea să le radă de pe suprafața pământului.

Nu s'a ajuns la nici o înțelegere. Ba mai mult, ca urmare a atmosferei încordate, s'a hotărît ca atât consulatele românești din Ungaria, cât și cele maghiare din România să rămână în continuare închise.

S'a stabilit de asemenea, ca o comisie maghiară să vină la fața locului, în Transilvania, să vadă că nu e vorba numai de sate unguresti, ci și de sate românești, care în urma plecării populațiilor spre orașe sau emigrării în străinătate, au rămas fără valoare economică, urmând a fi distruse.

Observatorii politici au făcut speculația că șeful maghiar Grosz a suferit o înfrângere în această întâlnire în fața îndărătniciei lui Nicolae Ceaușescu, ceea ce ar putea avea ca urmare, ca șeful maghiar să-și piardă funcția.

ESTONIA...

Autoritățile din Estonia (ocupată de Sovietici) au permis crearea unui organism politic-altul decât partidul comunist. Noua organizație se numește Frontul Popular din Estonia, care susține politica de restructurare a lui Gorbaciov. Din Frontul Popular pot face parte și membrii partidului comunist, dar cei care ocupă posturi în partid nu pot ocupa și posturi de conducere în Frontul Popular. La acest front au aderat peste 100.000 de persoane printre care și adjunctul secretarului partidului comunist din Estonia. Raportat la populația Estoniei de circa un milion și jumătate, numărul celor înscriși în Front, este destul de mare. Ca structură însă, în front au intrat un număr mic de Ruși și Ucrainieni, restul fiind compus din Estonieni. După ocuparea Estoniei de Ruși, țara a fost invadată de străini. Actualmente din totalul populației, Estonienii sunt în proporție de 65%, Rușii 28%, Ucrainienii 2,5%, iar restul este compus din alte minorități.

Printre primele obiective ale Frontului Popular din Estonia figurează: a) mai mare independență politică și economică; b) susținerea "glasnostului" c) limba oficială a țării să fie limba estoniană iar rusa limbă secundară. Va fi urmat exemplul Estoniei și de celelalte republici din Uniunea Sovietică și în special de Republica Moldovenească?

CONTRACTUL SECOLULUI

Sub presiunea AIPAC-ului (Comitetul pentru afaceri politice Americano-Israelian) Statele Unite au pierdut "Contractul Secolului" în valoare de 36 miliarde de dolari. Este vorba de una din cele mai mari tranzacții de vânzări de armament din istorie, pe care Arabia Saudită a vrut să le achiziționeze din Statele Unite. Afacerea constând din cumpărarea de avioane de luptă, helicoptere, vase culegătoare de mine și construcții de aerodromuri în Arabia Saudită, a fost încheiată de Marea Britanie, spre marea satisfacție a Primului Ministru, doamna Margaret Thatcher. Este un imens câștig strategic și economic care deschide larg porțile influenței britanice în Golful Persic.

Valoarea contractului va deschide câteva zeci de mii de locuri de muncă, scăzând numărul șomerilor, au declarat Englezii și a salvat câteva companii engleze dela faliment. Oficialitățile dela Casa Albă au declarat că este o "pierdere colosală" pentru Statele Unite din care Israelul nu câștigă nimic, pentrucă Arabia Saudită achiziționează oricum armamentul, dar el nu mai poate fi controlat, cum ar fi fost în cazul când era livrat de Statele Unite iar Robert Neuman, fostul ambasador al Statelor Unite în Arabia Saudită a declarat că "este o colosală pierdere pentru forța de muncă și investițiile americane."

KUWEITUL CUMPĂRĂ ARMAMENT DELA RUȘI

Același AIPAC, a făcut presiuni asupra senatorilor americani să respingă și cererea Kuweitului de cumpărare de armament în valoare de circa 2 miliarde de dolari. După două zile dela refuzul senatului american, Kuweitul a semnat acordul cu Uniunea Sovietică. Balanța comerțului exterior american crește în partea negativă dar politicienii resping contractele care ar putea să o echilibreze și să o facă excedentară. Halal negustorie!

PRIMĂVARA ȘI POLITICA FRANCEZĂ

PREZIDENȚIALE - LEGISLATIVE - SCHIMBĂRI - ȘI MAJORITĂȚI

Domnul Mitterand și-a păstrat președinția cu toată supremația marcantă a partidelor de "drepata" și majoritatea de dreapta și-a pierdut - majoritatea - permițând partidului socialist, respins categoric în 1986, să reapară pe scena politică contrar celei mai elementare logici.

In afara dezbinărilor, lipsei de disciplină, ambițiile personale, goana după privilegii inerente politicii în general și politicii franceze actuale în particular doi factori au fost hotărîtori în distrugerea coerenței acestei foste majorități aducând cu sine pierderea comenzilor țării: mentalitatea, declarațiile, spiritul de critică și de descompunere a Dlor. Giscard și Barre (cu toate că astăzi rivali pentru prioritați și locuri mai disponibile) și încăierarea în jurul lui Le Pen a tuturor componentelor politice creind o dezordine generalizată, demobilizând pe electori: considerat de unii ca un pericol rasist, de alții ca mântuirea Franței: un fel de Ioana d'Arc. Ambele vederi fuzionând într'o confuzie generală și aducând un rezultat de netăgăduit: pierderea alegerilor pentru Dreapta și victoria Partidului lui Mitterand: adică tocmai ceea ce în ultima clipă înfiera Dl. Le Pen care a rămas și el cu un singur deputat pe când comuniștii care dispăruseră depe scena politică vor constitui un grup de peste 20 de deputați. ASA S'A JUCAT ACEASTA PIESA SINISTRA SI ABSURDA NEDEMNA UNEI TARI DE O MATURITATE POLITICA PRETINSA.

După această mică expunere mai mult teoretică și unde mai pot fi acuzat de o pretenție personală de vederi politice să revenim la fapte și realități istorice obiective care se impun dela sine putere, departe de orice tendință preconcepută, pasiune sau simpatie...

Câteva semne au anunțat această tendință de compromis cu socialiștii încă din timpul lui Giscard: s'a înființat clubul "Carrefeur Socialiste", unde au fost membri Soisson, Stirm, Stelerin: tocmai astăzi renegați și miniștrii lui Mitterand. Chiar Barre anunțase în acest "club": "noi nu lăsăm monopolul socialismului nimănui": și Barre l-a întâlnit pe Mitterand între cele două alegeri și astăzi înființează un partid de compromis de Centru Liberal. Apoi Giscard în momentul mobilizării electoratului de dreapta a vorbit despre "alternanta pașnică": demobilizare a electoratului. In fine Le Pen care a băgat pe toți candidații în aceeași oală a contribuit la o absență de votanți de 30 și 40%. Dacă toți sunt la fel dece să ne mai chinuim! Michel Noir, Stasi, Simone Veil au hotărît: mai bine un socialist decât un lepenist. La fel Centrul care nu mai știa unde era și curtizat de Rocard și Mitterand: marea "deschidere".

Giscard a profitat pentru el redevenind președintele UDF pe când partidul lui PR (Partid Republican) prin secretarul lui Leotard se apropie de Chirac și de o opoziție mai radicală.

Militanții nu mai ascultă de șefi și fiecare își face loc cum poate: Mehaignerie președintele Centrului a cerut tratative cu Socialiștii între partide: între timp militanții tratau separat. Disciplina dispăruse. ...Pentru viitor orice combinație e posibilă și nimic nu se poate prevedea. Mitterand a fost un mare diplomat marxist, ceilalți au căzut în capcană împinși de ambiții personale. Trista politică.

TILLEMAN

ALBANIA

Cunoscută ca cea mai izolată țară și cel mai stalinist regim comunist, Albania începe să dea semne de ușor dezgheț. A trecut destul timp dela moartea lui Enver Hogea în 1985 și urmașul său Ramiz Alia n'a avut încă tăria pe care a avut-o Hrușciov la timpul său, în Rusia. Statuile lui Stalin domină încă localitățile albaneze și stupizenia politică mai declară încă adversari de moarte ai liliputanului stat și Moscova și Washingtonul și Peking. Când China a reluat relațiile diplomatice cu Statele Unite, Enver Hogea a protestat vehement că nu a fost consultat, la care Chinezii și-au retras toți tehnicienii și odată cu ei au luat și proiectele întreprinderilor în construcție, lăsându-l pe Hogea cu zidurile neterminate. Presat de situația dezastruoasă a țării, Alia încearcă o deschidere spre Vest, în ciuda opoziției conservatoare din partid, concentrată în jurul văduvei lui Hogea. (Văduva lui Mao a căzut mai repede).

Anul trecut Albania a stabilit relații diplomatice cu Spania, Republica Federală Germania și Canada. Numărul turiștilor a crescut la 5000?! în 1987, dar patru țări au rămas pe lista neagră: Republica Sud-Africană, Israel, Statele Unite și Uniunea Sovietică. Pentru prima dată anul acesta Albania a participat la o conferință a Statelor Balcanice și procesul de deschidere decurge încet dar continuă. Până și cel mai absurd comunism își dă seama că a eșuat. Numai Ceaușescu închide și mai strâns cercul izolării și al mizeriei.

LINIȘTE PE FRONTUL IRAN-IRAK

Pe data de 20 August a.c. a încetat războiul dintre Iran și Irak care a durat 8 ani, în care timp s'au pierdut peste 1 milion de vieți omenești. Secretarul General al ONU, Javier Perez a început la Geneva negocierile cu cele două țări beligerante.

Cronica internaţională

CORIJENT LA PERESTROIKA

—George AUGUSTIN—

Prezidiul Sovietului Suprem al URSS, a respins cererea oficială de secesiune a regiunii Nagorno Karback, dela repupblica sovietică Azerbaidjan şi alipirea ei la republica sovietică Armenia.

Cât de socialist-sovietice şi cât de independente sunt Armenia şi Azerbaidjan, de puterea centrală dela Moscova, asta este altă poveste. Esenţial rămâne faptul că Armenii au crezut în promisiunea "perestroicii" trâmbiţată de Gorbaciov, au aşteptat paşnic rezultatul conferinţei p.c. al URSS şi conform drepturilor acordate de constituţia leninistă, au votat, legal, în organul recunoscut al regiunii autonome Nagorno-Karback, secesiunea şi alipirea regiunii la patria mamă, Armenia.

Ei n'au cerut nici ieşirea- din Uniunea Sovietică -deşi după constituţie ar avea dreptul- nici crearea unui partid de opoziţie faţă de partidul comunist. Aparţinând aceleeaşi naţii, Armenii au cerut integrarea în Armenia. Nimic ilegal, nimic ofensator şi au adresat această cerere prezidiului sovietului suprem, prezidat încă de mult discutatul şi misteriosul, Gromiko.

In atingerea acestui scop, Armenii -din Nagorno-Karback şi Armenia- au manifestat paşnic dar susţinut şi au declarat greve la unele întreprinderi de interes vital, pentru a atrage atenţia autorităţilor centrale de gravitatea şi dreptatea cauzei lor. Amintind tipicele metode staliniste, reprezentanţii "glasnost-ului" şi "perestroicii" au scos masca de pe faţă. Piotr N. Demicov, Vice Preşedinte al prezidiului sovietului suprem, după respingerea cererii de secesiune, a declarat la conferinţa de presă ţinută imediat după şedinţa prezidiului, că "dacă grevele vor continua în Nagorno-Karback, vom închide întreprinderile din regiune, iar comenzile în lucru vor fi transferate altor unităţi de acelaşi profil"... Să mai facă grevă dacă au ce mânca'...

Alarmat de evoluţia evenimentelor din Azerbaidjan, Gorbaciov a intrat direct în arenă. Spectacolul a fost transmis stimp de trei ore şi jumătate pe canalele de televiziune sovietice. El a acuzat deopotrivă pe Armeni şi pe Azerbaidjeni că n'au înţeles perestroika, nici democraţia de tip sovietic, că sunt stăpâniţi de sentimente naţionaliste şi antiruseşti. Cele două naţionalităţi au fost acuzate că acordă prioritate problemei "minore", naţionale şi nu au în faţă perspectiva dezvoltării Uniunii Sovietice etc. etc., pentru a sfârşi că pentru interesul celor două naţionalităţi şi al poporului sovietic, Nagorno-Karback *face* parte şi rămâne în republica sovietică Azerbaidjan. Cu aceasta s'a prăvălit piatra peste mormântul unui ideal al unei naţiuni oprimate de veacuri.

Si ca să nu existe dubii, naţionalistului armean Paruir A. Airkyan, luptător pentru dreptul neamului său, i s'a retras cetăţenia sovietică, a fost împachetat cu întreaga familie şi expulzat în ...Statele Unite. "Vot Perestroika!"

Cum vor evolua evenimentele în Armenia şi Azerbaidjan după brutala hotărîre a prezidiului sovietului suprem, vom vedea în viitor, dar Gorgaciov mai este confruntat şi cu o problemă naţională mai complexă, mai reală şi puternic explozivă,

In Estonia - ocupată samavolnic de Ruşi şi declarată republică sovietică au fost ridicate steagurile Estoniei libere. Seful KGB -ului din Estonia, Estonianul Karl Y. Kortelainen, a aprobat în luna Iunie crt, că steagul albastru, negru şi alb, care a aparţinut Estoniei libere, poate apărea la manifestaţii.

Noul secretar al partidului comunist estonian, Vaino Valas, fost coleg de lucru cu Gorbaciov pe când lucrau în conducerea comsomolului, a aprobat ca şedinţele şi adunările ce se vor ţine în republică, să fie ţinute în limba estoniană şi nu rusă, cum s'au ţinut până acum.

Organizaţia Frontului Popular din Estonia, subordonată partidului comunist şi Moscovei, promovează în toate direcţiile o politică naţională-estoniană, de independenţă economică, păstrarea culturii etnice şi conducerea treburilor proprii ale republicii estoniene. De rezultatul experienţei estoniene, depinde şi viitoarea evoluţie a celor lalte state baltice Lituania şi Letonia, anexate şi ele cu forţa de Ruşi, în 1940.

Ne îndoim de buna credintă a acestui front popular. Uşurinţa cu care partidul comunist şi KGB-ul i-au acordat anumite libertăţi ne împinge mai mult la concluzia că este un test -bine dirijat de partidul comunist- pentru a constata profunzimea sentimentului naţional după circa 50 de ani de ocupaţie sovietică.

Intregul eşafodaj al statului sovietic stă deasupra unui vulcan în fierbere: naţiunile subjugate. Politologii Kremlinului îşi dau bine seama de aceasta. Existenţa şi puterea la care au ajuns Sovieticii în acest sfârşit de veac, se datoreşte numai înfrângerii statelor naţionale europene. Aceasta nu este însă în avantajul lor. Incet, ungându-şi rănile şi prinzând puteri, Europa renaşte cu dubla ei conştiinţă: naţională şi unificată.

Cele două puteri care s'au ridicat la starea de supra-puteri, după cel de al doilea război mondial, Statele Unite ale Americii şi Uniunea Sovietică, au un numitor comun, care le arată slăbiciunea. Nici una nu este un stat naţional, patria unui singur neam crescut în istorie pe acelaşi pământ, cu legături de acelaşi sânge al locuitorilor şi vorbind o singură limbă. Statele Unite, sunt în continuă formare, care le va da peste veacuri un tip de "om american" rezultat din încrucişarea tuturor raselor de pe glob care au emigrat în lumea nouă. Nu putem prevedea evoluţia, spiritualitatea şi idealurile care îl vor anima pe acest tip de om nou, care însumând toate calităţile şi defectele înaintaşilor săi, va fi poate cetăţeanul planetei unificate.

Cât despre Uniunea Sovietică, lucrurile stau cu totul altfel. Insumând moştenirea imperiului turcesc şi a celui austriac în structura sa, statul sovietic este şi va continua să fie ros de toate antagonismele, până se va prăbuşi sub loviturile revoluţiilor naţionale sau o explozie anarhică, generală. Moscova nu va putea dicta la infinit, în limba rusă, dela Berlin până în Pacific, decât menţinând cea mai intolerantă teroare. Ori, regimul teroarei s'a dovedit ineficient atât la imperiul turcesc cât şi la cel rusesc. Moscova nu are nici pe departe organizarea administrativă a statului austriac nici toleranţa şi eleganţa Vienei. Iar dacă sentimentul naţional al popoarelor din imperiul habsburgic a fost mai puternic decât valsurile şi buna stare, pot crede Ruşii că vor stăpâni mult timp imensa întindere împiestriţată cu zeci de neamuri?

Nici un artificiu propagandistic nu-i poate salva pe Ruşi iar Gorbaciov îşi va schimba tonul nu peste mult timp.

După respingerea cererii regiunii Nagorno-Karback, Gorbaciov, abandonând perestroika a făcut primul pas spre stalinism. Pe măsura întăririi poziţiei sale în partid şi în stat, vor urma ceilalţi paşi. Apusul, aşteptând porumbeii păcii cu ramura de măslin în cioc, din Răsărit, să nu fie surprins dacă în locul lor vor veni păsările de oţel cu ouă nucleare în burtă.

Intre dreptul Armenilor la unitate naţională şi interesul faţă de cele peste 45 milioane de Musulmani din Uniunea Sovietică, pragmatismul Kremlinului a preferat să joace pe carte musulmană. Numai că fanatismul musulman a suferit umilitoarea înfrângere, chiar atunci când prezidiul sovietului suprem ieşea din şedinţă. Aiatolahul din Iran, scria cu veninul stors din fiere, cererea de încetare a războiului cu Irak, gravă şi umilitoare înfrângere pentru cel care îi trimitea la Mahomed pe fanatizaţii iranieni, care luptau inconştienţi pentru o cauză pierdută.

Fierb cazanele în Nicaragua şi Panama, iar în America se cântă Yankee Dudle, sprâncenatului descendent al unor emigranţi din Lesbos. Ce ne va aduce viitorul Noembrie?

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte.

Efemeride

S'au împlinit 44 de ani dela fatala zi când România a capitulat necondiţionat în faţa duşmanului ei de veacuri, imperiul rus, travestit după 1917 în Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice.

Discutat şi disputat, actul dela 23 August n'a întrunit nici pe departe acordul, nu unanim ci nici majoritar al Românilor şi el este încă un factor de dezbinare în exil. Urmările lui au fost tragice atât pentru cei împotriva cărora s'a îndreptat lovitura dela Palat cât şi pentru protagonişti. O privire sumară ne arată un conducător de stat, condamnat la moarte şi executat împreună cu cei mai intimi colaboratori, iar şefii partidelor care au format Blocul Partidelor Democrate, care şi-au însuşit actul dela 23 August, au sfârşit viaţa în închisori. Cu excepţia monarhului în viaţă, decorat cu cea mai mare distincţie sovietică şi a şefului partidului social democrat care a mai apucat şansa să moară în libertate, reprezentantul partidului comunist în B.P.D. a sfârşit în faţa plutonului de execuţie al propriului partid.

Cel mai mare realizator al Unirii Ardealului cu Patria Mamă a murit într'o închisoare din Ardealul pentru care a luptat să fie unit cu România, chinuit de gardieni unguri, ajunşi călăi ai Românilor în Ardealul românesc. Ungurii n'ar fi avut niciodată curajul să-i aplice tratamentul aplicat de comuniştii din România, de teama unor reacţii interne şi internaţionale. Fapte paradoxal de tragice, cu care comuniştii din Bucureşti se mândresc că şi-au făcut datoria exterminării duşmanului de clasă.

Inlăturând colbul aşternut peste dosarele acelor zile, au început să apară cărţi cu pretenţie de documente istorice, fiecare încercând să documenteze un adevăr ciuntit de realitate, ca şi când istoria se scrie ca decretele emise de Ceauşescu.

Un militar cu pretenţii de atoateştiutor al anilor de după 1940, unul care a fost chiar în apropierea mareşalului conducător dar care, curios -n'a făcut nici o oră de închisoare, când alţii cu mult mai neînsemnaţi au putrezit în temniţe- şi-a transmis memoriile şi panseurile în două cărţi, care mai de care mai deochiate. Militarul respectiv iese şi intră când vrea din resere, nevastă-sa face voiajuri în Elveţia, iar el se bucură de o substanţială pensie reseristă şi de dreptul de a discuta probleme politice cu persoane străine, fapt interzis de lege în resere. Vai ce naivă e securitatea!

Ce păcat că n'au apărut încă memoriile Veturiei. Goga, altă colaboratoare intimă care din anturajul lui Antonescu a trecut pe feuda dela Ciucea, respectată suspect de servil de toate cadrele partidului.

Căutând să arunce toată răspunderea crimelor politice pe predecesori, Ceauşescu a admis publicarea unor aspecte pozitive ale guvernării antonesciene şi a mareşalului, pentru ca o parte din glasnostii exilului românesc, să şi vadă o reconsiderare istorică -şi de ce nu- invitaţia de a participa la opoziţie în România.

Disidenţi căldicei, duşmani declaraţi ai oricărei munci cinstite, s'au dus să sugă la oaia bearcă, pentru a scoate din cutia lor de scamatori de bâlci, marionetele care ştiu să înjure de mamă şi să stupchească, şmechereşte printre dinţi. Ferească Doamne să atace comunismul.

Când ţâncul înţărcat dela Fondul Literar a sărit pârleazul spre Apas, şi-a început meseria de maidanagiu, adăstând după orice băgare în seamă. Ghinionul lui că alte sunt convulsiunile politice în desfăşurare.

Intre vizita la Moscova şi stăvilirea palicarului din Lesbos, Preşedintele american avea pe agenda de lucru şi plicticoasa Proclamaţie către Naţiunile Captive, pacoste lăsată de acum 30 de ani în penultima săptămână din Iulie.

Reprezentanţii Naţiunilor Captive -atâţia câţi mai sunt- s'au adunat din nou în faţa Catedralei St. Patrick din New York, au participat la Te-Deum şi au pornit cu placarde şi steaguri spre Piaţa Dag Hammerskjold de lângă sediul ONU-ului, unde şi-au spus păsurile şi-au plâns durerile de unii singuri.

Nici un ziar de mare tiraj, nici un canal de televiziune nu i-a urmat şi nu s'a scris un rând despre aceste Naţiuni Captive şi nu s'a sacrificat nici o secundă de program la televiziune.

Intre crime şi droguri, reclame şi dezmăţ muzical, tragediei sutelor de milioane de victime din Naţiunile Captive, opresate de comunism, nu li se rezervă nimic.

Mirajul glasnostului şi perestroicii i-a paralizat pe Apuseni. Nu însă şi pe noi care nu credem o iotă din ele.

Un avertisment însă acelora care aleargă cu căciula scoasă pe la cancelariile apusene. Puterea stă în noi şi nu în afara noastră. Vom fi respectaţi nu în gradul de înclinare a coloanei vertebrale ci în ridicarea capului cât mai sus şi a privirii limpede.

CRONICA VREMII

PROGRES ŞI DECADENŢĂ

—Ion BOIERU—

In domeniul civilizaţiei contemporane, se poate vorbi -cu probe concludente- că există un progres. Un progres de stăpânire a lumii materiale, a naturii, desi invenţiile şi descoperirile ştiinţifice sunt întrebuinţate -în multe împrejurări- fără înţelepciune şi în contra legilor naturii.

Oamenii din ştiinţele naturale au depăsit limitele în cercetările lor- şi nu s'au oprit la punctul de salvare al naturii, în mijlocul căruia trăieşte omul, ca stăpân al acestei naturi. Prin descoperirile ştiinţifice şi aplicările lor, s'a distrus o bună parte din natură şi, astăzi, întreaga natură este amenințată să fie distrusă de ştiinţa omului.

Progresul ştiinţelor nu este totdeauna beneficiar pentru viaţa omenească. Cauza principală este -în bună măsură- divorţul care există între ştiinţă şi morală, în special morala creştină. In general, în domeniul moral nu se vorbeşte de progres, ca în ştiinţele naturale. Mai de grabă se vorbeşte de regres.

Din această adversitate, între ştiinţă şi morală, s'a născut anarhia vieţii contemporane, în care a dispărut ierarhia valorilor. Astăzi, se ridică în slavă toate valorile -aşi zice pseudo-valorile- care nu mai au nimic de-a face cu morala. Adică, viaţa omenească şi-a pierdut contactul si respectul pentru spiritualitate. Veacul nostru este, încă, o continuare a veacului trecut, în care s'a început lupta pentru "uciderea lui Dumnezeu". Filosofi, artişti, oameni de ştiinţă, scriitori, oameni politici si ideologi -toţi aceştia s'au întrecut să dărâme zidurile unei viitoare "cetăţi a lui Dumnezeu".

O bună parte din elitele creatoare au dispărut -şi viaţa socială şi politică a fost încredinţată, sau a ajuns prin întâmplare -sub călăuzirea incompetenţei, a demagogiei şi a hedonismului.

Materialismul şi economicul primează în lume, iar economiştii au ajuns tehnocraţii societăţilor contemporane.

***

ULTIMA TENTATIE A LUI HRISTOS. Este un film controversat, care demonstrează decadenţa valorilor spirituale de azi. Acest film a fost conceput ca o prezentare a lui Isus Hristos, în ipostaza de om. Insă nu a ţinut seama de datele istorice şi teologice ale Noului Testament, care este cartea de învăţătură a creştinătăţii întregi. Totul a fost schimbat în film, pentru a satisface imaginaţia psiho-patică a regizorului, care poate avea o viziune artistică si o beţie presantă pentru originalitate, dar nu are viziune religioasă, şi implicit, nici o viziune morală. Filmul este o nouă ofensivă împotriva creştinismului. Este o blasfemie, care este posibilă şi îngăduită numai de decadenţa morală contemporană.

Libertatea nu mai este înţeleasă ca o valoare spirituală, cu valenţe morale de responsabilitate, respect si omenie, ci ca un drept irevocabil de a trece peste legile, credinţele şi principiile unei comunităţi morale. Democraţiile au pierdut sensul real al vieţii sociale. Societăţile nu se pot închega fără principii, legi şi virtuţi morale; nu există societate întemeiată pe concepţia anarhică a libertăţii, care nu are nici o obligaţie, ci numai drepturi şi privilegii, care sunt sacrosancte pentru cei ce şi le arogă. Filmul acesta este o promovare a conceptului unei libertăţi absolute de care se bucură, în mediul democraţiei toţi anarhiştii care au devenit iconoclaşti si vor să dărâme toate edificiile şi valorile religioase ale creştinismului, pentru a instaura o lume de valori, imaginate de minţile fierbinţi ale celor ce se cred zei, fără repros, şi puternici, încât nici o forţă lumească nu-i poate face vulnerabili.

Cu felul acesta de a concepe libertatea şi morala, în deosebi morala crestină, societatea occidentală nu va putea dăinui, ea se va prăbuşi prin propriile ei păcate si omul va fi confruntat în ultimă analiză, cu forţele imponderabile, pe care nu le poate stăpâni. Din îngâmfarea lui se va trezi la realitatea nudă a existenţei sale, care nu are semnificaţie decât prin spiritualitate, şi prin puterea revelatoare a legilor de viaţă, date de cel ce a creat lumea, pământul şi pe oameni. Pe oameni, după "chipul şi asemănarea lui Dumnezeu". Salvarea omenirii nu poate veni, decât atunci când oamenii îşi vor recunoaşte propria lor identitate, de creaturi divine.

***

CONVENTIA REPUBLICANILOR. A început Convenţia partidului republican, în New Orleans, Louisiana. In momentul în care scriu aceste rânduri, lucrările nu s'au terminat. Se pot desprinde, totuşi, câteva linii colorate, de diferenţiere şi specificitate faţă de partidul democrat.

Intâi, prin platforma pregătită pentru alegerile din Noembrie, republicanii şi-au articulat poziţia lor conservatoare. Conservatorii domină această convenţie, în toate sectoarele. Aceasta, după ce s'au dezvoltat în interiorul partidului câteva adveristăţi şi suspiciuni. Deşi, George Bush a ieşit învingător în alegerile preliminare -el nu era considerat ca personaliate reprezentativă a curentului conservator, care este puternic în partid şi, în general, în America. Conservatorii de frunte şi-au exprimat, în forme dure, rezervele lor faţă de George Bush, în ceea ce priveşte conservatorismul lui. De aceea lupta lupta pentru alcătuirea platformei de alegeri a fost un examen politic şi ideologic pentru Bush. El dispunea de toate mijloacele de influenţă asupra substanţei din platformă, căci avea majoritatea delegaţilor de partea lui. Si platforma este conservatoare în toate aspectele ei. Cu toate că Bush s'a prezentat ca un conservator moderat, în conţinutul platformei se vede amprenta masivă a unui conservativ autentic, care a satisfăcut pe cei ce l-au criticat pe Bush.

O altă faţă a adversităţilor din partidul republican a fost aceea a alegerii vicepreşedintelui, care să secundeze pe Bush în campania electorală. Presiunea conservatorilor a fost intensificată şi -în final- Bush l-a numit pe senatorul Dan Quayle. Acesta este un conservator dinamic, total şi tânăr. El a dovedit că este capabil să obţină voturi, din cele mai diversificate segmente ale vieţii sociale şi să se impună prin personalitatea lui bine articulată, în viaţa politică. Desigur, este o miză. Dar prin aceasta se caracterizează viaţa politică, căci nu există legi fixe, imuabile. Proiectul lui Bush s'a arătat a fi o consolidare a conservatorismului -mai ales după ce a probat loialitatea lui faţă de Reagan, şi a selectat pe Dan Quayle.

Atacurile împotriva acestei direcţii conservatoare şi împotriva lui Dan Quayle nu vor întârzia prea mult, din partea partidului democart, căci asta este structura campaniei electorale, în interiorul unei democraţii. Si, opinia publică, îşi va forma propria ei imagine pentru selectarea din Noembrie.

In alegerile din Noembrie se vor prezenta două ideologii, două forme de viziune politică: conservatorii, care continuă linia tradiţională a preşedintelui Reagan şi liberalii democraţi, care poartă steagul lui McGovern, Carter şi Mondale. Pentru alegătorii americani, nu există deocamdată o linie de mijloc. Ei se găsesc în câmpul de bătaie dintre liberali şi conservatori. Si, dintr'un motiv sau altul, serios sau ocazional, vor vota preferinţa lor. Numai atunci, pentru un răstimp de 4 ani, se va putea vedea validitatea celor două poziţii

Nici Bush şi nici Dukakis nu au încă o statură politică de calibru care să determine rezultatul alegerilor. Mai degrabă, votanţii vor acţiona după îndemnurile ideologice ale curentului în care s'au încadrat. Dacă Dan Quayle va supravieţui atacurilor adversare şi ostile, este absolut sigur că el va aduce o vigoare deosebită şi va imprima, mai mult decât Bush, vioiciune şi atracţie luptelor din campania electorală. Această campanie va fi o verificare, temporală, a celor două ideologii: conservatorismul şi liberalismul american.

NOTE SI COMENTARII

TOT DESPRE O CARTE CU TÂLC

Publicându-şi cartea "THE BLUE BOTTLE" . Musca vânătă - peste hotare, Valeri Tarsis şi-a dat desigur seama de consecinţe, dar a vrut să lase lumii libere mărturia unui comunist înşelat în aspiraţiile lui, a unui învins în visele din copilărie. Comuniştii ne spune el, nu numai că n'au reuşit să realizeze un socialism adevărat, dar, după părerea lui, au falsificat chiar învăţăturile lui Karl Marx. Si datorită acestui fapt el crede că Lenin a avut dreptate atunci când a spus că: "Dacă vom pieri vreodată, vom pieri din cauza birocratismului" (Pag. 39). Căci: "...poporul gândeşte nu numai că n'am realizat nimic, dar el crede că suntem pe marginea prăpastiei şi că nu există socialism deloc, numai vorbe goale, conducere proastă şi minicuni" (Pag, 43). Fiindcă: "In ceea ce priveşte "distrugerea" vechiului sistem, în ceea ce priveşte abolirea a ceea ce Engels numeşte "cel mai mare rău", chiar în ziua în care proletariatul a pus mâna pe putere, s'a creat un monstru birocratic cum n'a văzut încă lumea" (pag. 38).

Poporul muncitor din Rusia Sovietică, după cum s'a văzut mai sus, şi-a pierdut orice nădejde în conducătorii lui. El nu mai crede în socialismul sovietic, fiindcă "răul cel mare" enunţat de Engels a fost înlocuit cu "un monstru birocratic cum n'a văzut încă lumea". Tarismul crud şi exploatator, a fost înlocuit cu comunismul criminal şi mincinos.

"Scriitorii şi ziariştii care au scris cărţi şi articole critice (la adresa comuniştilor), au fost acuzaţi că-şi bat joc de Tara Mamă", scrie el la pagina 56. O acuzaţie de care suntem făcuţi şi noi vinovaţi de către regimul dictatorial şi opresor dela Bucureşti. Zicala că: "Cine nu-i cu noi, e împotriva noastră", a fost schimbată ca să sune mai tragic, în: "Cine nu-i cu noi, e împotriva ţării". Ca şi când, ei, comuniştii ar fi vezi Doamne, "ţara", pe care o înfometază şi o schingiuesc fără milă.

La pagina 23, citim: "Filosofii care, la fiecare pas, jură pe Marx precum credincioşii se jurau pe barba Profetului, şi care repetă ca nişte pagagali că marxismul nu este o dogmă ci un principiu conducător, au dovedit în practică că marxismul lor nu este decât literă moartă"... "Cei mai mulţi comunişti s'au transformat în oameni cu greţoase păreri oficiale, în birocraţi cum n'a văzut încă lumea". (Pag. 28)

"Proiecte mari au început în pământul virgin al Siberiei: fabrici şi toate celea. Dar poporul n'are unde trăi - numai bordee de pământ"... "eu spun, de ce nu pun acolo (în Siberia) în aplicare o nouă politică economică şi să lase proprietăţi particulare. Lumea ar merge acolo cu droaia... am clădi o sută de mii de case noi într'un singur sezon. Câte o casă pentru fiecare familie" (Pag. 32).

Pentru ca bietul muncitor din Rusia Sovietică să se poată iarăşi bucura de o viaţă mai ca lumea, ni se spune la pagina 33 că ar trebui: "...mai întâi de toate să fie desfiinţate toate oficiile guvernamentale. Căci, până şi colhozurile sunt pline de paraziţi".

Viaţa de mizerie, cozile în faţa diferitelor birouri pentru a obţine o locuinţă, sunt descrise în toată cruzimea lor. Ni se spune astfel că: "Sute şi mii de oameni aşteaptă de 7 sau 8 ani pentru a obţine o cameră pentru o familie... Si poţi auzi dela istorisiri fără de sfârşit sau înjurături la adresa regimului", (Pag. 106). "In fiecare zi suntem asaltaţi de mii de persoane care vor un singur lucru: condiţii de viaţă demne de o fiinţă omenească". (Pag. 118).

Despre lipsurile alimentare scrie Tarsis că, în timp ce "... realizările sovietice sunt trâmbiţate în urechile lumii", în timp ce "sputnicii în cosmos au mutat atenţia poporului dela nevoile de fiecare zi" în timp ce muncitorii "cei mai mulţi arau încartiruiţi în cele mai proaste condiţii... zahăr, unt şi pâne albă lipseau ca întotdeauna. Chiar în Moscova, capitala lumii , era greu să găseşti un pound de cârnaţi"... Dar vorba ceea: dacă nu pot mânca pâine albă, să mănânce cozonac...

Acesta este "raiul" proletariatului, şi aceasta este stiuaţia reală din ţările cu regimuri comuniste, descrise cu lux de amănunte de scriitorul rus Valeri Tarsis în cartea "The blue bottle". O realitate crudă pe care preşedintele Reagan n'a avut ocazia s'o cunoască la întâlnirea lui cu Gorbaciov.

Pentru îndrăzneala lui de a o fi scris, Valeri Tarsis a fost internat într'un spital de nebuni.

Nicolae NOVAC